

Đại Nhân, Trên Đầu Anh Có Ma!

Contents

Đại Nhân, Trên Đầu Anh Có Ma!	1
1. Chương 1-1	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	7
4. Chương 3	11
5. Chương 4	15
6. Chương 5	20
7. Chương 6	23
8. Chương 7	27
9. Chương 8	32
10. Chương 9	37
11. Chương 10	41
12. Chương 11	45
13. Chương 12	50
14. Chương 13	56
15. Chương 14: Ai Cũng Có Nỗi Lòng Thầm Kín	61
16. Chương 15: Chủ Nhân Của Bọn Họ	67
17. Chương 16: Quán Nữ Nhi Trà	73
18. Chương 17: Thế Nào Là Phản Bội	83
19. Chương 18: Vĩnh Biệt, Tử Vi!	91
20. Chương 19: Kết Cục	99
21. Chương 20: Ngoại Truyện : Mệnh Đế Vương	102

Đại Nhân, Trên Đầu Anh Có Ma!

Giới thiệu

Giới thiệu:Tạ Thanh Ngọc cảm thấy cuộc sống sau khi xuyên không thật là buồn muốn chết. Nhất là

1. Chương 1-1

MỞ ĐẦU:

Tiếng hắt xì lần thứ mười mấy vang dội cất lên, người thanh niên đành bỏ xuống quân cờ trên tay, liếc một vòng quanh vườn hoa rộng tỏ ý dò hỏi.

Anh ta có vóc người cao gầy, khoác một bộ lễ phục đỏ thẫm của quan cao trong triều. Làn da trắng trẻo, ánh mắt thâm thúy, thế nhưng khuôn mặt anh tuần lại không vương chút nét cười.

Ngồi trên chiếc ghế đá đối diện anh ta là một ông lão gần sáu mươi tuổi mặc hoa phục, thân hình hơi tròn trịa. Vì ông lão mãi ngắm bàn cờ nên không để ý tới người thanh niên trước mặt, tỳ nữ áo xanh đứng hầu gần nhất vội thay chủ nhân trả lời: “Bẩm đại nhân, là tiểu thư của phủ chúng tôi đấy ạ. Cô ấy bị dị ứng với hoa sữa đang nở rộ trong vườn ...” Tỳ nữ vừa nói vừa để lộ khuôn mặt khó xử, xem ra cũng không tán thành hành động phá hoại yên tĩnh của tiểu thư nhà cô ta.

Hiện tại là cuối buổi chiều, ánh sáng đỏ thủa thót chiếu chênh chếch qua tàn cây, thích hợp tản bộ. Cô gái mảnh mai đang thoải mái vận người bên núi giả đột ngột dừng động tác, nhìn về phía bên kia.

Hóa ra, bên đó có người ngồi à...

Cô gái uể oải xoay người định lảng lạng rời đi, thế nhưng vị cha đáng kính bên kia vốn mãi mê chơi cờ bỗng chọn đúng lúc này mà hoàn hồn, cất giọng hùng hậu gọi: “A, Thanh Ngọc đó à? Mau mau, mau mau qua đây bái kiến Trịnh thừa tướng đi nào...”

Trịnh... Trịnh thừa tướng?

Tạ Thanh Ngọc nhe răng mắng thắm, sau đó vội vàng điều chỉnh gương mặt đoan chính, ưỡn ngực bước chậm qua phía bên kia núi giả. Thoạt đầu Trịnh Hoài Sơn chỉ thấy một tà áo trắng, phần dưới dính chút bùn đất. Sau đó một cô gái chừng mười bảy tuổi bước ra. Trịnh Hoài Sơn nhìn lướt qua khuôn mặt cô gái, bản thân giữ nguyên trạng thái nghiêm nghị không có chút cảm xúc nào.

Tạ thượng thư ngẩng mặt từ bàn cờ lên nhìn qua con gái, sau đó nhảy dựng: “Thanh Ngọc, trên mặt con dính cái gì thế hả?!” Tạ Thanh Ngọc ngơ ngác giơ tay quẹt quẹt vết bùn đen thui trên mặt, không hề có vẻ đã nhận ra sự quái dị của mình. Cô quay ra sau hỏi hai tỳ nữ đi cùng: “Mặt ta có gì sao?”

Cô không hỏi thì thôi, Tạ thượng thư vừa đặt sự chú ý lên hai tỳ nữ một gầy một béo phía bên kia đã suýt nữa học máu. Thế nhưng ông thâm nghĩ vẫn còn phải vót vát chút thể diện trước mặt Trịnh thừa tướng, đành mở miệng định đuổi nhanh bọn họ về phòng.

Ai ngờ, miệng ông vừa mở được một nửa, giọng đực rựa ồm ồm của “tỳ nữ” gầy như que củi đã vang lên: “A, mặt tiểu thư bị dính bùn rồi...” Thanh Ngọc liền ngơ ngác “ồ” lên: “A, thế sao...” Tỳ nữ mập mạp vội cầm lấy một chiếc khăn sạch sẽ, vừa chạy lại nhét khăn vào tay Thanh Ngọc vừa ân cần giảng giải như gà mẹ đang chăm lo cho gà con: “Tiểu thư nhớ lúc này sơ ý trượt té chứ? Khi té tay sẽ chống xuống đất, lúc đó tay sẽ bị bẩn... tiểu thư dùng tay đó quẹt lên mặt, sẽ dính bùn đấy...”

Thanh Ngọc dùng ánh mắt vừa ngây thơ vừa sùng bái nhìn lại tỳ nữ mập mạp, gật gù nói: “Đúng là như vậy rồi! Khả Ngân, chị thật giỏi nha!” Sau đó dường như cô nhận ra có hai “quan lớn” còn ở đây, vội e dè rũ mắt, biểu cảm trên mặt có chút không tự nhiên.

Trịnh Hoài Sơn không biểu cảm nói: “Tiểu thư có thể về rửa mặt, bốn quan không trách.”

Ba chủ tớ vội hí hửng chuẩn đi.

Tạ thượng thư hé mắt trông theo bóng lưng của con gái độc nhất, cái đầu tròn trịa chỉ hận không thể nhập luôn vào ngực. Ruột gan ông rối bời, trong lòng thâm gào thét tại sao con bé lựa ngay lúc này mà phát bệnh. Không biết ngày mai lên triều sẽ sẽ xấu mặt tới mức nào đây.

Thế nhưng ông chợt nhớ ra Trịnh thừa tướng tuổi trẻ tài cao trước mắt vốn không phải người thích buồn chuyện, nhuệ khí được vực dậy ngay tức thì. Vừa ngẩng mặt, ông thấy khoe miệng người thanh niên kia đang chậm chậm giương ra một nụ cười.

Mấy tỳ nữ trẻ tuổi trái tim rạo rực xung quanh âm thầm cảm thán, sắc hoa trong vườn cũng không chói sáng như nụ cười của thừa tướng điển trai đương triều đâu...

Còn Tạ thượng thư của chúng ta nuốt “ợ” một ngụm nước miếng đau khổ, mẹ ơi, ai nói thằng cha Trịnh thừa tướng này không phải người nhiều chuyện...

Trịnh Hoài Sơn nhận ra mình vừa để lộ cảm xúc ra ngoài, vội vàng điều chỉnh lại nét mặt nghiêm nghị, băng quơ ngựa mặt nhìn lên trời.

Phía trên cao, mấy tàn hoa sữa đang khoe sắc trắng, thỉnh thoảng cơn gió thổi nhẹ khiến vài cánh hoa lác đác rơi. Đại khái làm anh ta liên tưởng tới tình cảnh mấy ngày trước, trên đầu xuất hiện một cái bóng trắng...

Tạ thượng thư thấy chàng thanh niên mãi nhìn ngắm bầu trời thì cũng cố ngửa cổ nhìn, nhìn không ra thứ gì đặc biệt lại tiếp tục nheo mắt nhìn.

Đáp lại là một tràng mấy tiếng hắc xì kinh thiên động địa, đến nỗi cả bàn cờ cũng rung rinh theo.

2. Chương 1-2

Năm ngày trước.

Trời đêm mờ mịt không một gợn sao, ngoài mấy tiếng cú kêu thưa thớt, cả kinh thành chìm trong tĩnh lặng tuyệt đối.

Ở phía thành nam, một người đàn ông dáng vẻ thô kệch vừa ư ử hát vừa nghiêng ngả đi trên đường cái, trên tay còn cầm hờ một vỏ rượu nho nhỏ. Gã ta vừa cười một mình vừa đưa tay sờ sờ lên chỗ mặt được một cô nương thanh lâu lúc nãy hôn vào.

Gã mò mẫm một cánh cổng, nhận ra đây chính là nhà mình. Liền vung chân đá một cái “rầm”, cất giọng lè nhè gọi: “Vợ, vợ đâu, con bà nó, mau mau ra đây hầu hạ ông mới đi nhậu về!” Gã chờ một chút nhưng không nghe thấy tiếng trả lời, bèn mở miệng gọi thêm lần nữa.

Đáp lại gã chỉ là bóng đêm đen kịt.

Gã đã hết kiên nhẫn, liền sấn tới phía gian nhà giữa, giọng quát càng ngày càng sang sảng: “Điếc rồi à? Đồ đàn bà hư thân thối tha, thấy chồng về mà còn không biết liệu hồn đón tiếp? A, con bà nó, đồ đàn bà...”

Gã vừa định mắng tiếp, trước mặt đột ngột xẹt qua một luồng sáng. Hờ...

Thế nhưng sau đó không gian tối đen phẳng lặng như cũ, gã dụi dụi mắt xong lại cảm thấy có lẽ mình quá say nên mới nhìn ra ảo giác. Nghĩ xong, gã nghiêng rống nhìn vào trong nhà, lẩm bẩm: “Sáng mai, cứ chờ sáng mai xem, ông cho cô sống không được chết không xong...”

Một giọng cười khê đột ngột vang lên.

Gã đàn ông giật mình, trầm giọng hỏi: “Ai? Ai đó?”

Không ai đáp lại gã, sau đó tiếng cười giòn tan lại vang lên, lúc xa lúc gần.

Lúc này gã không còn tỏ ra hung dữ, bầu rượu trên tay cũng quăng sang một góc, hai bàn tay chắp vào nhau liên tục vái bốn phía: “Thần tiên ma quỷ ở đâu, xin mau đi đi, xin mau đi đi...”

Gã vừa vái được một lúc đã cảm nhận mùi hương khói bay lại, một giọng nữ thê lương vang lên: “Đi đêm có ngày gặp ma... mi không biết sao...”

Cơn say của gã đàn ông lúc này đột ngột tan biến hết. Gã quỳ sụp xuống giữa sân, đôi mắt trợn trừng, khóe miệng không ngừng run rẩy. Gã nhìn dáo dác vào màn đêm, đôi hàm răng phát ra tiếng “lập cập”, “lập cập”.

Sau đó, gã thấy một cái bóng trắng tóc dài đang ngồi trên bờ tường nhà mình. Gã đàn ông còn không kịp nhìn kỹ, chỉ biết hô lên một tiếng, thân hình cường tráng đổ sụp xuống đất bất động.

Cái bóng trên tường thấy gã đã chết ngất thì nhẹ nhàng bay xuống, vạt áo trắng xoay bỗng bành trong đêm. Cái bóng này, thật ra là thiếu nữ này, tên Tạ Thanh Ngọc. Tạ Thanh Ngọc bước chậm tới chỗ người đàn ông đang nằm dài trên đất, giơ chân đá đá gã hai cái rồi mới hài lòng xoay lưng ra cổng. Phía bên ngoài, một thiếu niên áo đen gầy nhom đang lẳng lặng đứng đó như một phần của bóng đêm, trên tay còn ôm một xấp vải đen. Thanh Ngọc vừa ra ngoài, cậu thiếu niên liền nhanh nhẹn phủ áo choàng đen cho cô, giọng thì thâm pha chút hào hứng: “Tiểu thư, lần này thuận lợi quá.”

Thanh Ngọc khịt mũi: “Nếu không phải vì thương cảm cho vợ tên ấy, tiểu thư của cậu làm sao chấp nhận làm ăn lỗ vốn thế này?” Lãng Tử gật gật đầu lia lịa. Thanh Ngọc nói tiếp: “Không còn sớm nữa, mau mau đến chỗ cha cậu lấy thêm đơn hàng về đây. Tiểu thư phải về nghỉ ngơi trước.” Lãng Tử “dạ” một tiếng, tung người biến mất trong màn đêm.

Thanh Ngọc cũng nhún người phi thân theo một hướng khác. Cô vừa vận lực nhảy trên mái nhà vừa khe khẽ hát một điệu nhạc không tiết tấu. Đây là thời điểm Thanh Ngọc thích nhất trong ngày: cảm giác đuổi bắt với làn gió đêm mát lạnh khiến cô mê mẩn, những lúc ấy làn da mịn màng được mơn trớn thật tuyệt.

Thanh Ngọc về đến cửa phòng, đã thấy tỳ nữ Khả Ngân mồm mím ngồi ngủ gà ngủ gật trước cửa. Cô “e hèm” một tiếng, Khả Ngân đã như con lật đật đứng thẳng dậy, bận rộn xoay qua xoay lại. Tới lúc trang phục ngủ của Thanh Ngọc đã chỉnh tề, Khả Ngân kia liền một cước đá cô vào chần, quay lưng tìm kiếm cái giường nhỏ êm ái của mình...

Thanh Ngọc đã trải qua một đêm lao động vất vả, không thềm chấp cú đá kia, ngủ say như chết...

Giữa trưa, Thanh Ngọc mò mẫm bò khỏi giường, tỳ nữ Khả Ngân và tiểu đồng Lãng Tử đã nghiêm túc đứng hầu trước cửa. Thực ra không gọi là nghiêm túc lắm, vì hai người bọn họ say mê đang tán chuyện.

Khả Ngân: “Này này, cái gã bợm rượu tối qua bị nhát ma ấy. Sáng nay trong thành nam đã đồn ầm lên chuyện gã đi thanh lâu quá nhiều nên bị oán nữ trong thanh lâu đuổi theo. Haha, thật là đáng đời mà.”

Lãng Tử: “Chị không biết đâu, đứng cách xa gã một dặm đã ngửi thấy mùi rượu, mồ hôi cùng hương liệu nồng nặc trộn vào nhau. Tới lúc gã ngất xong, mẹ ơi, còn có thêm mùi “dấm dãi”... Thối muốn chết!” Giọng nói mang vẻ bị dả kích sâu sắc.

Khả Ngân chặc lưỡi: “Thế mà tiểu thư cũng tiếp cận được... tiểu thư thật chuyên nghiệp nha...”

Thanh Ngọc đẩy cửa, đầu tóc bù xù, uể oải nói: “Tối qua bốn tiểu thư bị nghẹt mũi, không ngửi thấy gì hết...”

Cô chỉ chỉ mấy tán cây nở hoa trắng trắng ở xa xa, hắc xì một cái rồi mới ghen ngào nói: “Hay là tối nay nghỉ làm một đêm, đốn hết mấy cây hoa sữa kia đi...”

Khả Ngân cùng Lãng Tử đều trằm mặt lắc đầu, đồng thanh đáp: “Tiểu thư, không được!”

Thanh Ngọc cắn cắn ngón tay, tự trách bản thân trước đây sao lại hứa sẽ chia lợi nhuận cho hai kẻ đã man này làm gì...

Tạ Thanh Ngọc trước năm bảy tuổi mới chính là Tạ Thanh Ngọc hàng thật giá thật: đầu óc tri tuệ, không nói không cười lại suốt ngày si ngốc. Tạ thượng thư mất vợ trong dịch bệnh, lúc trẻ gặp khó khăn chồng chất trên quan trường, lại thêm đau khổ trên đường con cái khiến ông trở thành người đàn ông bất hạnh nhất thế gian. Thế nhưng “đùng” một ngày, Tạ Thanh Ngọc gọi “cha”, lại còn mỉm cười với ông, khiến Tạ thượng thư cảm thấy thật ra mình vẫn còn là một người đàn ông may mắn.

Nói về việc tại sao Tạ Thanh Ngọc đột ngột không si ngốc nữa, phải nói về quá trình chết đi của một linh hồn bất hạnh ở hiện đại...

Cái linh hồn đó vốn là một thiếu nữ vừa tròn hai bốn, vào một ngày đẹp trời vì cứu một thằng nhóc qua đường không cẩn thận nên bị xe tông. Sau khi phát hiện mình đã đi đời nhà ma, linh hồn đáng thương được một luồng sáng dẫn dắt, dẫn dắt một đường về thân thể bảy tuổi của Tạ Thanh Ngọc này...

Tạ Thanh Ngọc thề, trước lúc tỉnh dậy đã nghe mấy tiếng thì thầm tựa tựa như: “Chết bà rồi, dẫn nhầm hồn...”

Cũng may, Tạ Thanh Ngọc kiếp trước là một thiếu nữ vừa hoạt bát vừa tốt bụng vừa thông minh, đã kịp thời nhận thức tình trạng hiện tại của bản thân, từ đó theo đuổi chân lý “sống vì vui, vui để sống”.

Mấy vị thái y được Tạ thượng thư mời tới đều không hiểu nguyên do tại sao một đứa bé bị đần độn lại trở nên bình thường, có khoảng thời gian còn dốt đần nhau đến phủ thượng thư xin nghiên cứu, nghiên cứu. Tạ Thanh Ngọc mấy lần toát mồ hôi hột trước ánh mắt tìm tòi của họ, khuôn mặt lại bắt đầu dại ra...

Sau đó, Tạ thượng thư bèn đuổi hết mấy thái y tò mò, ngồi trước cửa phòng con gái quạt nước mát. Con gái ông dường như khỏi bệnh đần độn, thế nhưng chỉ khỏi được một nửa mà thôi. Con gái của ông, con gái quý như vàng của ông, huhu...

Hai năm sau, cũng vào một lần Tạ thượng thư đang lẳng lặng ngồi trong góc nhà khóc thầm, ông tình cờ trông thấy cái bóng nho nhỏ của Tạ Thanh Ngọc đang lén lén lút lút dẫn theo tỳ nữ mới thu nhận là Khả Ngân... chui lỗ chó ra ngoài. Tạ thượng thư không hiểu đầu đuôi, thế nhưng là người cha có tình thương mãnh liệt đối với con gái, ông vội vàng dẫn theo mấy người hầu chạy chạy theo ở quãng xa phía sau...

Tạ Thanh Ngọc cùng Khả Ngân hồn nhiên không hay biết mình bị theo dõi, nhảy chân sáo bước vào một quán trà yên tĩnh trong hẻm nhỏ. Chương quây là một người trung niên ốm nhom, râu xồm xoàm, sau lưng lúc nào cũng kè kè một thằng bé gầy như cây tăm, đôi mắt ướt đầy vẻ hoảng sợ.

Tạ thượng thư trong lòng gào thét. Con gái ông, con gái ông làm sao mà lại biết đến chỗ này???

Nếu Tạ thượng thư không phải là Tạ thượng thư mà là Trương thượng thư, Lý thượng thư đầu óc mụ mị trong lý tưởng của gia tộc, ông sẽ hết sức tức giận vì Thanh Ngọc dám lén lút giao lưu với loại người phức tạp này. Thế nhưng Tạ thượng thư của chúng ta sinh ra đã có thân hình tròn trĩnh, phúc hậu, cha mẹ chết sớm, cộng với lòng thương con mãnh liệt đã ăn sâu vào máu, nên suy nghĩ hiện ra trong đầu ông lúc đó lại là: “Ít ra con bé cũng có bạn bè, thật tốt.”

Dĩ nhiên nếu ông biết Tạ Thanh Ngọc lúc ấy gọi người trung niên ốm nhom ấy một tiếng “sư phụ”, ông sẽ không hé mắt cho qua như vậy. Thế nhưng vì cả đời sau này ông cũng không biết, thế nên chi tiết này được cho qua.

Lúc ấy Tạ thượng thư tính toán, Thanh Ngọc thường dành thời gian ngơ ngẩn một buổi sáng, đi chơi bên ngoài nửa buổi chiều, nửa buổi chiều còn lại có thể đi tản bộ trong vườn hoa với ông. Buổi tối, Thanh Ngọc ăn cùng ông xong rồi mới tiếp tục ngơ ngẩn, như vậy thời gian dành cho người cha là ông cũng đã rất nhiều rồi.

Tạ thượng thư tuy sống trong thời đại phong kiến nhưng tư tưởng khá là thông thoáng. Về vấn đề này, Thanh Ngọc cũng cảm thấy may mắn lắm thay. Có điều, dù thoáng đến đâu thì Tạ thượng thư cũng là một người cha có trách nhiệm. Vì vậy vào cái ngày Thanh Ngọc tròn mười lăm tuổi, ông cầm một cành cây mỏng manh tạm xem là cây roi, đứng ở trước phòng cô, vừa quạt nước mát vừa nói: “Con gái ngoan, nghe lời ta, giữ danh tiết, đừng ra ngoài chơi bởi nữa được không? Nếu con cứ ở ngoài đường, sau này làm sao lấy chồng đây hở con?”

Tạ Thanh Ngọc giữ nguyên tư thế mở cửa, trợn mắt nhìn cha già vừa khóc lóc vừa vung vẩy cây que mềm oặt trước mặt. Tỳ nữ Khả Ngân ở sau lưng cô khuôn mặt thay đổi đặc sắc, lão gia hôm nay lại diễn tuồng gì đây?

Tạ thượng thư khóc một trận say sưa đến non trưa mới rời đi. Thanh Ngọc hiểu là mình bị cấm cửa rồi.

Thế nhưng, vì như đã kể, Tạ thượng thư bỏ lỡ một vài diễn biến trong quá trình lớn lên của Tạ Thanh Ngọc. Do đó, ông không biết rằng một cây roi mềm oặt thật ra không ngăn cản nổi cô nàng này làm chuyện động trời.

Lại nói về người đàn ông ôm nhom ở quán trà, lúc Tạ Thanh Ngọc gặp ông ta năm tám tuổi, ông ta đang chống nạnh gào thét với đứa con trai đáng thương của mình như thế này: “Muốn làm sát thủ? Muốn nổi nghiệp ta? Khinh công dốt như vậy thì đuổi giết được người sao?” Đứa con trai gầy trơ xương của ông ta uất ức nhìn lại bằng đôi mắt ngập nước, cánh môi mấp máy nói không nên lời.

Đại khái lúc ấy Tạ Thanh Ngọc muốn làm anh hùng nhỏ cứu tiểu mỹ nhân, liền mở miệng nói: “Chú gì ơi, chỉ bằng chú truyền dạy khinh công cho thiên tài võ học là cháu, con của chú cũng sẽ có người cùng học tập, chẳng phải vẹn cả đôi đường sao?” Người đàn ông ôm nhom sững sờ quay sang nhìn con oắt chưa cao tới thắt lưng mình, gật gù nói: “Ừm, đúng thật là thiên tài võ học, đến đứng sát bên mà ta chẳng phát hiện ra tí nào.”

Thanh Ngọc trợn mắt, nói bừa mà cũng có kẻ cho là thật sao?

Sau đó mới biết, hai cha con kia lần lượt tên là Lãng Khách, Lãng Tử, ặc, tuy hơi sai vẫn nhưng rất đúng chất giang hồ. Sau đó Lãng Khách thật sự nhận Thanh Ngọc làm đệ tử, thành thật truyền dạy khinh công. Lúc Thanh Ngọc tròn sang mười lăm rồi bị cấm tự tiện ra ngoài, Lãng Tử tự đến làm tiểu đồng cho cô. Cậu bé chỉ nhỏ hơn Thanh Ngọc hai tuổi nhưng vì bị suy dinh dưỡng từ nhỏ nên vóc dáng không hề to lớn, khiến cho cha già kính yêu của cô cũng nhắm một mắt mở một mắt cho qua.

Lãng Khách tuy từng là sát thủ nhưng cũng chỉ nhận mấy vụ làm ăn nhỏ, chưa từng giết người thật sự. Trong tay ông ta có một ít vốn liếng, cộng với số tiền tiêu vặt mà Thanh Ngọc tích góp được, chưa kể cái miệng dẻo như mật ong của cô, tất cả gộp lại thành công mua được một quán trà trong hẻm nhỏ. Về chuyện Lãng Khách vì sao chịu đổi ý từ thành lập hội sát thủ sang thành lập quán trà, Thanh Ngọc cũng vô phương nhớ ra.

Lúc này, tại chính cái quán trà mà chúng ta vừa nhắc tới, quang cảnh đã thay đổi hoàn toàn so với lúc bị Tạ thượng thư bắt gặp vào chín năm trước. Quán trà hiện tại được mở rộng, xây cao ba tầng, bày trí trang nhã, độc đáo. Vị chủ quầy ôm nhom trước kia bây giờ đã được đắp thêm không ít thịt, trang phục cũng cải thiện thành áo gấm thượng hạng sáng ngời. Riêng chỉ có khuôn mặt là trung thành với trường phái “râu xồm xoàm”, khiến không ít tâm hồn yếu ớt khi nhìn vào có chút e dè.

Tầng ba của quán trà là nơi dành cho khách lãm tiền nhất, mỗi bàn đều được ngăn cách bằng bình phong. Tại một vị trí đắc địa cạnh cửa sổ, một người thanh niên cao gầy chống tay lên cằm, uể oải nhìn xuống đường phố phía dưới.

Người ở bàn sau chiếc bình phong trước mặt anh ta nói: “Cái gã bợm rượu ấy hở? Haha, cũng là một trong số ít trường hợp thôi. Cứ bỏ ngân phiếu cùng thỉnh cầu, a, có cả lý do thỉnh cầu của cậu vào trong một chiếc hộp, rồi để trong U Miếu ở sau lưng quán trà này, ma quỷ nhất định đọc được.” Đáp lời anh ta là một tiếng rì rầm, đại khái: “Viết ra lý do thỉnh cầu để làm gì?” Người kia liền thần bí nói: “A, thế cậu nghe nói ma quỷ hiện hồn cũng chọn người sao? Nếu cậu là người lương thiện chưa từng hại ai, vậy thì ma quỷ cũng không phí công tới tìm rồi...”

Từ bình phong phía sau lưng người thanh niên, một giọng nói già nua có chút ngà say vang lên: “Thằng oắt con khôn kiếp, nó nghĩ mình là ai? Hừ... tưởng lên đến chức thừa tướng là giỏi lắm sao?” Một giọng trẻ hơn tỏ ý khuyên can: “Trương đại nhân, ông say rồi... tai vách mạch rừng...” Trương đại nhân kia dường như chưa hả giận, giọng cao thêm một chút: “Sợ cái khi gì? Hắn cũng đâu có nghe được!” Một giọng nịnh nọt chen vào: “A, phải rồi, chẳng phải dạo gần đây kinh thành có nhiều vụ ma quỷ hù dọa đó sao? Nếu hắn mà bị dọa một trận thì thế nào nhỉ?” Trương đại nhân lá gan to bằng trời lúc này tự tin bộc lộ quan điểm của mình: “Ma quỷ? Các vị tin là có ma quỷ thật sao? Chẳng qua là chiêu trò kiếm tiền cả thôi.” Giọng nịnh nọt theo đó mà tỏ ra kinh ngạc: “A, chuyện như vậy mà Trương đại nhân cũng biết? Nghe nói có người nhìn thấy một ma nữ cực kỳ xinh đẹp, nếu nàng ấy đến tìm Trịnh Hoài Sơn lại đến phiên hắn lời nha...”

Một tiếng cười khà ồ vang lên, người thanh niên ngồi bên cửa sổ cũng đột ngột đứng dậy, vòng qua bình phong mà tiến về phía cầu thang. Vừa đi anh ta vừa lẩm bẩm: “Không phải chứ, trong triều toàn nghe họ nói nhảm, đến ngày nghĩ lỗ tai cũng không được yên.”

Một người trung niên vừa đi vệ sinh ở dưới lầu đúng lúc này bước lên, đi về hướng chiếc bình phong đang vọng ra mấy tiếng cười khà ồ. Ông ta vừa ngồi xuống chỗ của mình liền nói: “Trùng hợp quá, lúc này hình như vừa thấy Trịnh thừa tướng đang đi xuống cầu thang...”

Những người còn lại: ...

3. Chương 2

Sau khi Trịnh Hoài Sơn rời khỏi quán trà của Lãng Khách, anh ta làm ba việc. Một, sai tiểu đồng Thanh Khánh của mình chạy đi mua ba cái hộp gỗ nhỏ kiểu dáng khác nhau. Hai, viết ba lá thư, sau đó đặt chúng cùng với một xấp ngân phiếu vào từng hộp. Ba, cầm theo ba cái hộp đi đến U Miếu ở sau quán trà.

Trước mặt Trịnh Hoài Sơn có một hàng chường bảy tám người chờ tới lượt mình vào U Miếu. Gọi là U Miếu, thực tế đây chỉ là một căn phòng nhỏ chứa được ba bốn người, trong đó chất vài pho tượng ma quỷ kỳ dị. Tới lượt ai cũng viếng, người đó sẽ đặt cái hộp của mình vào một hốc nhỏ phía dưới bệ thờ.

Trịnh Hoài Sơn dặn dò tiểu đồng của mình chờ tới lượt, bản thân lại thông thả đi vòng vòng kinh thành vui chơi.

Nói về Trịnh Hoài Sơn, lại là nói về một truyền kỳ của kinh thành trong mấy năm qua. Xét tài năng, anh ta thi đỗ trạng nguyên năm mười tám tuổi, tám năm liên tiếp được hoàng đế trọng dụng. Xét địa vị, từ hai năm trước anh ta đã nắm giữ chức thừa tướng, lúc vào triều chỉ phải cúi đầu trước hoàng đế mà thôi. Xét dung mạo, đây là một người vừa trẻ tuổi vừa tuấn tú, là đáng phụ quân trong mơ của không biết bao nhiêu thiếu nữ kinh thành.

Điều đáng buồn là, trong khi con gái các vị quan lại phú hộ rất vừa mắt Trịnh Hoài Sơn, phụ huynh của các cô nàng ấy lại phòng anh ta như phòng giặc. Trịnh Hoài Sơn tài năng đấy, chức vị cao đấy, thế nhưng tất cả mà anh ta có giống như một quả bong bóng xà phòng mà thôi.

Bởi vì, hoàng đế là một người khét tiếng hỉ nộ thất thường, mà đương kim thừa tướng của chúng ta lại không có gia tộc hùng mạnh để chống lưng.

Thật ra không phải các bậc phụ huynh quá lo xa. Chỉ trong vòng mười năm, cả kinh thành liên tục chứng kiến hai vị thừa tướng tiền nhiệm vì làm phật lòng vua mà bị đem đi xử trảm, một người còn được ưu ái bêu đầu ở cổng thành mấy ngày. Mặc dù hoàng đế tuyên bố rằng đây là biện pháp răn đe mạnh mẽ nhất dành cho các quan lại ở dưới, thế nhưng răn đe kiểu này không khỏi có chút bạo lực đi... Thế mới nói, gần vua như gần hổ. Trịnh Hoài Sơn tuy tuổi trẻ tài cao giàu có lại đẹp trai, tuy nhiên anh ta ở cạnh con hổ hung dữ nhất, vô lý nhất, ai biết ngày nào anh ta sẽ bị gặm mất đầu đầu...

Dĩ nhiên, nếu Trịnh Hoài Sơn có một lượng lớn cha anh chú bác làm quan to nâng đỡ, tình cảnh anh ta sẽ khá lên rất nhiều. Nói về vấn đề này, bạn trẻ Hoài Sơn quả thật có chút uất ức. Anh ta vốn có xuất thân không nhỏ, ông nội đã mất từng nắm giữ chức thừa tướng tiền triều. Thế nhưng đến đời cha anh ta thì con đường làm quan bị đứt, cả đại gia đình chuyển về vùng quê sinh sống. Còn có một chuyện ít người biết, đó là tuổi thơ của Trịnh Hoài Sơn diễn ra vô cùng không suôn sẻ. Dù vậy, anh ta cũng chưa từng kể lể hay than thở với bất kỳ ai, mà lại lấy đó để khuyến khích bản thân: nếu không có chuyện mẹ con anh ta bị rã rúng, anh ta cũng không cố gắng rèn luyện, không lên kinh ứng thí, chức vụ thừa tướng hiện tại cũng không thể nắm trong tay...

Đại khái, nói về Trịnh Hoài Sơn là nói về một người bề ngoài hoàn hảo nhưng bên trong nguy hiểm trùng trùng cả về địa vị lẫn tính mạng. Thế nên, liên quan đến chuyện vì sao anh ta đã qua hai sáu nhưng chưa lấy vợ, chưa nạp thiếp, người hiểu biết cũng sẽ không cảm thấy có gì lạ lùng...

(Trịnh Hoài Sơn: tôi không lấy vợ là do tôi không thích, các vị đừng suy diễn nữa có được không =.=)

Quay lại với chàng thanh niên bề ngoài hoàn hảo nhưng bên trong nguy hiểm trùng trùng kia, hiện tại anh ta một tay cầm gói bánh bao, một tay cầm bình đựng nước, đang loay hoay quan sát một góc đường nhỏ ở ngay cạnh quán trà của Lãng Khách.

Trịnh Hoài Sơn vừa tìm được một gốc cây kín đáo, vội “phốc” một cái tào lên đó, tìm một tư thế thoải mái mà làm tổ luôn.

Mặt trời đã khuất sau mấy ngôi nhà cao lớn, Trịnh Hoài Sơn vẫn giữ nguyên tư thế nằm yên trên cây, thi thoảng che miệng ngáp một cái. Tới lúc con hẻm nhỏ bắt đầu trở nên vắng vẻ, anh ta ngừng ngáp, nhìn chằm chằm xuống dưới.

Một người đàn ông cầm theo cái bao lớn bước vào U Miếu, lúc trở ra thì cái bao đã được chất đầy hộp gỗ. Người đàn ông đi khuất rồi, Trịnh Hoài Sơn liền nhảy khỏi thân cây, khoe môi cong lên một nụ cười. Theo kế hoạch ban đầu, lẽ ra anh ta còn phải theo đuôi người đàn ông kia, thế nhưng hiện tại không cần nữa. Gã ta chẳng phải là tiểu nhị trong quán trà của Lãng Khách ư?

Nếu Tạ Thanh Ngọc biết có kẻ khinh thường cách làm việc không cẩn mật của cô nàng, nhất định sẽ có một tràng mắng nhau xảy ra. Thật ra lúc mới bắt đầu, Thanh Ngọc đã dặn đi dặn lại Lãng Khách là mấy “đơn hàng” phải do ông tự tay lấy, và lại khi lấy phải ứng dụng khinh công xuất quỷ nhập thần, tuyệt đối đừng để ai phát hiện ra. Tuy nhiên Lãng Khách vốn không phải là loại người quen với cách làm việc có phương pháp có trình tự, cộng với việc quản lý ở quán trà khiến ông bận túi bụi, từ đó cũng chảnh mắng chuyện Thanh Ngọc dậm dề.

Vả lại, câu nói lén cửa miệng của ông ta mỗi khi được nhắc nhở luôn là: “Con bà nó, Lãng Khách ta là sư phụ nó hay nó tài của nó đây hả?” Vì thế, mới có chuyện Trịnh Hoài Sơn thấy được cảnh đi lấy “đơn hàng” kia.

Anh ta nhìn sắc trời, vươn vai một cái rồi rảo bước ra phía đường lớn. Nếu anh ta không lầm, tối mai chắc chắn sẽ có tiết mục đặc sắc đây.

Thêm một đêm trôi qua trong êm đềm, người cần ngủ ngon thì ngủ ngon, người cần thấy quỷ thì thấy quỷ, rải rác trong kinh thành thi thoảng có một tiếng hét nhẹ cất lên.

Tạ Thanh Ngọc cảm thấy công việc nhát ma thật ra là một nghề đầy tính nhân văn cùng cao cả. Từ ngày dịch vụ nhát ma ra đời, số vụ ăn trộm, đâm chém cùng mưu sát giảm đáng kể. Nghĩ xem, bọn trộm cũng là người phạm mất thụt, cũng sợ ma như ai, thế nên khi có ma quỷ hoành hành, dĩ nhiên chúng sẽ hạn chế đi ra đường. Hơn nữa, khi đã có thể trả thù vật bằng cách dọa ma, còn ai muốn mời bọn đâm thuê chém mướn vừa bạo lực vừa không biết điều làm gì?

Tạ Thanh Ngọc tuy rất thích tiền nhưng cũng chú trọng tới chất lượng công việc cùng sức khỏe bản thân. Mỗi ngày cô chỉ nhận từ ba tới bốn đơn hàng, làm ba ngày thì nghỉ một ngày, trung bình mỗi tháng giải quyết hạn thù cá nhân nho nhỏ cho tám mươi tới chín mươi hộ gia đình. Chuyện làm ăn này của Thanh Ngọc diễn ra đều đặn gần hai năm nhưng vẫn chưa bị bắt quả tang tại trận lần nào, quả thật là thần tài cùng thần may mắn cùng bắt tay phù hộ. Một mặt, quan phủ cảm thấy nhờ có ma quỷ mà tình hình an ninh trật tự tốt hơn hẳn, cũng lười truy xét. Thậm chí có lần, bọn họ thấy “ma nữ” còn nhờ cô dọn bắt trộm giúp...

Tạ Thanh Ngọc đang lẩn qua lẩn lại trên chiếc giường êm ái, đã nghe tiếng mặt đất rung lên dữ dội. Kế đó giường cô bị chấn động, khuôn mặt mồm mỉm của Khả Ngân áp sát bên cạnh: “Tiểu thư, rất rất nhiều tiền đó...”

Thanh Ngọc mê mẩn đáp: “Ừ, tiểu thư của chị rất giàu, nào... tiểu thư chưa ngủ đủ, lát ra ngoài nhớ bước nhẹ nhẹ thôi...”

Khả Ngân đắm uỳnh uỳnh lên giường, giọng uất ức nói: “Không, không phải... Nó tỳ đang nói đơn hàng hôm qua, có ba người ra giá rất cao nha...”

Chiếc giường mới hứng chịu mấy cú đâm như trời giáng của Khả Ngân đã vang lên một tiếng “rắc”, Thanh Ngọc liền bật ngay dậy, nghiêm túc nói: “Đơn hàng nào, chị mau mau đem vào cho ta...” Lúc này Khả Ngân mới hài lòng đặt lên giường ba cái hộp nho nhỏ. Thanh Ngọc mở từng chiếc, mỗi hộp đều đựng một tờ ngân phiếu mấy ngàn lượng, còn có tờ giấy trình bày rõ ràng tên họ và lý do hại người.

Thanh Ngọc lật qua lật lại ba lá thư, giọng trầm trọc nói: “Ba lá thư này tuy nét chữ khác nhau nhưng đều giống ở giọng văn rõ ràng, rần rỏi. Trước giờ đơn hàng có giá trị cao nhất cũng chỉ mấy trăm lượng, đã bao giờ có giá cao thế này? Trong này nhất định có cạm bẫy, tiểu thư không làm đâu.”

Khả Ngân đau khổ nói: “Tiểu thư ơi, mấy ngàn lượng đó, cô không thử một lần sao? Có gì thì cô đến đó xem tình hình cũng được mà, nếu không được thì bỏ hẵng không muộn đúng không?”

Giọng kích động của Lăng Tử từ ngoài cửa vọng vào: “Khả Ngân nói đúng đó tiểu thư ơi, cô còn có Lăng Tử bên cạnh. Tôi nhất định sẽ bảo hộ tiểu thư an toàn...”

Thanh Ngọc: “...” Thân hình cậu gầy như que củi, tính tình nhát như thỏ đế, không bị người ta đè bẹp là tốt rồi có được không?!!!

Đại khái, dưới sự nài nỉ thúc ép của hai kẻ dã man kia, Thanh Ngọc nửa đêm nai nịt gọn gàng, vừa thông thả uống trà vừa nghe Khả Ngân giảng giải kế hoạch: “Ba đơn hàng lần lượt là Trương thượng thư ở cách nhà chúng ta một con phố, Thất hoàng tử đang bị giam tại Trấn Quốc Tự, và một gã thư sinh hằng đêm chong đèn đọc sách trong thư viện Thành Tây. Xét theo vị trí từng địa điểm, tiểu thư sẽ đến phủ của Trương thượng thư trước, sau đó đến chỗ gã thư sinh, rồi mới ghé qua Trấn Quốc Tự.”

Lăng Tử đứng bên cạnh gãi gãi đầu nói: “Thật khó hiểu, một thư sinh chong đèn đọc sách thì có phương hại tới ai, sao lại có kẻ bỏ số tiền lớn như thế để dọa hấn?” Thanh Ngọc cười nói: “Lý do trong đơn hàng nói là vì anh ta không biết tiết kiệm dầu đốt đèn, haha. Còn ta thấy tám chín phần là một thư sinh nhà giàu ghen ghét người tài hơn mình đây mà.” Sau đó cô lại chau mày: “Nhất ma Thất hoàng tử sẽ động đến hoàng thất, người thông minh sẽ không dính vào.” Khả Ngân vừa mở miệng định phản bác, cô đã đặt ly trà xuống bàn, giọng hơi cao hơn một tông: “Khả Ngân, ở đây tiểu thư vẫn là chủ!”

Khả Ngân cùng Lăng Tử ánh mắt rưng rưng nhìn cô, không dám nói thêm nữa. Tiểu thư này phần lớn thời gian hoặc là hiền lành hoặc là dở hơi, thế nhưng lúc ra uy thì cũng thật là đáng sợ... Còn Thanh Ngọc lúc này lại đau đầu nghĩ nghĩ, aiz, có đôi khi nhượng bộ quá mức chính là làm khó bản thân.

Mọi sự đã quyết, nửa đêm không mây, Thanh Ngọc tiến vào Trương phủ. Cô gây vài tiếng động nhỏ trên mái ngói, vài tiếng bàn ghế va đập, vài tiếng cười khúc khích, hai vợ chồng Trương thượng thư kia đã co rúm la hoảng lên.

Thanh Ngọc rời đi, cảm thấy lá gan nhỏ bé của tầng lớp trí thức thật không thú vị.

Thanh Ngọc vận khinh công bay đến thư viện Thành Tây, chỉ thấy một căn phòng duy nhất còn sáng đèn. Cô đáp trên mái ngói nhìn xuống, thì thấy một mái đầu đang chăm chú đọc sách.

Từ phía trên cao, Thanh Ngọc không thấy rằng mỗi khi người thanh niên này lật sách, ánh mắt anh ta lại không hề đặt trên trang sách kia. Anh ta không thấy có gì bất thường diễn ra trong phòng, liền lật thêm một trang nữa. Cứ như vậy, một quyển sách sắp sửa lật xong.

Tạ Thanh Ngọc cảm thấy người thanh niên kia không hổ danh là tài tử dễ bị bạn bè đồng trang lứa thù ghét. Đừng nói anh ta thức cả đêm để tiếp thu kiến thức nhân loại, nhìn tốc độ lật sách của anh ta là biết trước lúc trời sáng có thể đọc được xong mười cuốn sách dày cộp cũng không vấn đề gì.

Sau phút cảm thán, Thanh Ngọc áp dụng kỹ xảo thổi tắt đèn đã có thâm niên của bản thân, khiến cho căn phòng trong phút chốc trở nên tối om.

Vài tiếng “lạch cạch” vang lên, người thanh niên dường như đang mò mẫm khắp nơi tìm kiếm gì đó. Tới lúc anh ta thành công thấp lại đèn, Thanh Ngọc đã yên vị trên xà nhà ngay phía đầu anh ta.

Thanh Ngọc “phụt” một cái thổi tắt đèn, người thanh niên vốn đã cầm sẵn bật lửa trong tay, bình tĩnh thấp lại.

“Phụt” một cái, đèn lại tắt.

Anh ta không gấp gáp, thấp lại.

Tạ Thanh Ngọc gặp phải khó khăn trong sự nghiệp nhất ma. Người này, sao lại không ngo đồng ngo tây, sao lại không tự hồi trong phòng kín mà tại sao nên bị thổi tắt a...

Đại khái, nhất ma cũng là một nghệ thuật, người nhất ma phải nắm vững dao động trong cảm xúc của người bị hại. Nếu không, sẽ không thu được hiệu quả như mong muốn. Thanh Ngọc tin rằng, nhất ma thành công chưa hẳn là làm cho người ta sợ hãi đến điên loạn, mà là làm cho người ta cố chấp tin rằng trên đời này có

ma quỷ. Ví như một năm trước, cô khiến cho một nhà vị viên ngoại kia khẳng khẳng khẳng định với quan phủ tối qua nhà họ bị quỷ dạ xoa ghé qua, tiếng lành đồn xa, từ đó việc làm ăn ở U Miếu mới ngày càng khấm khá...

Lãng Khách từng hỏi cô, lợi nhuận thu về từ U Miếu thật ra kém quán trà rất nhiều, Tạ Thanh Ngọc cần gì phải khổ sở đi nhát ma như vậy? Thế nhưng cô kiên quyết giữ vững lương tâm nghề nghiệp, và lại cha già nhà cô ban ngày cầm roi cấm cửa, ban đêm cô không đi nhát ma thì lấy gì giải khuây đây?

Hơn nữa, đối với việc giải khuây có thể kiếm được tiền, tội gì không làm?

Sau mấy chục lần thổi tắt đèn mà người thanh niên không mải mai có chút biểu hiện dao động, Tạ Thanh Ngọc bắt đầu ngáp ngắn ngáp dài, trong đầu nảy lên đủ thứ suy nghĩ linh tinh...

Người thanh niên vừa thấp lại đèn vừa lẩm bẩm: “Chẳng nhẽ mái nhà lại thủng... giữa phòng sao lại có gió như vậy...” Tạ Thanh Ngọc trong lòng gào thét, chuyện đơn giản như vậy anh phát hiện từ đầu có được không?

Thư sinh đại nhân sau khi nắm bắt lý luận trần nhà bị lủng, ngẩng đầu trông lên.

Anh ta nhìn thấy một ánh mắt to tròn, chặc, có hơi đỏ.

Anh ta nhìn thấy một đầu tóc dài rũ xuống.

Anh ta nhìn thấy một vạt áo trắng.

Sau đó anh ta lắc lắc đầu, ngồi xuống bàn, mở sách. Tạ Thanh Ngọc chỉ biết trơ mắt nhìn ...

Chẳng lẽ lúc này biểu cảm trên mặt cô chưa đủ hung dữ? Hay là cô hóa trang chưa đủ dọa người? Tạ Thanh Ngọc rút cái gương cầm tay trong ngực áo ra nhìn thử, không đúng, hôm nay Khả Ngân đánh phấn rất chuẩn nha...

Tạ Thanh Ngọc thắc mắc xong lại vỡ lẽ. Một người thanh niên thường xuyên nửa đêm nửa hôm chong đèn đọc sách, mắt hẳn là bị cận thị nặng rồi. Chẳng qua là anh ta sống trong thời đại khoa học không phát triển, chưa nhận ra mà thôi. Hèn gì chẳng những anh ta không nhìn thấy cô, phản ứng này giờ lại chậm chạp như vậy...

Tạ Thanh Ngọc muốn đánh nhanh rút gọn, quyết định sử dụng chiêu bài mạo hiểm nhất ghê gớm nhất của mình: treo ngược từ trên xà nhà xuống dọa ma... Nếu đưa khuôn mặt phủ phấn trắng bóc như quả trứng gà này của cô đến gần mặt anh ta một tí, hẳn là anh ta cũng phải nhìn thấy chứ?

Người thanh niên chưa kịp lật thêm mấy trang sách, ánh đèn một lần nữa phụt tắt. Cánh cửa sổ vốn đóng kín chợt mở tung, một luồng khói hương lãng lãng bay vào phòng.

Người thanh niên ngẩng đầu khỏi cuốn sách, đôi mày hơi chau lại.

Chợt anh ta nghe một tiếng “xẹt” rất nhỏ vang trên đầu mình. Là tiếng vải mỏng bị xé rách.

Tạ Thanh Ngọc cũng vì nghe thấy tiếng “xẹt” này, hai chân vốn móc trên xà nhà run lên.

Cái cái cái cái vấy của cô...

Sau đó, không ngờ bắp chân đang co lại của cô bị cái gì đó đâm vào đau nhói.

Tạ Thanh Ngọc rơi thẳng xuống phía dưới.

Qua ánh sáng mờ mờ từ ngoài trời rọi vào, người thanh niên ban đầu nhìn thấy một mái tóc dài lả lẫm, rồi mái tóc đó phủ lên mặt anh ta. Sau đó “uỳnh” một tiếng, ngực và bắp đùi của anh ta bị một thứ vừa nặng vừa mềm đập mạnh vào.

A, thứ đó chẳng những mềm mà còn rất thơm, lại đang động đây nữa.

Anh ta giờ tay quơ lấy bật lửa, thấp đèn.

Thứ trong lòng anh ta giãy giụa muốn thoát, anh ta giờ tay đè lại.

Vì cái thứ ấy giãy giụa quá dữ dội, anh ta phải mất một lúc mới thấp đèn thành công.

Lúc này anh ta mới nhìn rõ thứ đang động đậy kia là gì. Thế nhưng hình ảnh trước mắt... không khỏi khiến anh ta ngẩn ra.

Sau đó, trên mặt anh ta rơi xuống một cái tát như trời giáng. Hờ...

Cùng lúc đó, phía bên ngoài thư viện.

Sau khi mấy kẻ mai phục nhìn thấy một cái bóng trắng đập cửa sổ bay ra khỏi phòng, họ vội vã đuổi theo. Thế nhưng người kia như có mọc cánh, đôi chân nhỏ bé của họ không tài nào theo kịp.

Người đứng đầu tốp quân mai phục này ừ ừ đến báo tin cho chủ nhân của họ, đúng lúc anh ta đang ngồi ngẩn người.

Rõ ràng đó là người thư sinh lúc nãy còn bình thản chong đèn đọc sách, thế nhưng khuôn mặt hiện giờ của anh ta vừa nghiêm trang vừa lạnh lùng. Đây vốn là biểu cảm của người quen đứng từ vị trí cao nhìn xuống phía dưới. Điều đáng buồn cười là một bên má của anh ta còn có vết sưng đỏ hình bàn tay... một bàn tay rất nhỏ.

Người mặc trang phục thị vệ bối rối cúi đầu thưa: “Bẩm đại nhân, khinh công của ả ta thuộc hàng thượng thừa, chúng thuộc hạ vô năng...”

Người thanh niên hỏi: “Nàng ấy đi về phía nào?”

Thị vệ hơi ngẩn ra, đáp: “Là phía Bắc...”

Người thanh niên, cả tên lẫn họ là Trịnh Hoài Sơn, nghiêm giọng nói: “Ta biết rồi. Bây giờ sai người lên xà nhà gỡ hết mấy cây đinh và móc câu nhỏ. Mấy cây cột phủ hồ sơn cũng dùng dầu hỏa rửa đi, đừng để tiểu quan thủ thư phát hiện.”

Thị vệ “ạ” một tiếng, đi ngay. Trịnh Hoài Sơn lúc này mới quay mặt về phía cửa sổ, giấu đi nụ cười gian xảo của mình: “Là phía Bắc sao...”

Lời tác giả: Nhất ma là một nghệ thuật. Người thâm hiểm cũng là một nghệ sĩ.

4. Chương 3

Tạ Thanh Ngọc chạy một mạch về tới phủ thượng thư, cả người lạnh run, trong lòng còn lạnh hơn nữa. Cô nhớ tình cảnh lúc rơi vào lòng tên thư sinh kia, vạt váy bị rách tới bắp đùi, lúc giãy giụa cổ áo bị bung ra. Cho nên lúc đèn thấp sáng, cô thấy bản thân đang co chân trần, vạt áo mở rộng, hở trên hở dưới.

Cái tên, cái tên đáng chết vạn lần đó, còn nhìn không chớp mắt nữa chứ...

Đây, đây có gọi là thất tiết không? Huhu, ít ra linh hồn của cô không phải là thiếu nữ cổ đại hàng thật giá thật, nếu không thì trong đầu có ý tưởng tự tử không chừng...

Tạ Thanh Ngọc sau một hồi than thở khóc lóc trong lòng, cuối cùng cũng đến lúc tự an ủi bản thân. Hôm nay cô chạy nhanh nhất từ lúc sinh ra đến giờ, không khỏi có chút mệt mỏi. Hừ, việc cần thiết trước mắt là tắt đèn đi ngủ, mặc kệ chuyện đã xảy ra với cái tên kia. Sau này có đi nhất ma thì tránh ra xa thư viện Thành Tây một chút vậy.

Lúc cô chìm vào giấc ngủ, lại cảm thấy thiếu thiếu gì đó. Quái lạ, hôm nay Khả Ngân và tên nhất gan Lăng Tử trốn đi đâu mất rồi...

Lúc này, ngoài bậu cửa sổ.

Khả Ngân: “Này, tiểu thư cũng không có vẻ giận dữ, ra ngoài đi chứ...”

Lăng Tử (lau nước mắt): “Không được, tôi đã hứa sẽ bảo vệ tiểu thư nhưng khi thấy biến lại chạy trước tiên, còn mặt mũi nào nữa...” (Tạ Thanh Ngọc: Cái này chẳng phải ta đã liệu trước rồi sao?!!)

Khả Ngân: “Ày, tôi lại là người thuyết phục tiểu thư nhận đơn hàng, tôi cũng cảm thấy áy náy lắm chứ... Thôi thì tôi ngồi chồm hổm ở đây chịu tội với cậu...”

Hôm sau là ngày nghỉ, Tạ Thanh Ngọc yên tâm ngủ tới chiều tối mới dậy. Lúc cô mở mắt, khuôn mặt tròn vo của Khả Ngân ập vào...

Khả Ngân chìa ra một cái phong bì, đau khổ nói: “Tiểu thư, cô có thư... Không phải đơn hàng đâu, là thư đó.”

Tạ Thanh Ngọc im lặng.

Sau đó cô cười khì khì: “Cha ta sao lại rảnh như vậy. Ở cùng một nhà mà lại gửi thư cho ta làm gì?” Nếu không thì cô không thể nghĩ tới ai khác. Hơn mười năm sống ở cổ đại này, người cô giao du cũng chỉ giới hạn ở cha cô, mấy người hầu và bốn người Lãng Khách ít chữ mà thôi.

Khả Ngân có xu hướng đắm vào giường, vẻ mặt đầy bức xúc: “Lá thư này đặt trong U Miếu, ghi rõ là chỉ ‘ma nữ đến thư viện Thành Tây tối qua mới được đọc’. Ôi chao, tôi cũng tò mò lắm lắm rồi, tiểu thư mau đọc đi đã...”

Tạ Thanh Ngọc nuốt nuốt nước bọt, đỏ mặt mở thư.

Trong thư viết: “Tối nay gặp lại ở thư viện Thành Tây, nếu cô không đến, ngày mai cả U Miếu cùng quán trà đều bị dỡ. Ký tên: Trịnh Hoài Sơn.”

Khuôn mặt Thanh Ngọc từ đỏ chuyển sang trắng bệch. Cô hỏi: “Kinh thành này có thư sinh nào trùng tên với thừa tướng đương nhiệm không?”

Khả Ngân ngớ ra. Tiểu thư hỏi ai vậy? Hỏi cô sao, cô làm sao biết chuyện này?

Thanh Ngọc vốn đầu cần câu trả lời, tự lẩm bẩm: “Chao ôi... chộc nhằm tổ kiến lửa mất rồi... huhu...”

Thanh Ngọc tự hỏi mãi cũng không thông, vì có gì một anh chàng thư sinh cận thị lại biến thành thừa tướng đương nhiệm? Cho tới lúc cùng Lãng Khách ngồi chồm hổm trên mái ngói của thư viện Thành Tây, đầu óc của cô vẫn còn lẩn quẩn trong câu hỏi này. Trước lúc đến đây, cô còn nghi ngờ thân phận mà người thanh niên kia viết trong thư. Thế nhưng hiện giờ canh gác phía ngoài thư viện đều là thị vệ phủ thừa tướng, cô có muốn không tin cũng không được nữa rồi.

Lãng Khách trải qua một ngày làm việc mệt mỏi, tối còn bị kéo lên nóc nhà, khuôn mặt không khỏi có chút xị xuống. Ông lẩm bẩm: “Chẳng phải sư phụ đã nói đừng đi nhát ma nữa sao? Con xem, thần tài cùng thần may mắn của con có lẽ cũng hết thềm phù hộ rồi.” Thanh Ngọc cất giọng ảo não: “Con biết sai rồi. Tình hình trước mắt là quán trà cùng tính mạng của con không có vấn đề đã. Trông cậy hết vào sư phụ á!” Cô nói xong thì nhảy xuống dưới, để lại một mình Lãng Khách ngồi ngẩn trắng trên nóc nhà.

Lãng Khách căng thẳng chờ đợi tín hiệu cầu cứu của Thanh Ngọc, chờ mãi, chờ mãi, khuôn mặt ông bị mũi cần sừng lên một lớp rồi. Sau đó, ông lại cho rằng bản thân rất có thể đã bỏ qua tín hiệu cầu cứu kia, bèn cẩn trọng tiếp cận căn phòng sáng đèn duy nhất của thư viện Thành Tây.

Ông vừa ngó qua khe hở cửa sổ, khung cảnh nóng hừng hực trong phòng đã khiến ông hết hồn.

Thanh Ngọc này, lúc này còn nói cái gì mà lo không bảo toàn tính mạng chứ... Theo ông thấy, đừng nói tới tính mạng, một sợi tóc cũng chưa có sao đi... Xem kìa, xem kìa, khuôn mặt người thanh niên rõ ràng là vừa vô hại vừa kinh ngạc, còn Thanh Ngọc nhà ông, hừ hừ, chẳng phải con bé mới là người chủ động dán sát vào người ta đó sao?

Lãng Khách vẫn cho rằng, danh tiết này nọ vốn là vật ngoài thân, khát vọng của bản thân mới là điều quan trọng. Vì vậy, trong đầu ông lúc này cũng chẳng màng tới chuyện cô nam quả nữ ở chung phòng, cảm thấy nếu Thanh Ngọc chẳng cần tới mình, có lẽ đã đến lúc ông rời đi.

Đúng lúc này, trong phòng vắng vắng vọng lại tiếng gào khóc mềm mại của Thanh Ngọc: “...hiếp người quá đáng, hiếp người quá đáng... huhu...” Lãng Khách đỏ mặt lẩm bẩm: “Con gái mới lớn, con gái mới lớn, hờ...”. Sau đó ông vội vã đạp lên mái nhà một cái, vận khinh công rời đi luôn...

Đại khái, Lãng Khách là nhân vật giang hồ từng có chút tiếng tăm. Ông hành tẩu lâu như vậy, chuyện thấy qua đã nhiều, cho nên tự tin rằng phán đoán của bản thân hiếm khi sai lệch. Ông đoán, chẳng qua hôm nay lần đầu hẹn hò của Thanh Ngọc, cô bé căng thẳng nên mới bịa ra chuyện quán trà gặp nguy gì gì đó, dẫn theo sư phụ là ông để giữ vững tinh thần. Thật ra, nếu suy đoán của ông là đúng, ông có thể tự hào khoe khoang rằng tư tưởng tình yêu tự do của ông tuy bị tầng lớp trí thức khinh thường là thứ suy nghĩ vớ vẩn của hạng phàm phu tục tử, thế nhưng ai biết mấy ngàn năm sau lại được ca tụng là đúng đắn...

Thế nhưng mà, thực tế luôn tàn khốc. Chuyện Lãng Khách trông thấy, chẳng qua cũng là hiểu lầm mà thôi...

Mà muốn làm rõ hiểu lầm này, phải quay trở lại thời điểm Tạ Thanh Ngọc rút rờ thò đầu từ ngoài cửa sổ vào trong phòng khoảng nửa canh giờ trước.

Trịnh Hoài Sơn hôm nay vẫn mặc quần áo giản dị, thoát nhìn chẳng ai nhận ra là thừa tướng đương triều. Anh ta buồn chán nghịch nghịch ngọn đèn dầu trước mặt, lúc ngẩng đầu thì thấy một người mặc trang phục dạ hành đen thui, cái đầu bịt kín mít chỉ chừa ra hai con mắt uơn ướn. Khóe miệng anh ta giật giật: “Hương ngược lại, có cửa ra vào.”

Tạ Thanh Ngọc ngó ra: “Quên mất, quên mất... chắc do bệnh nghề nghiệp á...”

Trịnh Hoài Sơn hiền lành vẫy tay cô nàng kia ngồi xuống, rót trà đẩy tới trước mặt. Thanh Ngọc ngó ly trà, lại rút rờ nhìn anh ta, khoát khoát tay. Anh ta nói: “Không uống trà chứng tỏ không có thành ý, ngày mai quán trà cùng U Miếu vẫn bị dỡ nha...”

Tạ Thanh Ngọc bắt đầu dĩ gờ ly trà lên ngửi ngửi: “Trong đây có nguyên liệu nào dễ gây tiêu chảy không vậy đại nhân? Tiểu nữ mấy ngày trước mới bị Tào Tháo rượt, mặc dù thành ý trong bụng đầy tràn nhưng cứ thấy đồ ăn đồ uống là sợ hãi á...” Trịnh Hoài Sơn lập tức đen mặt. Sao cô không nghĩ tới thuốc mê, thuốc lú, thuốc độc... mà lại là cái thứ thuốc mất nét kia hả...

Trịnh Hoài Sơn hắng giọng, khuôn mặt lấy lại nét uy phong của quan to bàn chuyện đại sự: “Cô có biết vì sao bốn quan gọi cô đến đây, lại một mình nói chuyện với cô không?” Tạ Thanh Ngọc lắc đầu, anh ta liền nói tiếp: “Mấy hôm trước người tình cờ gặp phải cô là bốn quan, ta cũng không muốn làm lớn chuyện. Xét tuổi đời cô còn nhỏ, bốn quan khuyên cô quay đầu là bờ, từ giờ đừng nghĩ tới chuyện dọa ma thiên hạ nữa.”

Tạ Thanh Ngọc chớp chớp mắt, vị đại nhân này có vẻ dễ nói chuyện nha... Ngoài mặt, cô ủ rũ nói: “Đại nhân anh minh... thế nhưng tiểu nữ thấy chuyện này không làm hại tính mạng ai... huhu, đại nhân có cách nào mở một mắt, nhắm một mắt bỏ qua cho tiểu nữ không?”

Trịnh Hoài Sơn lắc đầu, thở dài: “Ta cũng vì muốn tốt cho cô thôi. Nếu cô cứ tiếp tục làm, e rằng tự chuốt họa vào thân. Cụ thể, chuyện này nếu đến tai bệ hạ, cô có chạy đằng trời cũng không thoát nha.” Dĩ nhiên chuyện này dù có đến tai bệ hạ, vị ấy cũng không rảnh hơi mà quan tâm. Thế nhưng để công cuộc hù dọa cô nàng này đạt hiệu quả cao, phải đẩy vị ấy ra đầu sóng ngọn gió vậy.

Thấy Tạ Thanh Ngọc cúi đầu trầm tư, Trịnh Hoài Sơn vội thừa thắng xông lên: “Thực ra bốn quan cũng có thể nghĩ lại việc bỏ qua cho cô một lần, thế nhưng ít nhất cô cũng phải tiết lộ cho bốn quan mấy kỹ xảo dọa ma của mình. Nếu bốn quan cảm thấy cô có đủ trình độ chuyên môn lại thật sự không gây ảnh hưởng tới sức khỏe tính mạng người khác, dĩ nhiên sẽ không tra cứu nữa.”

Người trong nghề, kiêng kị nhất là tiết lộ bí mật nghề nghiệp a... Thế nhưng kẻ trước mắt là một vị quan quyền cao chức trọng, đừng nói không biết có bao nhiêu kẻ muốn bám vào, đặc tội anh ta là điều thiếu khôn ngoan lắm đấy ...

Cô mềm mại nói: “Đại nhân... người hứa là không nói với ai, tiểu nữ mới dám tiết lộ á...”

Trịnh Hoài Sơn không chần chừ gạt đầu. Tạ Thanh Ngọc đau khổ suy nghĩ thêm một hồi, đau khổ móc ra chiếc túi bảo bối dùng để hành nghề của mình...

Cô lấy từ trong đó mấy hòn sỏi nhẵn nhụi, lễ phép giảng giải: “Mấy hòn sỏi này dùng để gây tiếng ‘lộp cộp’, ‘lộp cộp’ trên mái nhà. Nếu ném đúng chỗ, đúng lực còn có thể tác động tới chốt cửa làm cho nó mở tung.”

Tiếp đó, cô chìa ra một viên đá màu trắng đục: “Đây là đá phát quang, đặt nó dưới ánh sáng thì trong một canh giờ sau nó sẽ phát sáng mờ mờ. Ném qua ném lại trước mặt người bị hại, họ sẽ có cảm giác như trước mắt hoa lên.”

Tạ Thanh Ngọc lần lượt lấy ra mấy món bảo bối do bản thân nghiên cứu chế tạo, tận tình giải thích công dụng cho Trịnh thừa tướng Trịnh đại nhân....

Chẳng mấy chốc đã nửa canh giờ trôi qua, Trịnh Hoài Sơn lúc này đã ngộ ra rất nhiều thứ, gật gù: “Mấy thứ ‘công cụ hành nghề’ của cô có tính độc đáo khá cao đấy. Ngoài ra cô còn bí quyết gì khác không, mau nói bổn quan nghe thử?”

Tạ Thanh Ngọc rề rề nói: “Có chứ ạ, những lúc phải lấy bản thân ra làm đạo cụ, phải hóa trang thành ma quỷ có khuôn mặt ghê gớm nha...”

Trịnh Hoài Sơn: “Hôm trước có phải cô định treo ngược người dọa ma? Làm lại thử cho bổn quan xem có được không?”

Tạ Thanh Ngọc nghĩ nghĩ, hào phóng nhảy lên xà nhà.

Cô vừa đặt chân xuống thì nghe một tiếng “rắc”. Xà nhà gãy.

Tạ Thanh Ngọc mắt chỗ dựa cùng trọng tâm, một lần nữa đáp thẳng lên người Trịnh Hoài Sơn...

Anh ta bất ngờ bị ngã từ trên ghế xuống, bị mỹ nhân không thấy mặt đè nằm giữa trên đất... Cái tay nhỏ bé của mỹ nhân không biết đặt đâu, cứ xoa đi nắn lại trên ngực anh ta... Trịnh Hoài Sơn bèn bắt lấy đôi tay không biết điều, nhẹ nhàng đỡ cô nàng đang bối rối khỏi người mình. Anh ta vừa lưu loát thực hiện mấy động tác đó vừa cất giọng ồm ồm: “Haha, bổn quan quên mất. Hôm trước thị vệ leo lên xà nhà dọn dẹp đã làm nó bị nứt...”

Tạ Thanh Ngọc hai lần bị đàn ông lạ đụng chạm, cảm thấy hết sức tủi thân, vội vừa nhảy dựng lên vừa gào thét: “Như thế mà đại nhân còn bảo ta leo lên xà nhà... thật là hiếp người quá đáng, hiếp người quá đáng... huhu...”

Cơn kích động của Tạ Thanh Ngọc qua đi, vị sư phụ đáng kính của cô cũng vừa mới đập nóc nhà đi mất...

Trịnh Hoài Sơn lúc này đã ngồi lại ngay ngắn trên ghế, đang sửa sang lại ngực áo bị nhào, tùm tùm nói: “Bổn quan là một người vừa bình dị vừa thiện lương, thế nhưng cũng cảm thấy việc ức hiếp người là một hành động dễ mang lại sung sướng...”

Anh ta nói xong thì lập tức lấy lại vẻ mặt nghiêm túc: “Việc vừa nãy... cô vẫn chưa chứng tỏ được sự chuyên nghiệp của mình. Có con ma nào lại rơi từ trên xà nhà xuống chứ? Thế nhưng bổn quan là người nhân hậu, sẽ cho cô một cơ hội nữa. Bây giờ chúng ta cá cược nhé, nếu trong ba ngày ta không tìm được danh tính thật sự của cô, ta cho phép cô tiếp tục tự do hành nghề.”

Tạ Thanh Ngọc nắm lấy cọng rơm cứu mạng, mắt đảo một vòng, vội giơ ngón tay út ra nói: “Đại nhân, người hứa nhé. Mau mau ghéo tay đi!”

Thấy Trịnh Hoài Sơn chỉ trừng mắt nhìn, cô liền tự nắm lấy ngón tay út của anh ta, ghéo vào ngón tay của bản thân. Sau đó, cô gọn gàng nhảy ra cửa sổ, định bụng rời đi. Trịnh Hoài Sơn im lặng trông theo bóng cô, đôi mắt càng ngày càng cong, khóe môi không ngừng cười tùm tùm: “Thì ra là một cô nhóc ham chơi...”

Tạ Thanh Ngọc vừa nhảy ra ngoài đã có cảm giác rợn tóc gáy. Vì sao... vì sao xung quanh toàn là khí tức của cao thủ vậy nè.... Cô liền phát tín hiệu cầu cứu, thế nhưng tìm mãi cũng chẳng thấy Lãng Khách đâu. Cuối cùng, cô đành chặc lưỡi, liều mạng đánh mấy vòng khinh công xung quanh kinh thành. Đến khi cô tin tưởng mấy cao thủ theo dõi mình đều đã bị cắt đuôi, mới yên tâm nhảy tường phủ thượng thư, về phòng ngủ.

Cô vừa chìm vào giấc ngủ vừa hồi tưởng khuôn mặt tuần tú đang cười mỉm của chàng thanh niên kia. Người thanh niên đó, không ngờ lại là thừa tướng nhỉ. Một người trẻ như anh ta có thể gánh vác trách nhiệm lớn như thế, vậy mà khi đối mặt với cô lại không tỏ ra chút kiêu căng cùng trịch thượng nào. Anh ta có khuyết điểm nào không? Cho dù có, cô sẽ nắm bắt được chứ? Thế nhưng mặt khác, cuộc hội ngộ với anh ta tối nay quả là ngoài ý muốn, hơn nữa khiến cho cả thần kinh lẫn thân thể cô đều mệt mỏi chết.

Ngày hôm sau trôi qua yên ả. Thanh Ngọc tự tin cho rằng với một thân kinh công khổ luyện đến xuất thần nhập hóa của mình, Trịnh thừa tướng kia dù có ba đầu sáu tay cũng không thể điều tra ra danh tính thật sự của cô. Cho tới cuối ngày, niềm tin này càng được củng cố.

Lăng Tử hỏi: “Tiểu thư, tiểu thư, tối nay ‘đi làm’ chứ?”

Tạ Thanh Ngọc lắc đầu. Cậu ta rụt rè nói: “Tiểu thư có phải đã quên gì đó không?”

Vì sao chuyện hôm trước cậu ta rời bỏ vị trí, tiểu thư vẫn chưa nhắc tới a... Thật khiến cậu ta áy náy tận đáy lòng từ hôm qua tới giờ.

Thanh Ngọc biết tính cách thành thật của Lăng Tử, cười nói: “Hay là ngày mai phạt cậu mặc trang phục tỳ nữ một ngày, có chịu không?”

Dù Lăng Tử có tán thành hay không, ngày hôm sau cậu ta vẫn xuất hiện trong trang phục tỳ nữ màu hồng phấn, cặp kè với Khả Ngân ở phía sau Tạ Thanh Ngọc trong vườn hoa.

Sau đó, ba người bắt gặp Trịnh thừa tướng đang ngồi đánh cờ với cha của Tạ Thanh Ngọc.

Thật ra, Tạ Thanh Ngọc cũng có thể cho rằng đây là việc trùng hợp, nếu như lúc quay người đi không nhìn thấy nụ cười chiến thắng trên môi anh ta...

5. Chương 4

Mấy ngày sau đó, Tạ Thanh Ngọc luôn ở trạng thái buồn rười rượi.

Quán trà của Lăng Khách vẫn yên ổn, thế nhưng U Miếu do một tay cô thiết kế bị dỡ rồi.

Tạ Thanh Ngọc hành nghề dọa ma cũng đã hơn hai năm, U Miếu giống như một trạm giao dịch mang đến đơn hàng cùng nguồn thu nhập đáng kể của cô. Hiện tại Trịnh thừa tướng sai người tới phá mất, cô cũng chỉ có thể trốn trong một góc mà đau khổ mà thôi.

Nói về Trịnh thừa tướng, Tạ Thanh Ngọc cảm thấy mình sống trên đời cả kiếp trước lẫn kiếp này là ba mươi bốn năm chẵn, cũng có thể tính thành một bà cô, thế nhưng cặp mắt nhìn nhân sinh vẫn chưa có thành chính quả a... Thoạt đầu cứ tưởng đó là người thanh niên vừa bình dị vừa dễ gần, thế nhưng “đùng” một cái, anh ta trở mặt thành ác ma, chẳng những ánh mắt chứa đầy gian xảo, hành động cũng chẳng thương hoa tiếc ngọc tí ti. Nghĩ xem, dù sao lần trước anh ta cũng chưa thật sự bị cô dọa sợ, vậy mà lại nhẫn tâm dờ dẫm sự nghiệp do cô khó khăn xây dựng nên...

Tạ Thanh Ngọc thật sự muốn tìm Trịnh Hoài Sơn đánh cho một trận tơi bời, thế nhưng cô chỉ có thể tức anh ách mà xỉ vả anh ta trong lòng. Địa vị của anh ta cao hơn cô mấy cái đầu, cô dù có muốn mắng cũng sợ cha cô bị liên lụy đó nha...

Tuy sự nghiệp đi đêm nhát ma của Thanh Ngọc coi như chấm dứt, nhưng mà cái thói quen ngủ ngày thức đêm không phải nói bỏ là bỏ được đâu. Cô mấy lần xoay đi trở lại trên giường, đã thử qua đếm cừ đếm thừa tướng đếm khủng long, nhưng cơn buồn ngủ vẫn biệt vô âm tín. Sau mấy đêm khổ sở không sao kể xiết, Tạ Thanh Ngọc bần thần nhận ra mình đã nằm sấp trên nóc nhà của phủ thừa tướng tự lúc nào.

Đêm thanh gió mát, cô mặc đồ trắng phục kích trên mái nhà kẻ địch. Làm bạn với cô có trăm ngàn ánh sao trời, có tiếng gió vù vù, có tiếng muỗi “u u”. Tạ Thanh Ngọc cảm thấy đây là một tính huống tuy thiếu kịch tính nhưng vẫn đầy chất thơ. Nếu đã không thể hành động tùy tiện thì cô cứ nằm đó vậy, coi như tự an ủi trái tim tổn thương của bản thân đi...

Tạ Thanh Ngọc, cũng giống như rất nhiều vị quan lại thích nói xấu sau lưng lúc bấy giờ, thật ra không biết ba sự thật động trời về Trịnh thừa tướng. Thứ nhất, Trịnh thừa tướng là người thù dai. Anh ta có thể không nói ra, thế nhưng “có thù tất báo” chính là chân lý sống mà anh ta theo đuổi, cũng giống như Tạ Thanh Ngọc luôn trung thành với lý tưởng “sống vì vui, vui để sống” vậy. Thứ hai, Trịnh thừa tướng là một

người thích che giấu cảm xúc của mình. Vì anh ta thích trưng mặt lạnh vào những thời khắc quan trọng, có rất nhiều người hiểu sai về suy nghĩ của anh ta. Ví như lúc được hoàng thượng sắc phong chức thừa tướng, có kẻ cho rằng anh ta vì mừng như điên mà ngơ ngẩn hết mấy giây. Thế nhưng trong đầu anh ta bấy giờ, chỉ có một hàng mấy chữ “hôn quân” đang diễu hành qua lại... Còn việc thứ ba, đó là Trịnh thừa tướng cực kỳ thính tai.

Nói về sự thính tai của Trịnh thừa tướng, có thể ví von với cái sự nhạy bén của con chó giữ nhà mỗi khi có khách lạ đi ngang qua. Trong triều, anh ta có thể đứng ở ngay bậc thang dưới long ỷ mà nghe loáng thoáng mấy lời to nhỏ của quan viên gần cửa ra vào. Ấy là chưa nói, khoảng cách từ cửa ra vào tới long ỷ phải gần một ngàn bước chân người trưởng thành... (Gần nửa cây số á - chú thích của tác giả).

Cũng chẳng biết trời xui quỷ khiến thế nào, mái nhà Tạ Thanh Ngọc chọn trủng lại nằm ngay thư phòng của Trịnh Hoài Sơn. Đùng tưởng mấy hôm trước anh ta dành chút ít thời gian đi uống trà, bắt ma nữ, nhằm, bắt Tạ Thanh Ngọc, mà tưởng rằng anh ta là người rảnh rỗi. Hiện tại Trịnh thừa tướng của chúng ta đang phải thức đêm giải quyết công vụ, vốn là chức trách mà phụ tá trung thành của hoàng đế nên làm.

Vì Tạ Thanh Ngọc không biết Trịnh thừa tướng là một người cực kỳ thính tai, cô lẩn qua lẩn lại trên mái nhà, vừa bứt một cọng cỏ đuôi chó vừa lẩm bẩm: “Anh không cho tôi đi dọa ma, anh không cho tôi đi dọa ma... đáng thương cho tôi chưa, ban ngày không được ra ngoài, ban đêm biết làm cái gì đây... huhu...”

Lời nói rất nhỏ này vọng vào tai Trịnh Hoài Sơn, lại thành tiếng khóc lóc ử ử. Anh ta ngừng bút trên tay, khuôn mặt nghiêm túc giãn ra.

“Lại tới nữa sao...”

Trịnh Hoài Sơn đối với việc mỗi đêm cô nàng kia đều đến trên mái nhà của anh rên rỉ oán thán, thật sự đã chịu đựng đến nội thương rồi. Anh ta bước ra khỏi thư phòng, hướng lên phía mái nhà mà rằng: “Tạ tiểu thư, xuống đây!”

Anh ta thề lời nói của mình lúc ấy hết sức ôn hòa hết sức nhẹ nhàng, thế nhưng đáp lại anh ta là một một người bịt mặt giạt mình té lăn quay từ trên cao xuống...

Cũng may, lần này Tạ Thanh Ngọc chỉ vì quá bất ngờ mà trượt một quãng, sau đó lại tự ổn định trọng tâm, hạ cánh an toàn xuống trước mặt Trịnh Hoài Sơn. Cô xoa xoa ngực, cảm tạ trời đất phù hộ xong thì cười hề hề nói: “Tiểu nữ chỉ ghé qua, chỉ ghé qua thôi, hihi... Thôi chào đại nhân, tiểu nữ đi nhé...”

Trịnh Hoài Sơn cảm thấy hậu họa về sau chưa được tiêu trừ hết, liền ra hiệu cho cô dừng lại, hỏi: “Ban đêm cô thường làm gì? Có thường đi uống rượu không?”

Tạ Thanh Ngọc ngẩn ra: Ế, tiểu nữ dù sao cũng là người dân hoàng á. Đại nhân trong quá trình điều tra lai lịch cũng phải hiểu chứ? Thế nhưng lời này cô chỉ nghĩ trong lòng, ngoài mặt thì lắc đầu nguầy nguậy.

Trịnh Hoài Sơn hỏi tiếp: “Vậy thì đánh bài, trộm cắp, gặp tình nhân?”

Tạ Thanh Ngọc tiếp tục lắc đầu, giọng nói ử ử: “Tiểu nữ là người tuân thủ luật pháp, không có tình nhân... trước giờ buổi tối chỉ đi nhát ma dọa người thôi á...”

Trịnh Hoài Sơn hạ giọng: “Ý của bốn quan là, hiện tại buổi tối cô không phải nhát ma nữa, bản thân lại giữ gìn lối sống lành mạnh... vậy thì, sao không ở nhà mà ngủ đi?...” Có gì cứ leo lên nóc nhà bản quan làm phiền vậy hả?...

Trịnh Thanh Ngọc: “Tiểu nữ... mỗi lần nghĩ tới đại nhân là mất ngủ á... huhu...” Ai bảo anh phá U Miếu của tôi, hại cho tôi thành người thất nghiệp. Cứ nghĩ tới những thiệt hại anh ta gây ra cho mình, Tạ Thanh Ngọc lại tức tối không gì tả được....

Lời này, lọt vào tai Trịnh Hoài Sơn, lại thành một tầng nghĩa khác.

Anh ta nói: “Cô còn trẻ, phải nghĩ thoáng đi chứ...”

Trịnh Thanh Ngọc (sờ tim): “Nhưng mà chỗ này rất nhau nha...” Huhu, mất đi một nguồn thu nhập, buổi tối lại rảnh rỗi không có gì giải khuây, không đau lòng mới lạ...

Trịnh Hoài Sơn lúc này hơi chột dạ, còn lý do dẫn tới sự chột dạ này thì chỉ có mình anh ta biết. Một mặt, anh ta lo ngại bản thân đã có hành động gây hiểu lầm gì đó khiến thiếu nữ đến tuổi mơ mộng kia bị tổn thương... Dù thế nào đi nữa, chuyện của Tạ Thanh Ngọc cũng không thể xử lý quá qua loa, vì cô ta là người thân của đồng nghiệp kiêm cấp dưới, tuy cấp dưới ấy, chắc, có lớn tuổi hơn anh ta một chút. Thêm nữa, tâm trạng hôm nay của Trịnh Hoài Sơn không tệ lắm, anh ta liền hào phóng mở miệng nói: “Thôi được rồi, coi như bốn quan nợ cô. Cô muốn đi đâu, bốn quan đưa cô đi giải khuây. Nhưng nhớ lấy, chỉ một canh giờ thôi, sau này phải hứa không được trèo lên nóc phủ thừa tướng nữa...” Cô hứa thì phải thực hiện đấy nhé, mái nhà của bốn thừa tướng không phải cái giếng không đáy để cô trút nỗi niềm vắn vơ đâu...

Đối với lộc đi chơi từ trên trời rơi xuống này, Tạ Thanh Ngọc cũng có chút dè dặt. Thế nhưng Trịnh thừa tướng dưới ánh trăng là một người thanh niên cao gầy có khuôn mặt tuấn tú đến yêu mị, khiến cô ngẩn ngơ một hồi.

Đi chơi với trai đẹp đó, lại là trai đẹp không biết võ công, tội gì không đi?!!

Mười năm qua, Tạ Thanh Ngọc sống ở cổ đại dưới lốt đứa con được cưng chiều tới tận răng, tâm hồn lại vẫn là thiếu nữ hiện đại phóng khoáng. Vì vậy đối với ân huệ cao vô bờ mà Trịnh thừa tướng vừa ban phát, cô chỉ có một chút xiu e ngại mà thôi. Hơn nữa, vì kiếp trước Tạ Thanh Ngọc là một cô gái vừa lương thiện vừa ngoan hiền, cảm giác được một anh chàng bất kỳ đưa đi chơi đêm vẫn còn khá mới mẻ á... Cô nghĩ vậy liền hào hứng nói: “Đại nhân, chúng ta đi kỹ viện đi!”

Trịnh Hoài Sơn ngó người trong một giây, lập tức mở miệng phản bác: “Không được!” Cái cái cái cô này, hết chỗ đi rồi sao?!!

Tạ Thanh Ngọc: “Có phải trừ kỹ viện và sòng bạc ra, đi chỗ nào cũng được?”

Trịnh Hoài Sơn: “Đúng rồi...” Biết bao gồm luôn sòng bạc, cũng khá thông minh.

Tạ Thanh Ngọc: “Đại nhân đồng ý đi nam quán rồi nhé, chúng ta mau đi đi...”

Trịnh Hoài Sơn: “!!!”

Trịnh Hoài Sơn đau khổ nhận ra mình bị một con nhóc lừa vào tròng. Thế nhưng lời nói ra rồi, biết làm sao đây? Sau ba giây đứng lặng với khuôn mặt không biểu cảm, anh ta nói: “Đợi bốn quan thay quần áo đã...”

Tạ Thanh Ngọc trông theo bóng lưng bình tĩnh của anh ta chìm vào bóng tối, chợt nghĩ bản thân cũng cần phải hóa trang đôi chút... Nghĩ là làm, cô liền chum tay nói với theo Trịnh Hoài Sơn: “Đại nhân ơi, một khắc nữa gặp ở cổng phủ thừa tướng nhé...”

Hơn hai khắc trôi qua, Tạ Thanh Ngọc chấp tay vòng qua vòng lại trước cánh cổng đóng chặt của phủ thừa tướng, trong lòng không ngừng nguyên rủa Trịnh Hoài Sơn không biết đúng giờ là gì kia. Nếu nói Trịnh Hoài Sơn không muốn đi cùng cô, trước phủ thừa tướng lại đang đỗ sẵn một chiếc xe ngựa, người phu xe ăn mặc sang trọng đang ngồi yên trên đó, thỉnh thoảng lại ngó nghiêng tỏ vẻ không kiên nhẫn.

Khoan đã, cái người phu xe kia...

Cái người đàn ông cao gầy ặc áo khoác màu nâu sẫm mà Tạ Thanh Ngọc vẫn lầm với phu xe từ nãy giờ, thật ra chính là Trịnh thừa tướng của chúng ta. Anh ta không hi vọng sẽ có người nhận ra mình, vì vậy dán lên mép một hàng râu giả khá là rậm rạp, không mang theo tùy tùng lại mặc áo màu tối để giảm bớt sự chú ý của người xung quanh.

Lúc này, anh ta cũng đang gào thét trong lòng vì chờ mãi cũng chẳng thấy Tạ Thanh Ngọc đâu. Thời gian của bốn quan là vàng là bạc đấy, Thanh Ngọc cô còn không mau mau xuất hiện đi sao??!

Anh ta vừa gào thét trong lòng xong, một người thiếu niên chừng mười sáu, mười bảy tuổi đã nhảy phốc lên xe ngựa của anh ta, cười hề hề nói: “Xin lỗi đại nhân, này giờ tôi không có nhận ra anh á...”

Trịnh thừa tướng không nói gì, gơ tay quát roi ngựa, điều khiển xe chạy đi.

Tạ Thanh Ngọc rụt rè kêu lên: “Đại... đại nhân... rẽ qua hướng này là đi ra ngoài thành á...”

Trịnh Hoài Sơn “ờ” một tiếng, không biểu cảm điều khiển xe theo hướng ngược lại.

Thực ra lúc này, trong lòng anh có một đàn mèo Ba Tư đang ngoáy móng chạy vòng quanh, cào cào loạn xạ. Ba lần gặp Tạ Thanh Ngọc trước đây, cô ta hoặc là bịt mặt hoặc là hóa trang xấu xí, cho nên Trịnh Hoài Sơn chưa bao giờ như bây giờ tự hỏi, vì sao một cô gái đã sắp trưởng thành lại có đôi gò má phúng phính hồng hồng xinh xắn như thế, hoặc vì sao trên đời lại có một chiếc mũi hếch đáng yêu bậc này...

Điều quan trọng nhất ở khuôn mặt vô cùng dễ nhìn của Tạ Thanh Ngọc là, con bà nó, cô ta đang mặc nam trang! Một chàng trai có khuôn mặt như thế, không biết sẽ thu hút bao nhiêu ánh nhìn cả mấy kẻ háo sắc đây? Bốn quan lại không may đi với “tên ấy” đấy, chẳng phải xác suất bị kẻ khác nhận mặt sẽ nhiều hơn bao nhiêu lần sao?

Trịnh đại nhân trong lòng nổi bão, chỉ hận không thể bắt cô nàng kia ngay lập tức thay quần áo. Tuy nhiên anh ta là chính nhân quân tử lại là người biết chừng mực, chỉ có thể vừa đánh xe ngựa vừa cầu trời cho Tạ Thanh Ngọc đổi ý không muốn đến nam quán nữa thôi..

Anh ta tăng hăng: “Thật ra nam quán cũng giống như kỹ viện, là một nơi vô cùng dơ bẩn. Cô đã suy nghĩ kỹ chưa, vẫn còn muốn vào chứ?”

Tạ Thanh Ngọc ngây thơ hỏi: “Đại nhân, mấy người trong nam quán đều không tắm rửa ă? Tại sao lại dơ bẩn như vậy?”

Trịnh đại nhân vẫn chưa từ bỏ, kiên nhẫn giải thích: “Dơ bẩn ở đây là ý chỉ những hành động diễn ra ở đó không sạch sẽ, trái với lễ thường.”

Tạ Thanh Ngọc: “Thì tiểu nữ hỏi cái ý đó đó, không tắm rửa là trái với lễ thường với không sạch sẽ rồi còn gì...”

Trịnh đại nhân cố gắng lần cuối: “Trong đó... đàn ông sẽ ôm hôn nhau... đó gọi là hành động không sạch sẽ, hiểu chưa?”

Tạ Thanh Ngọc gật gù: “Không tắm mà ôm nhau, sạch sẽ mới lạ!”

Trịnh Hoài Sơn có xu hướng cắm đầu từ trên xe ngựa xuống đất. Anh ta đường đường là thừa tướng đương triều, hiện tại lại đang gân cổ tranh luận với một cô nhóc dở hơi về vấn đề “không tắm rửa” ở nam viện. Không đúng, không đúng, anh ta đang tìm cách khuyên nhủ cô ta không đến nam viện kia mà!

Nói về lòng kiên nhẫn đặc biệt mà Trịnh Hoài Sơn dành cho Tạ Thanh Ngọc, phải nhắc tới mấy tin tức mà thám tử trình báo cho anh ta mấy ngày trước.

Tạ Thanh Ngọc vốn không biết rằng, trong lần thứ hai cô đến thư viện Thành Tây, có mười mấy thám tử võ công cao cường phục sẵn trong góc tối theo dõi từng hành động nhỏ của cô. Mười mấy thám tử này là do Trịnh Hoài Sơn mượn được từ một người bạn quyền cao chức trọng... thế nhưng đó chưa phải là việc chúng ta cần quan tâm. Tạ Thanh Ngọc nghĩ bản thân đã cắt đứt đuôi của toàn bộ thám tử, thế nhưng Tạ thừa tướng vừa thù dai vừa kỹ tính vốn đã bố trí thêm mấy người ở khu vực thành bắc, mà một trong số này đã tiện thể thu vào mắt toàn bộ diễn biến lịch trình của cô.

Sau đó, dĩ nhiên là toàn bộ câu chuyện từ thời còn quần tã của Tạ Thanh Ngọc, Trịnh thừa tướng thông thái đều biết hết.

Theo lời thám tử, mẹ của Tạ Thanh Ngọc qua đời năm cô ba tuổi, từ đó hai cha con sống nương tựa vào nhau. Hơn nữa cô nàng này lại bị bệnh đần độn từ nhỏ, sau năm bảy tuổi căn bệnh quái ác này mới từ từ thuyên giảm một cách kỳ diệu. Có lẽ vì tuổi thơ của Trịnh Hoài Sơn không được suôn sẻ, nên anh ta thường nảy sinh niềm cảm thông sâu sắc đối với những đứa bé bất hạnh. Xét theo khía cạnh nào đó, Tạ Thanh Ngọc dù sao vẫn chưa rơi rớt xuống đáy vực của bất hạnh tột cùng, thế nhưng những thiệt thòi mà cô nàng chịu từ nhỏ cũng đủ cho Trịnh thừa tướng đối xử với cô tốt hơn những tiểu thư khuê các yếu đuối khác.

Xe ngựa dừng lại trong một góc hẻm nhỏ. Trịnh Hoài Sơn nhảy xuống xe, sửa lại râu tóc, khoát tay nói: “Đi thôi!” Hai người rẽ ra một con đường lớn, trước mắt hiện ra không ít cửa hàng bắt mắt giăng đèn lồng rực rỡ, làm sáng bừng cả một góc phố nhộn nhịp. Tạ Thanh Ngọc tuy là loài hoạt động về đêm, thế nhưng được dẫn đi chơi bởi trác táng như thế này là lần đầu tiên. Lúc này cô không khỏi tưởng nhớ mấy quyển tiểu thuyết từng đọc ở kiếp trước, trái tim run rẩy vì kích động không thôi.

Trịnh Hoài Sơn nhìn nhìn mấy cái đèn lồng chói mắt trước mặt, mệt mỏi nhấc nhở: “Một canh giờ!” Sau đó anh ta dẫn Tạ Thanh Ngọc vào một tòa lầu các hai tầng. Trước cửa có một đôi thiếu niên tuần tú đang đứng đón khách, khi bước vào trong, mùi hương liệu đậm đặc khiến hai người đều hắc xì mấy cái. Tạ Thanh Ngọc nhìn ngó xung quanh, cảm thấy bày trí của nam viện này so với quán trà của cô và Lăng Khách thì còn kém chút ít. Thế nhưng quan trọng là, lại có nhiều hơn mấy chàng trai trẻ xinh đẹp, ánh mắt tà mị thỉnh thoảng lướt qua chỗ cô và Trịnh Hoài Sơn đang đứng cạnh nhau.

Tạ Thanh Ngọc nhìn nhìn mấy người nam nhi son phấn lờ lợt kia, quả thật cảm thấy có hơi buồn nôn. Cô giật giật tay áo thừa tướng: “Vào đây rồi thì làm gì tiếp đây ạ?”

Đúng lúc này thì một người ăn mặc phô trương, có vẻ như là tú ông bước lại. Trịnh Hoài Sơn lạnh nhạt nói: “Một gian phòng yên tĩnh, có cửa sổ, không có son phấn.” Vì để đáp ứng nhu cầu “không có son phấn” của Trịnh Hoài Sơn, một cậu chàng nam kỹ non choẹt bị vác đi tẩy trang. Lúc vào phòng tiếp khách, khuôn mặt cùng mái tóc của cậu ta còn hơi ươn ướt.

Cậu ta bưng tới một cái bình cùng một đĩa bánh, đôi mắt cụp xuống đầy vẻ ngoan ngoãn.

Trịnh Hoài Sơn lạnh lùng nói: “Cậu chơi được nhạc cụ gì?” Cậu ta mở cái miệng nhỏ nhắn kể ra vài loại nhạc cụ, Trịnh Hoài Sơn quay sang người đi cùng cũng là kẻ khơi mào màn kịch này.

Bình thường Trịnh Hoài Sơn là một người thanh niên vừa bình dị vừa thân thiện, thế nhưng không hiểu sao giờ phút này anh ta lại trưng ra khuôn mặt như hung thần ác sát mới vừa từ địa ngục ngời lên. Đây có phải là tác dụng phụ của bộ râu giả trên mặt anh ta không, Thanh Ngọc không biết. Cô chỉ biết hậu quả là khi thấy ánh mắt như dao găm của anh ta nhìn sang, bản thân vốn đang thử nhấp cái thứ nước trong bình bị sặc một cái. Cô ho ùng ục mấy tiếng, cảm thấy cổ họng khô rát thì rót thêm một ly đầy trút vào miệng.

A, cái thứ chất lỏng này vừa cay xé lưỡi vừa đắng tột cùng nha...

Trịnh Hoài Sơn cảm thấy cô nàng này chỉ lo ho mà không lo trả lời câu hỏi bằng mắt của mình, đành mở miệng hỏi: “Cô thích nghe loại nhạc cụ nào?” Tạ Thanh Ngọc mơ màng trả lời: “Đại nhân thích loại nhạc cụ gì thì cứ gọi đi ạ, tôi nghe cái gì cũng thấy hay hết!” Cô nói xong thì sững người trong giây lát, tựa như đang nghiền ngẫm điều chi đó. Đến lúc định thần lại, Thanh Ngọc quơ một cái quạt giấy đặt sẵn lên bàn, vừa dùng nó nâng cằm cậu tiểu quan kia vừa ồm ồm: “Có mỹ nhân đánh đàn, bản nhạc nào cũng hóa hay a...”

Trịnh Hoài Sơn giật cái quạt đang nâng cằm trai đẹp từ trên tay cô nàng, trầm giọng nói: “Đừng học cử chỉ của khách làng chơi!”

Tạ Thanh Ngọc cười cười một tiếng, vỗ vài cái nhẹ tênh vào vai anh ta như thể cả hai là bằng hữu thân thiết. Nếu để ý, sẽ thấy ánh mắt của cô nàng càng lúc càng trở nên mơ màng...

Trịnh Hoài Sơn đen mặt hỏi vị tiểu quan trẻ tuổi: “Rượu cậu đưa vào có mạnh không?”

Cậu ta cảm thấy đây là một câu hỏi kỳ lạ. Ai vào nam quán lại không uống rượu mạnh? Nghĩ xong, cậu ta gật đầu như củ tỏi: “Rất, rất mạnh đấy ạ...”

Trịnh Hoài Sơn hít mấy hơi ổn định tinh thần, bình tĩnh nói: “Cậu, rút ra ngoài.”

Lời nói nhẹ nhàng đầy tính đe dọa đó vào tai cậu thiếu niên, cậu ta liền ngoan ngoãn cúi đầu, mở cửa, đi ra ngoài.

Đúng lúc cậu thiếu niên dụ ngoạn vừa định đóng cửa lại, một giọng nói lè nhè có hơi lớn vọng vào phòng: “A... mỹ ...mỹ nhân... ta muốn mỹ nhân đó...”

Chỉ nghe giọng cậu thiếu niên kia lúng túng nói: “A... khách quan này... phòng kia...”

Giọng lè nhè lớn hơn một chút: “Ta đâu có nói cậu!” Sau đó cửa phòng một lần nữa mở toang. Một người đàn ông bệ vệ khật khưỡng đứng ở cửa...

6. Chương 5

Sau này, mỗi lần nhớ lại cái đêm đó, Tạ Thanh Ngọc chỉ có thể cảm thán bản thân đường đường là một bà cô ba mươi mấy tuổi, lại có thể xem nhẹ câu “giang hồ hiểm ác” mà uống ly rượu kia. Thật ra, sự chủ quan ấy xuất phát từ việc cô đã từng uống rượu ở kiếp trước, hơn nữa tửu lượng cũng không tệ. Thế nhưng từ lúc được tái sinh, cô cũng chưa hề đụng đến rượu, nên không biết cơ thể hiện tại của mình uống một giọt cũng say mềm a...

Oái oăm thay, loại rượu mà Tạ Thanh Ngọc vô tình uống phải ở nam viện là một loại rượu nặng hiểm có. Cái sự hiểm có kia một phần vì mấy loại thảo quý giá có công dụng bổ thận tráng dương... Loại thảo được bổ thận tráng dương này đi vào cơ thể Tạ Thanh Ngọc không thể phát huy tác dụng chính của nó, liền huy hoàng bổ sung tác dụng phụ, đầu óc cô nhanh chóng trở nên lộn xộn như Trịnh thừa tướng đã, đang, và sắp sửa chứng kiến.

Quay trở lại thời khắc người đàn ông bệ vệ say mềm đứng chắn trước cửa phòng của hai người Trịnh Hoài Sơn cùng Tạ Thanh Ngọc đang ngồi. Lúc này Trịnh thừa tướng vội vã cúi đầu nhìn bàn rượu, trong lòng lại không ngừng kêu khổ. Quả đúng là ghét của nào trời cho của ấy, sợ cái gì nhất thì chắc chắn bị nó đeo bám chẳng tha. Rõ ràng trước khi đi anh ta đã cầu trời đừng gặp người quen, có lẽ lần tới muốn cầu gì phải đốt thêm giấy tiền vàng bạc chứ chẳng chơi...

Dĩ nhiên, trước đó Trịnh Hoài Sơn đã vô cùng sửng sốt nhận ra anh chàng đang đứng ở cửa kia là một cấp dưới của mình. Người cấp dưới này tên là Lê Hoạch, hiện tại nắm chức quan tam phẩm trong bộ hình, khá được hoàng đế coi trọng. Trong công việc gã ta là một người hà khắc, thế nhưng không ngờ cũng có ngày bị bắt gặp trong nam quán a...

Vị Lê đại nhân này làm quan cao nhưng không phải là cao nhất, trong triều còn phải luồn cúi, lúc đi ra ngoài lại cảm thấy hầu hết thời gian mình là người địa vị cao nhất trong phòng, từ đó giọng điệu cũng trở nên hách dịch. Lúc này gã ta cho rằng Tạ Thanh Ngọc má hồng môi đỏ kia là một nam kỹ mới vào viện, cảm tình chan chứa, bèn mặc kệ “cậu chàng” có đang ngồi với khách hay không, xông vào cướp người...

Tạ Thanh Ngọc thấy có người lạ thì ngớ ra, ánh mắt mơ màng nhìn Trịnh Hoài Sơn hỏi: “Ai vậy?” Trịnh Hoài Sơn lúc này vẫn tích cực né tránh ánh mắt của Lê Hoạch thân hình đồ sộ, mong người của nam quán mau mau đuổi gã ta đi khuất mắt. Anh ta dè giọng nói: “Là khách làng chơi!” Tạ Thanh Ngọc nghiềm ngẫm một chút, chậm rãi hỏi: “Khách làng chơi là những người rất hư? Có hư như đại nhân không?”

Trịnh Hoài Sơn ngẩn ra. Cô nàng đã bắt đầu nổi lăm lăm, rượu thấm cũng nhanh quá đi...

Lê Hoạch thân hình đồ sộ đứng ở cửa cảm thấy mình bị phốt lờ, bèn hiên ngang bước về phía chiếc bàn mà Tạ Thanh Ngọc đang ngồi. Giọng lè nhè của gã ta vang lên: “Tiểu quan xinh đẹp, mau mau đi với ta nè... Nếu không ngoan ngoãn, đừng trách ta dùng bạo lực á... haha...” Sau lưng gã lúc này lù lù xuất hiện mấy người hộ vệ bặm trợn, bộ dáng đầy tính uy hiếp.

Trịnh Hoài Sơn cau mày nói: “Lê đại nhân, chú ý hình tượng!”

Lê Hoạch nghe giọng nói có phần quen thuộc, cảm thấy người đàn ông râu xồm xoàm trước mắt rất có thể là người quen. Thế nhưng gã ta lại không thể nhớ ra vị này là ai, là quan lại trong triều hay là nhà giàu có nào đó. Dĩ nhiên, đối với những người có quan hệ xã hội quá rộng rãi, việc quên đi một hai người không quan trọng là việc không thể tránh được. Sau một giây ngần ngừ, Lê Hoạch cảm thấy màu áo của người trước mặt không được bắt mắt, liền kết luận đây chỉ có thể là một tên phú hộ mới nổi nào đấy, chút dè dặt trong lòng cũng theo đó mà tan biến luôn.

Gã ta lè nhè nói: “Hừ, bổn đại nhân đường đường là quan tam phẩm, muốn ai mà chẳng được? Còn hình tượng cái thá gì?” Trịnh Hoài Sơn co được giãn được, lúc này cảm thấy việc giấu giếm thân phận ngược lại mang đến thêm phiền phức cho mình. Vì vậy anh ta hít một hơi sâu, trầm giọng nói: “Lê Hoạch, là ta đây!...”

Cái giọng... cái giọng này...

Lê Hoạch cảm thấy tâm trí rơi vào làn sương mù. Rõ ràng gã ta đang ở trong nam viện, thế nhưng lại có cảm giác đang trong giờ thượng triều. Cái giọng nói nghiêm khắc này chẳng phải sáng sáng đều tra tấn văn

vô bá quan đó sao? Tuy gã ta đang say bí tỷ, nhưng rất may hiện tại vẫn còn một tia ý thức lay lắt. Gã ta cố bám víu vào tia ý thức đó, căng mắt nhìn kỹ người trước mắt là ai.

Nếu nói Trịnh Hoài Sơn có đôi tai thính hơn người thường gấp mấy lần, Lê Hoạch đại nhân của chúng ta lại là người có đôi mắt tinh tường. Mặc dù hiện tại gã ta bị rượu làm mờ mắt, thế nhưng nếu tập trung nhìn kỹ, gã ta vẫn có thể xuyên qua làn râu giả kia mà nhận ra khuôn mặt của Trịnh thừa tướng Trịnh đại nhân...

Cha mẹ ơi...

Lê Hoạch cảm thấy cú sốc nặng nề đang giáng lên đầu mình thật ra không phải đắc tội với Trịnh thừa tướng đương triều, mà là, mà là... Trịnh thừa tướng cũng đi nam viện?!!!

Lê Hoạch sống trên đời hơn ba mươi năm, trong đó có gần chục năm làm quan, mà trong chục năm đó, gã ta không ngừng trông thấy Trịnh Hoài Sơn thăng quan tiến chức. Hiện tại người kia đã lên tới chức thừa tướng, tiền đồ vô hạn, bản thân gã ta tuy cũng đạt tới chức tam phẩm nhưng vẫn còn phải đổ mắt vì ganh tị. Ganh tị là một chuyện, Lê Hoạch vẫn cảm thấy Trịnh thừa tướng tuy trẻ hơn gã ta vài tuổi nhưng lại là người nghiêm túc mẫu mực, có trước có sau, đời sống thì càng sạch sẽ so với quan lại khác trong triều.

Có đôi lúc, Lê Hoạch cảm thấy Trịnh thừa tướng như thế mà lại giống như một thánh nhân sống, khiến gã ta không khỏi vừa ganh tị vừa kính phục. Thế mà hôm nay, Lê Hoạch phát hiện thừa tướng cũng là người phạm mất thết dính vẫn bụi trần mà thôi...

Nói gì thì nói, người trước mắt cũng có chức vị cao hơn Lê Hoạch hai bậc. Gã ta chỉ thiếu nước phủ phục xuống trước mặt Trịnh Hoài Sơn, căng thẳng nói: “Thì ra là Trịnh đại nhân... ti chức...” Trịnh Hoài Sơn nói: “Anh không cần để ý tới ta. Ra ngoài đi.”

Lê Hoạch kéo theo thân hình đồ sộ lui ra ngoài, trong phòng lấy lại vẻ yên tĩnh ban đầu.

Trịnh Hoài Sơn lúc này mới đảo mắt nhìn lại Tạ Thanh Ngọc say bết nhèm kia. Lúc này đôi mắt cô nàng đã gần như dán vào nhau, đầu cũng nghẹo lên cánh tay người bên cạnh. Anh ta nói: “Cô mau mau tỉnh táo lại cho bốn quan. Đây không phải là chỗ để ngủ, cánh tay bốn quan cũng không phải cái gối của cô.” Hừ, lúc này chỉ hứa đưa cô ta đi giải khuây. Bấy giờ thì hay rồi, cô ta chẳng những tự uống say, còn vô tình xem mình như nhũ mẫu.

Tạ Thanh Ngọc nửa mê nửa tỉnh nói: “Anh sờ mó tôi thì được, để tôi dựa một chút thì chết chắc?”

Trịnh Hoài Sơn ngó ra... Anh ta là một vị quan chức cao đường hoàng chính trực, lại là đấng nam nhi không câu nệ tiểu tiết, dĩ nhiên đã quên mất chuyện mấy ngày trước tình cờ nhìn thấy cảnh con gái người ta hớ hênh. Tạ Thanh Ngọc tuy sống ba mươi mấy năm nhưng tâm hồn vẫn còn là thiếu nữ trong trắng, tuy thoát đầu cũng giả vờ cho qua, thế nhưng trong lòng cô nàng chuyện đó đã thành cái gai gỡ mãi chẳng ra. Không ngờ trong lúc say rượu, tình huống dở khóc dở cười kia hiện ra rõ ràng như mới vừa xảy ra, khiến cho cô nàng cảm thấy uất ức vô cùng.

Tạ Thanh Ngọc lẩm bẩm: “Tôi sống trên đời mấy chục năm vẫn thủ thân như ngọc, không ngờ bị đại nhân nhìn thấy á. Thấy rồi còn sờ nữa, huhu...”

Mặt của Trịnh đại nhân của chúng ta đen thêm mấy tầng. Anh ta có cảm giác bản thân hóa thành một tên dê xồm vô sỉ, mặc dù, ặc, trước đó mưu kế bắt người của anh ta có hơi không đường hoàng một chút.

Trịnh Hoài Sơn không nhẫn tâm chứng kiến nhân tính của bản thân bị cô nàng kia mượn rượu chà đạp thêm nữa, liền hắng giọng gọi: “Tiểu nhị! Người đâu?” Anh ta vừa gọi, cánh cửa phòng đã được một tiểu nhị tay chân nhanh nhẹn mở ra.

Trịnh Hoài Sơn trông thấy Lê Hoạch đại nhân còn đang bối rối đứng ở đó. Anh ta sững sốt hỏi: “Sao anh còn chưa đi?!! Lê Hoạch giật mình thom thóp nói: ”Ti...ti chức... lúc này vội quá, làm rơi cái quạt giấy thôi...” Gã ta vừa nói, cũng chẳng kịp sai người nhặt hộ, vội vã cúi thân hình đồ sộ xuống nhấc lên một vật ở gần ngưỡng cửa. Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, lúc Trịnh Hoài Sơn định thần lại thì gã ta vừa cúi chào một cái thật sâu, đang chạy như bay ra khỏi nam quán.

Sau khi đã đi khuất tầm mắt của Trịnh thừa tướng, Lê Hoạch hồi tưởng lại những điều vừa tình cờ nghe được, trái tim nhỏ bé không ngừng đập rộn ràng...

Cùng lúc đó, bầu không khí phía trong phòng bỗng chốc tràn ngập nỗi niềm u uất. Tiểu nhị lo lắng hỏi: “Khách quan, ngài.... cần gì ạ?”

Trịnh Hoài Sơn nghiêng rằng, từng chữ phát ra rõ ràng: “Mang cho ta thuốc giải rượu! Nếu người này trong vòng nửa canh giờ không tỉnh táo, nam quán các người cũng chẳng cần làm ăn nữa...”

Anh ta đứng dậy ngó ra cửa sổ, cái bóng to hơn người thường của Lê Hoắc dần dần một đàn thị vệ rỗng rản chìm khuất trong màn đêm, thoát nhìn đoàn người như thế vừa đi vừa chạy... Thế này, thế này thì có gọi là ‘không còn mặt mũi, danh tiếng mất hết’ trong truyền thuyết’ không hả? Muốn giải quyết đống rắc rối này, không biết phải tốn bao nhiêu thời gian, công sức nữa đây...

Trịnh Hoài Sơn thật sự, thật sự chỉ muốn ngửa mặt lên trời gầm lớn.

Lúc Tạ Thanh Ngọc ngất ngư từ trong cơn say tỉnh dậy, cô nàng cảm thấy mót, cực kỳ mót. Trịnh đại nhân râu ria xồm xoàm ngồi trước mặt cô đang thông dong nhấp một ngụm trà, đôi mắt nhìn cô như thể nhìn người chết. Tạ Thanh Ngọc sau một hồi tự hỏi tại sao lại bị nhìn bằng ánh mắt như vậy, đầu óc hơi chậm chạp lúc này mới dần dần hồi tưởng những việc đã xảy ra trong nửa canh giờ qua.

Trời đất quỷ thần ơi...

Cô chạy một mạch đến nhà vệ sinh, trên đường trở về mới kịp run sợ cho hành động lớn gan của mình. Thật ra hoàn cảnh lúc gặp vị đại nhân đồ sộ không được coi là quá kịch tính, điều đáng sợ là lúc tiểu nhị đem canh giải rượu vào, Tạ Thanh Ngọc cô có nói một câu như thế này: “Đại nhân, anh bón cho em đi...” Chuyện sau đó thì cô không nhớ rõ, hình như Trịnh thừa tướng thật sự bón canh cho cô, khuôn mặt đen như đất nồi...

Bây giờ anh ta lại nhìn cô như thể cô vừa thiếu nợ anh ta tám mươi vạn lượng bạc, Tạ Thanh Ngọc ái ngại hỏi: “Đại nhân... cũng gần nửa canh giờ rồi, nhỉ? ”

Trịnh đại nhân hít một hơi sâu, từ ái nói: “Tạ tiểu thư, ta cần cô làm một chuyện.” Tạ Thanh Ngọc giương mắt nai tỏ ý hỏi, anh ta nhẹ nhàng nói tiếp: “Từ nay, làm ơn đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa.” Giọng nói kiên định, từng tiếng rành rọt, rõ ràng.

Không hiểu vì sao, lúc này Tạ Thanh Ngọc cảm thấy hơi mất mát.

Tuy đã được giải rượu, thế nhưng cô cảm thấy thần kinh của mình vô cùng yếu đuối. Nói về vấn đề dây thần kinh yếu đuối của Tạ Thanh Ngọc, những lúc vừa tỉnh dậy, cô thường có thói quen ngẫm nghĩ về thể sự nhân sinh. Kiếp trước, có một lần Tạ Thanh Ngọc bật khóc khi tưởng nhớ chú cún đã mất của bản thân, ấy là chú cún ấy đã ra đi hơn mười năm trời.

Đại khái, lúc bình thường dây thần kinh của cô rất vững chắc, chỉ là lúc tỉnh ngủ, còn có lúc mới say dậy, cô mới dễ tổn thương hơn hẳn bình thường.

Tuy nhiên trời chưa dôn ai vào đường cùng, cũng như những con người yếu đuối luôn luôn có phương pháp cứu vãn sự yếu đuối của mình. Ví như Tạ Thanh Ngọc là một tiểu thư khuê các quen được cưng chiều, khi cô cảm thấy uất ức, bản lĩnh khóc nhè làm nũng tu luyện gần ba chục năm trời nhất định sẽ phát huy tác dụng của mình.

Tạ Thanh Ngọc rưng rưng nước mắt nói: “Đại nhân, tiểu nữ là người đáng ghét đến thế sao? Tuy tiểu nữ không nhớ rõ bản thân đã làm gì đắc tội ngài, thế nhưng tiểu nữ là một tiểu thư khuê các nhà lành có phẩm hạnh có đạo đức, nếu đại nhân đã ghét bỏ như thế, tiểu nữ... tiểu nữ... huhu...”

Trịnh Hoài Sơn đang đóng tai nghe, lại nghe ra một tràng mấy tiếng nức nở. Ngoại trừ vị mẫu thân đã quá cố, anh ta trước giờ không tiếp xúc nhiều với phụ nữ cùng trẻ con. Vì thế, khi nghe thấy tiếng khóc này, trong lòng anh ta hoảng hốt, vội nhẹ giọng nói: “Đừng khóc nữa...”

Tạ Thanh Ngọc giữ nguyên tư thế dụi mắt khóc hu hu, khóe mắt lén liếc Trịnh thừa tướng của chúng ta một cái. Anh bảo không khóc thì tôi không khóc sao... hừ...

Trịnh Hoài Sơn đổi chiến thuật, gần giọng quát nhẹ: “Không được khóc!”

Tạ Thanh Ngọc quay lưng về phía anh ta, tiếng “hu hu” thật sự dừng lại, thế nhưng kéo theo đó là mấy âm thanh thút thít, thút thít bị chặn lại, muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương... Trịnh Hoài Sơn lúc này như quả bóng xẹp hơi, vội vàng giơ tay đầu hàng. Anh ta nhẹ nhàng nói: “Thôi được rồi, Tạ tiểu thư đừng khóc nữa, bổn quan lúc này nói sai rồi...”

Tạ Thanh Ngọc đưa cái mặt sưng đỏ ướt nhep về phía anh ta, nghi hoặc nói: “Thật sao? Lúc này đại nhân nói tiểu nữ không được đến tìm ngài nữa á... cũng là nói sai sao?” Ánh mắt cô tràn ngập thương tâm cùng mong chờ, không khỏi khiến da đầu người trước mặt run lên... Trịnh đại nhân sợ cô nàng kia sẽ khóc tiếp, không còn cách nào khác đành ậm ừ cho qua.

Tạ Thanh Ngọc phớt lờ việc cái sự ậm ừ kia chỉ mang tính đối phó, mừng rỡ nói: “Vậy thì hay quá! Đại nhân, sau này tiểu nữ vẫn có thể gặp lại ngài nha!” Trịnh thừa tướng chợt dạ, hình như ý định ban đầu của mình không phải là như thế này...

Cuộc chia tay của hai người sau đó diễn ra vô cùng suôn sẻ. Trịnh Hoài Sơn vừa mới chớp mắt, cô nàng kia đã không thấy đâu... Tạ Thanh Ngọc lưu loát nhảy ra ngoài cửa sổ nam viện, bay trên nóc nhà, nhay qua tường nhà mình, về phòng.

Khả Ngân lúc này vẫn còn ngủ gà ngủ gật trước cửa chờ cô, trông thấy cảnh đó khiến đáy lòng Thanh Ngọc ảm áp. Khả Ngân vừa hé mắt nhìn cô một cái đã giật nảy mình, hốt hoảng nói: “Tiểu thư, sao mặt cô đỏ như vậy? Người cô còn toát ra mùi rượu nồng nặc nữa chứ... tiểu thư cô vừa đi đâu về đó?”

Khuôn mặt lo lắng của cô hầu gái làm Thanh Ngọc bật cười. Cô tủm tỉm nói: “Khả Ngân, hiện tại ta đã biết những lúc rảnh rỗi nên làm gì rồi đó...”

Khả Ngân ngẩn ra: “Làm gì ạ?”

“Đi câu chồng nha...”

“...”

7. Chương 6

Buổi sáng vào triều, dưới mắt Trịnh Hoài Sơn là một quảng thâm lớn.

Người ở gần anh ta nhất là hoàng đế bệ hạ năm nay vừa qua tuổi tứ tuần, dĩ nhiên đã nhìn thấy rõ ràng. Ngài tuy thấy rõ nhưng vì ngại giờ thượng triều không thể nói chuyện thân thiết với đại thần, vì vậy cố nhịn nhịn tới lúc văn võ bá quan về hết.

Ngài kéo Trịnh thừa tướng lại hỏi: “Hoài Sơn, công việc dạo này vất vả lắm không?”

Trịnh Hoài Sơn cung kính thưa: “Bẩm bệ hạ, phò tá ngài là chức trách của vi thần, nào dám đắn đo nhiều ít...”

Hoàng đế bệ hạ thở dài một hơi: “Đứa trẻ này, lúc nào cũng kín kẽ như vậy. Thôi khanh về đi, nhớ giữ gìn sức khỏe. Khi rảnh rỗi nhớ đến Trần Quốc Tự thăm thằng con trời đánh của trẫm...”

Trịnh Hoài Sơn vâng vâng dạ dạ, khuôn mặt không biểu cảm rời đi. Trên đường về nhà, anh ta chạm mặt Trương thượng thư.

Trương thượng thư nhìn thấy Trịnh thừa tướng trẻ tuổi thì trưng ra nụ cười gượng gạo. Dĩ nhiên người già như lão không dễ quên những chuyện mất mặt, mà cái lần nói xấu bị nghe thấy ở quán trà chính là một sự việc mất mặt lắm thay.

Trương thượng thư chào hỏi xong thì ngập ngừng hỏi: “Thừa tướng đại nhân, trông sắc mặt ngài không tốt. Đêm qua ngủ không ngon giấc sao?”

Trịnh Hoài Sơn băng quơ nói: “Đa tạ đại nhân quan tâm, bổn quan không có gì không khỏe.”

Thế nhưng Trương thượng thư vẫn mãi nhìn thừa tướng của chúng ta với ánh mắt thâm thúy, miệng mở ra rồi khép lại như có điều muốn nói lại thôi... Cuối cùng lão vẫn quyết định im lặng, thở một hơi dài rồi nói lời cáo biệt. Đùa à, chuyện thừa tướng đi nam viện là tin tày trời đấy. Bỏ quan tuy nín nhịn đến nội thương nhưng cũng không thể để thẳng nhóc trước mắt thật sự kết thù mình nha...

Lại nói về người tung ra tin này, Lê Hoắc đại nhân, dĩ nhiên hoàng đế vừa ra lệnh giải tán thì gã đã sớm chạy biến không thấy tăm hơi. Tuy vậy cũng phải khâm phục tốc độ của gã, dù là trong tình thế gấp gáp bỏ của chạy lấy người nhưng vẫn không quên âm thầm bôi tiếng xấu vạ dậm cho thừa tướng của chúng ta...

Tuy ở thời đại này khái niệm về phương tiện truyền thông còn chưa hình thành, thế nhưng trong khía cạnh truyền bá thông tin, con người dễ dãi đến bất ngờ. Ví như, tin tức hay ho, dù có được chứng thực hay không, vẫn có không ít người tin sái cổ. Ví như ở quán trà, người ta có thể thoải mái kháo nhau bất cứ tin đồn gì, dù là đối với người quen hay người lạ. Hoắc ví như ở chợ, hai người bán hàng rong đứng cạnh nhau nói oang oang một lời đồn nhảm nào đó, thế là đám người hóng chuyện xung quanh có thể cùng nhau trầm trồ hoặc cùng nhau phá ra cười. Đại khái, do không có ai phê phán, việc buôn chuyện được xem là quá đổi bình thường. Thành ra một đồn mười, mười đồn trăm, thứ gọi là tin đồn cổ đại đối với kẻ hiểu biết lại trở thành là một khái niệm vô cùng ghê gớm.

Khả Ngân là một con người cổ đại hàng thật giá thật, sau một buổi sáng đi mua đồ ở chợ, lúc về lại mang về mặt đầm chiều. Về mặt đầm chiều này được cô nàng gồng gượng mang theo tới tận buổi chiều. Đến lúc cảm thấy không nhịn được chuyện trong lòng nữa, cô nàng bèn tìm Thanh Ngọc mà hỏi: “Tiểu thư, người mà cô để ý không phải là Trịnh thừa tướng chứ?”

Tạ Thanh Ngọc đỏ mặt, dẫu môi đáp: “Dĩ nhiên không phải...” Dĩ nhiên là phải, nhưng chẳng lẽ tiểu thư ta phải khai báo với cô?

Khả Ngân nghe xong thì thở một hơi dài nhẹ nhõm, khuôn mặt tròn trịa tươi tắn hẳn lên: “Tiểu thư của tôi ơi, cô thật có mắt nhìn. Thừa tướng đó vốn không thích phụ nữ nha!”

“Hở???”

Khả Ngân bày thái độ nghiêm túc, thuật lại toàn bộ câu chuyện nghe được từ ngoài chợ sáng nay.

Thì ra Trịnh thừa tướng hai mươi sáu tuổi không lấy vợ, không lập thiếp cũng vì có nguyên do. Cái nguyên do đó hiện tại nằm ở Trấn Quốc Tự, cũng chính là thất hoàng tử Lâm Diệu bị hoàng đế hạ lệnh giam giữ suốt một tháng nay.

Chuyện thâm cung bí sử vốn không phải ai cũng biết, thế nhưng người kể câu chuyện này lại may mắn là em họ của bạn của chú của anh rể một cung nữ tận mắt chứng kiến hết thảy từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc. Vì vậy câu chuyện mới sinh động như đang diễn ra trước mắt, bất kỳ người nghe nào không muốn tin cũng thật khó khăn.

Tạ Thanh Ngọc nghe xong thì mắt tròn mắt dẹt, quả quyết nói: “Ta không tin!”

Khả Ngân cảm thấy lúc này tiểu thư mới bị kích động nặng nề, cho rằng bản thân nên an ủi cô nàng một chút. Cho nên trên vai Thanh Ngọc hạ xuống một cái vỗ như trời giáng, khiến đầu óc cô ong ong...

Khả Ngân: “Chuyện Trịnh đại nhân yêu thương thất hoàng tử hiện tại cả kinh thành đều biết. Nghe nói vì thất hoàng tử bị hoàng thượng giam giữ không thể gặp ai, Trịnh đại nhân vì đau buồn nhớ thương mà phải vào nam quán, nghe đâu còn chọn một nam kỹ vô cùng xinh đẹp hao hao có nét giống thất hoàng tử nữa...”

Tạ Thanh Ngọc ngớ ra. Cái tình tiết này sao có vẻ quen nhỉ... Nếu Trịnh Hoài Sơn biết vì bị bắt gặp đi với Thanh Ngọc cô mà thiên hạ theo dõi câu chuyện sống động như vậy, liệu anh ta có thù cô không?

Khoan đã, khoan đã, tuy câu chuyện đi nam viện là chưa chính xác, thế nhưng không có lửa làm sao có khói? Trịnh Hoài Sơn ... anh ta không phải là “gay” chứ?

Tạ Thanh Ngọc cảm thấy có chút bị thương. Việc giới tính của Trịnh Hoài Sơn lẽ ra không làm phiền não một người vô lo vô nghĩ như cô. Nếu Lăng Tử hoặc Lăng Khách thích một người đàn ông khác, cô sẵn lòng

giúp đỡ họ đến với tình yêu của mình. Thế nhưng, cái anh chàng mà cô mới vừa để mắt đến, như thế nào lại không thích phụ nữ a?

Tạ Thanh Ngọc ngậm ngùi nhớ câu nói của miệng của giới trẻ ở kiếp trước: ‘đàn ông ưu tú đã khó tìm, đã vậy họ còn yêu thương lẫn nhau’, hoặc ‘chỉ có đàn ông mới mang lại hạnh phúc cho nhau’. Trước đây khi nghe mấy câu đó cô vui vẻ bao nhiêu, thì hiện tại cô lo âu buồn khổ bấy nhiêu...

Nếu lời đồn kia là thật, Tạ Thanh Ngọc e sợ đáy lòng mình sẽ tan nát như mảnh sứ vụn. Một mặt cô nghĩ, mối tình đầu từ khi sống lại của cô, không thể cứ như vậy mà tiêu tan được.

Không được, không được, cô phải điều tra, phải điều tra!

Thói quen buổi chiều của Tạ Thanh Ngọc là đến thăm cha mình, sau đó hai cha con cùng đi dạo, nói chuyện, ăn tối. Làm xong những việc đó, cô khí thế hừng hực chuẩn bị cho kế hoạch đã vạch sẵn từ trước.

Gọi là kế hoạch, nhưng thực thể chỉ là vài dự định nho nhỏ mà thôi. Giữa đường tới nơi cần đến, Tạ Thanh Ngọc ngoài dự định ghé qua phủ thừa tướng.

Cô bi thương nhận ra mình rất thích Trịnh thừa tướng trẻ tuổi anh tuấn dịu dàng kia. Người như vậy ở thời hiện đại còn hiếm, huống chi ở cổ đại cần cỗi này. Anh chàng đó bây giờ đang làm gì nhỉ?

Tạ Thanh Ngọc đi đêm đã quen, lần sau nhớ đường nhiều hơn lần trước, chẳng mấy chốc đã lần mò tới nóc phòng ngủ của Trịnh Hoài Sơn. Cô cởi áo choàng đen cho đỡ nóng, lật một miếng ngói ra, nhờ chút ánh trăng nhìn vào trong phòng.

“Ngủ rồi.”

Cô ù rũ lẩm bẩm, vừa định bụng đặt tấm ngói lại thì Trịnh Hoài Sơn mở mắt. Cảm xúc của anh ta? Cam chịu.

Về chuyện đôi tai quá thính của mình, Trịnh Hoài Sơn chẳng có cách nào. Còn về cô nàng thích nửa đêm trèo lên nóc nhà kia, anh ta đuổi không được, mắng không xong, chỉ có thể tạm thời nói lý mà thôi.

Anh ta mở miệng nói về phía âm thanh phát ra: “Tạ tiểu thư, ngồi yên trên đó. Đợi bổn quan ra ngoài phòng đã.” Hừ, mời cô ta xuống, cô ta lại ngồi lê la, hoặc kéo mình đi đâu thì khổ.

Trịnh Hoài Sơn tìm một cái áo dày khoác vào, bước thấp bước cao ra sân.

Ánh trăng vàng vạc chiếu xuống, Trịnh Hoài Sơn ngẩng đầu nhìn lên, thấy một cái bóng trắng nho nhỏ đang ngồi xếp bằng trên mái nhà...

Anh ta nói: “Tạ tiểu thư, cô khỏe chứ?” Tạ Thanh Ngọc chỉ định ghé ngang qua nhưng không ngờ bị bắt gặp, ngượng ngùng gật đầu lia lịa. Trịnh Hoài Sơn nói tiếp: “Tối nay tiểu thư định đi đâu thế?” Tạ Thanh Ngọc dĩ nhiên không khai thật: “Tiểu nữ chỉ đi dạo chơi quanh đây, không có ý định hù dọa hay làm phiền ai..”

Cô nàng vừa nói dứt lời, tiếng đồ vật rơi loảng xoảng cùng một tiếng hét chói tai vang lên cách đó không xa: “Á á á...”

Tiếng hét này vô cùng vang vọng, vô cùng có khí khái của bậc nữ anh hùng. Như thể phụ họa cho sức mạnh của chủ nhân tiếng hét, ngay sau đó vang lên một chuỗi mấy tiếng bước chân bình bịch như sấm dội càng ngày càng cách xa chỗ hai người.

“Người đâu! Có ma, có ma! Trên nóc nhà có ma! Huhuhu...”

Tạ Thanh Ngọc trở mắt nhìn vị tỷ nữ thân hình đồ sộ đang chạy như bay khỏi hiện trường, hai bàn tay không ngừng xoa xoa lên đôi tai đau nhức của mình. Trịnh Hoài Sơn thì cười khổ, vẫy tay ra hiệu cho cô mau mau leo xuống. Cô còn ngồi trên đó nữa, anh ta chẳng biết sẽ phải giải thích với bàn dân thiên hạ thế nào đâu.

Trịnh đại nhân lừa cô nàng ma nữ bắt đắc dĩ vào phòng, đóng cửa lại. Tạ Thanh Ngọc nhìn ra mấy chục ánh lửa lập lòe vừa xuất hiện phía bên ngoài, ần nần nói: “Tiểu nữ không cố ý, không cố ý đó...”

Trịnh Hoài Sơn đau khổ “ừ” một tiếng, từ tốn mời cô ngồi lên ghế rồi mới tiếp tục câu chuyện vừa rồi: “Hiện tại cô có chuyện gì cần bốn quan giúp đỡ hay không?” Tạ Thanh Ngọc đảo mắt một vòng, hồn nhiên nói: “À, thật ra tiểu nữ tới đây để tạ lỗi đại nhân về chuyện hôm qua. Tiểu nữ có làm cái này tặng đại nhân coi như quà tạ tội á...” Cô nói xong thì rút từ bên hông ra một cái túi hương nhỏ màu tím, thoát nhìn khá cầu kỳ.

Cái túi này cô làm trong lúc nhàm chán, thấy cũng vừa ý nên luôn mang theo. Không ngờ bây giờ có việc cần dùng tới, quả thật là một mũi tên trúng hai con chim nha...

Tạ đại nhân cảm thấy cái túi này có kiểu dáng lạ lắm, tuy trong lòng gào thét là không được nhận nhưng bàn tay vẫn ngần ngại cầm lấy, đưa lên mũi ngửi ngửi. Dưới ánh mắt đầy trong đợi của Tạ Thanh Ngọc, anh ta miễn cưỡng khen một tiếng: “Đẹp lắm, thế nhưng...” Thế nhưng chỉ có người yêu mới tặng túi hương cho nhau thôi, ta mượn xem thôi chứ không có lấy được á...

Trịnh Hoài Sơn nói được nửa câu, Tạ Thanh Ngọc đã cười tít mắt tung cửa sổ chạy mất, bỏ lại anh ta ngồi bơ vơ bên bàn. Hờ...

Tạ Thanh Ngọc đi đến một góc thừa thớt của kinh thành, hàng trăm năm trước ở đó đã mọc lên một ngôi chùa sừng sững tên là Trấn Quốc Tự.

Nửa đêm trăng thanh gió mát, Tạ Thanh Ngọc khoác áo choàng bay lượn xung quanh ngôi chùa rộng lớn, bầu không khí trang nghiêm làm động tác của cô có chút căng thẳng. Cô quên mất một chuyện, cái người tên là thất hoàng tử đó, là ở vị trí nào trong cái chùa này vậy?

Tạ Thanh Ngọc sau một hồi tìm kiếm thất bại cùng tự trách, bèn làm tổ trên một cây cổ thụ lớn, nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

Tiếng gió u u hòa cùng tiếng côn trùng tạo thành bản nhạc đặc trưng của màn đêm tĩnh lặng. Tạ Thanh Ngọc đương lúc thất thần thì chợt có một giọng nói không to không nhỏ vang đến: “Thí chủ! Thí chủ!”

Tạ Thanh Ngọc giật nảy mình ngó xuống, thì thấy một người thanh niên tóc dài áo trắng...

Không phải chứ, nửa đêm gặp đồng nghiệp a...

Người kia thấy cô gái trên cây nhìn mình chăm chăm không nói, giọng gọi lên cao một bậc: “Thí chủ, mau xuống đi! Trên cây bỏ đề nhiều rắn, mấy người bị cắn chết rồi!”

Tạ Thanh Ngọc như tia chớp nhảy xuống.

Đứng trước mặt người thanh niên áo trắng nọ, Tạ Thanh Ngọc mới nhận ra bản thân chỉ đứng tới vai người ta. Trịnh Hoài Sơn vóc người cao ráo đã cao hơn cô một cái đầu, người trước mặt còn cao hơn một chút... Anh ta còn có làn da ngăm đen, tuy ngũ quan nam tính sắc nét, thế nhưng một người có nước da ngăm đen lại thích mặc đồ trắng đứng dưới ánh trăng thế này...

Tạ Thanh Ngọc ngập ngừng nói: “Anh bạn, nếu anh muốn nhát ma người khác thì phải bôi phấn lên mặt dày một chút. Còn cách khác, với làn da này của anh bạn thì mặc đồ đen đi với một người mặc áo trắng, như vậy nhìn cũng biết là Hắc Bạch Vô Thường rồi...”

Người thanh niên áo trắng da ngăm đen cười mỉm: “Nửa đêm nửa hôm thí chủ vào chùa để nhắc nhở tại hạ mặc đồ đen ư?”

Tạ Thanh Ngọc giật mình lẩm bẩm: “Bệnh nghề nghiệp hơi nặng... xin lỗi nhé...”

Anh chàng kia vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm, hạ giọng hỏi: “Xin hỏi thí chủ đã có gia đình chưa?” Tạ Thanh Ngọc ngần ra: “Anh hỏi cái này làm gì?” Anh ta nói tiếp: “Hắn là chưa... nếu đã có phụ quân thì sao lại tự tiện chạy đến đây được... hôn ước chắc cũng chưa có chứ?” Tạ Thanh Ngọc ngơ ngác lắc đầu.

Người thanh niên áo trắng lúc này mới gật đầu hài lòng: “Như vậy là đủ rồi.” Anh ta nói xong thì lấy tư thế hổ vồ mồi, chính xác nắm lấy cổ tay của Tạ Thanh Ngọc kéo về phía trước...

Tạ Thanh Ngọc cảm thấy mình vô duyên vô cớ bị người lạ kéo đi đâu không rõ, vội vừa giãy giụa vừa nhỏ giọng giải thích: “Này này... tôi tuy nửa đêm vào chùa của các vị nhưng cũng là đi ngang qua thôi, không có ý trộm cắp gì đâu... vả lại tôi cũng là phận nữ nhi chân yếu tay mềm, anh mau mau buông tay tôi ra...”

này này... anh có nghe thấy không vậy?...” Thế nhưng người thanh niên áo trắng vừa không có vẻ đã nghe thấy, ngay cả sự giãy giụa của Tạ Thanh Ngọc đối với anh ta cũng giống như một con chim sẻ đang đập đập cánh mà thôi... Thanh Ngọc lúc này mới ngộ ra, người này có võ công thuộc vào hàng thượng thừa nha...

Người thanh niên áo trắng nói: “Thí chủ cứ gọi tại hạ là Lâm lang. Những chuyện khác không cần để ý.”

Tạ Thanh Ngọc nghe xong cái tên “Lâm lang” này, thần kinh vốn vô cùng vững chãi cũng phải dao động vài nhịp. Cô sống trong thời đại này bảy năm, cũng biết qua hoàng tộc nắm quyền họ “Lâm”. Cô chỉ cầu trời đây chỉ là một vị tùy tùng nào đó của thất hoàng tử, cô cũng không mong mình “may mắn” tới mức gặp được ngay vị điện hạ khét tiếng ngang ngược vô lý kia a...

Lâm lang vừa lúi vừa kéo Tạ Thanh Ngọc đi qua một hành lang tối thui, chui qua một mảnh vườn âm u, băng ngang một khoảnh sân rộng. Tạ Thanh Ngọc dĩ nhiên không ngừng thi triển mọi mưu kế thoát thân, thế nhưng bàn tay người thanh niên như gọng sắt, cô cũng không dám dụng võ mèo quào trước mặt người ta (Tác giả chú thích: Cô này chỉ giỏi khinh công thôi =))). Tới lúc hai người đã đến trước một cánh cửa uy nghiêm, Tạ Thanh Ngọc mới đau đớn nhận ra bản thân đã sa vào rắc rối lớn.

Lâm lang gõ cửa, một lát sau mới có tiếng trả lời. Một lát sau nữa, một vị sư mặt đầy nếp nhăn khoác áo choàng qua loa hiện ra ở cửa. Vị sư này thấy Tạ Thanh Ngọc thì hết sức sửng sốt. Lâm lang nói: “Hiện tại người ta nhưng nhớ đã đến đây tìm ta. Mong sư thầy mau chuyển lời tới vị kia, nếu ta không đi ngay bây giờ, sự thanh tịnh của Trấn Quốc Tự sẽ bị ta bôi xấu.” Vị sư tròn mắt, mở miệng định nói gì đó. Thế nhưng lúc này Lâm lang quay sang Tạ Thanh Ngọc hỏi: “Nàng gọi ta là gì?” Tạ Thanh Ngọc: “Lâm lang...” Anh ta quay sang vị sư đang há hốc: “Ông thấy rồi đó, quan hệ của chúng ta hết sức thân thiết. Vậy không cần bàn cãi nữa, ta đi đây!”

Anh ta vừa nói xong, bóng dáng cũng vèo một cái tan vào màn đêm phía sau. Áp lực trên cổ tay Tạ Thanh Ngọc đột ngột biến mất, cô đứng chơ vơ trước cửa phòng vị sư già khom trang phục không chỉnh tề, hai người ngơ ngác nhìn nhau mấy giây. Tạ Thanh Ngọc lúc này vừa không hiểu đầu đuôi sự tình vừa ước gì mau mau xuất hiện một cái giếng để mình chuôi xuống. Cô cười khan hai tiếng, chấp tay chào vị sư trước mặt rồi nhún người rời đi.

Tạ Thanh Ngọc vừa phóng lên nóc nhà Trấn Quốc Tự, từ xa xa bên dưới chợt vọng lên một giọng cười giòn tan. Cái giọng cười này vang lên giữa đêm khuya, vừa kéo dài vừa ma mị, khiến kẻ chuyên giả ma như cô cũng cảm thấy nổi da gà.

Tạ Thanh Ngọc càng di chuyển nhanh hơn, bóng dáng màu đen của cô thoát ẩn thoát hiện dưới ánh trăng. Gió thổi tung áo choàng, lướt qua da cô, khiến cô có cảm giác của một ánh mây bông bành. Những lúc như thế này, tâm trí con người ta mở rộng hơn bao giờ hết. Tình cảnh lúc này hiện ra trong đầu khiến Thanh Ngọc càng nghĩ càng khó hiểu. Lâm lang kia quả là người kỳ quái. Anh ta không phải là thất hoàng tử chứ? Đêm nay chẳng những cô không thu hoạch được gì, mà còn bị mất mặt đến hai lần. Dù muốn điều tra hay không, từ nay Thanh Ngọc cô cũng sẽ xếp Trấn Quốc Tự vào hàng cấm địa, không muốn xui xẻo thì không nên dây vào.

8. Chương 7

Nói về việc tại sao thất hoàng tử Lâm Diệu bị giam trong Trấn Quốc Tự, phải kể đến tình yêu vô bờ bến mà hoàng đế bệ hạ dành cho các con trai của mình.

Đại hoàng tử năm mười một tuổi trong lúc tập cưỡi ngựa bị té què chân, hiện tại biệt danh thân thiết trong đám anh chị em còn là “Đại thọt”.

Nhị hoàng tử hai năm trước trong một lần anh dũng xuống hồ tắm giữa trời đông bị viêm phổi, hiện tại có cơn gió nhẹ thổi qua sẽ ho hết tim gan ra ngoài.

Con thứ ba, thứ tư, thứ năm của hoàng đế đều là nữ, không tính.

Lục hoàng tử từ nhỏ đã nói lắp, một câu thỉnh an hoàng đế nói gần nửa canh giờ mới xong.

Được mỗi thất hoàng tử là đứa con lành lặn, đứa con này lại có sở thích mạo hiểm: muốn lên núi đánh nhau với thổ phỉ.

Mấy năm qua ở vùng núi Tây Bắc nổi lên một đám thổ phỉ vô cùng hung hãn, thủ đoạn lại tinh ranh, không biết đã hại cho bao nhiêu thương nhân tiền mất tật mang. Thủ lĩnh đám thổ phỉ này được gọi là Thạch Hổ, nghe nói là một kẻ vô cùng gian ác. Triều đình nhiều lần phái người đi tiêu diệt đám thổ phỉ này, thế nhưng quân triều đình có nhiều đi nữa, bọn thổ phỉ lại là những kẻ thông thuộc địa hình. Có một vị tướng lên núi đánh thổ phỉ vì mắc mưu kế của chúng, lúc xuống núi lại trở thành tướng cụt tay.

Một bọn thổ phỉ vừa hung hãn vừa xảo quyệt như vậy, hoàng đế làm sao dám cho con trai mình chui vào hàng cộp đây?

Thất hoàng tử trước giờ vẫn là một đứa trẻ ngang ngược tùy hứng, thế nhưng hoàng đế cũng không chấp. Cũng là con cưng của mình, cho dù nó lật trời thì hoàng đế cũng phải tìm cách vá lại. Vậy mà đứa trẻ này từ đầu tới cuối đều không hiểu nỗi khổ tâm và tình cảm bao la của hoàng đế, liên tục làm âm ỉ, khiến ông giận sôi đến nỗi phải nhốt vào chùa.

Hừ, vào đó tu tâm dưỡng tính, đừng có suốt ngày đòi đánh đòi giết nữa nghe không con?

Thất hoàng tử tuy là hoàng tử rất tinh ranh, nhưng lệnh vua khó cưỡng. Đám bạn thân chí cốt của anh ta đều không được đến gần Trấn Quốc Tự, anh ta có muốn tìm cơ trốn ra cũng không xong.

Tình thế thảm thiết của thất hoàng tử kéo dài được một tháng thì Tạ Thanh Ngọc đến.

Tạ Thanh Ngọc ngủ tới xế trưa mới dậy, lúc mở mắt thì thấy một khuôn mặt đen thui ở đầu giường của mình. Cô lắp bắp nói: “Lâm... Lâm lang, sao anh lại ở đây?”

Trong miệng Lâm lang lúc này đang ngậm một cọng cỏ đuôi chó, bộ dạng vô cùng nhảm chán. Anh ta nói: “Tối qua vì tình thế cấp bách nên bất đắc dĩ bỏ nàng lại. Nàng không trách ta chứ?”

Tạ Thanh Ngọc vẫn tiếp tục cà lăm: “Trách... trách cái gì? Tại sao anh lại ở trong phòng của tôi?” Anh ta đáp: “Từ tối qua ta vẫn luôn đi theo cô, cô không phát hiện ra sao?”

Tạ Thanh Ngọc đau khổ nuốt ực một cái. Cũng may cô là một linh hồn hiện đại không câu nệ chuyện nhỏ, nếu không nhất định sẽ muốn đập đầu vào tường.

Lâm lang cũng không tỏ vẻ cần rõ, vừa bước ra xa giường của Thanh Ngọc vừa nói: “Cô ăn mặc chỉnh tề rồi cùng ta đi dạo một chút. Một tháng trong chùa không được gặp ai, ta sắp biến thành tượng đá mất rồi.”

Giọng nói của anh ta không để dành chỗ cho sự phản bác, đây rõ ràng là loại người quen đứng trên cao ra lệnh cho người khác.

Tạ Thanh Ngọc rụt rè hỏi: “Tôi là phận nữ nhi, đi ra đường chơi với anh không tiện lắm đâu.”

Lâm lang cười nói: “Không đi ra đường, đi dạo trong phủ này cũng được. Phủ thượng thư tuy không bằng hoàng cung nhưng dù sao cũng là nơi quan viên ở, cũng không quá tệ đâu.”

Giọng nói của anh ta có hơi trầm xuống: “Nhưng nói trước là ta sẽ đẩy cửa phòng cô đi ra, không có tránh mặt ai đâu nhé.”

Tạ Thanh Ngọc: “...”. Thế thì còn gì là danh tiết của cô đây??!!

Tạ Thanh Ngọc không gọi Khả Ngân, nhanh chóng tự làm vệ sinh rồi mặc quần áo đàng hoàng. Có điều cô cải trang thành con trai, vì ra ngoài với người này nếu không khéo sẽ làm thân phận bị bại lộ. Tới lúc đó cô nghĩ rằng cây roi mỏng như sợi lông của cha cô sẽ trở thành cây gậy to như cây cột, cha cô tuy thương con gái nhưng những chuyện danh tiết này, ông cũng rất để bụng.

Lâm lang chờ Tạ Thanh Ngọc ở gần cửa, tới lúc cô đã mặc trang phục chỉnh tề, hai người liền dùng khinh công nhảy qua cửa sổ rời đi.

Tạ Thanh Ngọc đau đớn phát hiện, Lâm lang này võ công đã vượt xa cô, khinh công còn có chiều hướng hơn cô một bậc. Toàn bộ công phu của cô đều do Lãng Khách truyền dạy, đừng quên trước đây ông ta từng

khoe khoang rằng mình xếp hạng nhất nhì giang hồ về khoản khinh công này. Nếu Tạ Thanh Ngọc nghĩ theo chiều hướng tin tưởng Lãng Khách, vị Lâm lang này hẳn là được bậc thầy trong cung chỉ dạy rồi.

Hai người nhảy xuống một góc tường vắng vẻ, Lâm lang đi trước dẫn đường, Tạ Thanh Ngọc lóc cóc đi theo sau. Cô ngập ngừng hỏi: “Lâm lang, anh là ảnh vệ sao?” Lâm lang quay đầu cười một cái: “Sao cô nghĩ vậy?” Hàm răng anh ta rất trắng, hiện ra trên nền da mặt đen thui khiến Tạ Thanh Ngọc liên tưởng tới cư dân châu Phi. Một chút hi vọng trong lòng Tạ Thanh Ngọc tan biến như muối tan trong nước. Cô quyết định tiếp tục giả ngu, vội vã cầm miệng, không hỏi thêm nữa.

Lâm lang đi tới trước một quán ăn không to không nhỏ, lười nhác nói: “Ngọc Ngọc, chúng ta vào trong đó ăn đi.”

Ngọc... Ngọc Ngọc? Tạ Thanh Ngọc nói: “Lâm lang sao lại có thể biết tên của tôi vậy?”

Anh ta vừa bước vào quán vừa nhìn cô khinh bỉ: “Nói thừa. Tạ thượng thư chỉ có một đứa con gái là cô. Mỹ nữ toàn kinh thành ta đều thuộc trong lòng bàn tay, cô nhìn bộ dạng đào hoa phong lưu của ta mà không hiểu sao?”

Tạ Thanh Ngọc nhìn nước da đen thui của anh ta, không dám trả lời. Cô cảm thấy đây là người không cùng chí hướng, cô bị ép đi theo anh ta quả thật không vui vẻ gì.

Hai người ngồi vào bàn, tiểu nhị niềm nở hỏi: “Hai vị khách quan dùng gì ạ?” Lâm lang nghĩ nghĩ rồi nói: “Món ngon nhất tiệm cậu là được. Tất cả đều phải có thịt, tuyệt đối tránh xa rau và đậu hũ.” Tiểu nhị vâng dạ, ù ù cạc cạc quay đi, Lâm lang mới lười biếng nói với Tạ Thanh Ngọc: “Một tháng qua ở trong chùa, người ta gây rộc cả đi. Bây giờ nhìn thấy đậu hũ là chỉ muốn chạy trốn chết.”

Lâm lang vừa dứt lời, liền có một giọng nói lạnh nhạt vang lên: “Sau hôm nay, danh sách ‘nhìn thấy là chạy trốn chết’ của ngài phải tăng lên rồi.”

Người đến mặc thường phục màu xanh, không ai khác chính là Trịnh thừa tướng mà Tạ Thanh Ngọc ngày đêm mong nhớ. Trịnh Hoài Sơn phụng lệnh hoàng đế đi tìm tên hay gây chuyện trước mặt này, lúc nhìn thấy hắn thì tảng đá trong lòng cũng rơi xuống.

Tạ Thanh Ngọc ngớ ra, cái tình huống gì thế này? Cô bị ép đi theo một người đàn ông xa lạ, đến quán ăn lại gặp người thâm thương trộm nhớ, không biết chàng có nghĩ mình là kẻ lằng lơ không? Nghĩ vậy, khuôn mặt Thanh Ngọc trông đau khổ như ăn mướp đắng.

Lâm lang khoát tay nói: “Dù sao cậu đã đến rồi, ngồi ăn chung đi. Tối qua tối giờ ta chưa có hạt cơm nào vào bụng, sắp đói chết rồi đây.”

Trịnh Hoài Sơn vừa cứng nhắc ngồi xuống vừa chau mày đáp: “Vậy ngài nghĩ tôi đã ăn sáng được sao? Nửa đêm nửa đêm tôi bị bệ hạ lôi ra khỏi giường, chỉ vì ngài giở trò trên chóc sư chủ trì, làm trái lệnh bệ hạ rồi khỏi Trấn Quốc Tự!” Anh ta quay sang Tạ Thanh Ngọc: “Còn cô nữa, tại sao lại đi với thất hoàng tử vậy?” Chẳng phải tối qua tôi đã ngụ ý bảo cô đừng đi lung tung? Cô đi thế nào mà lại gặp phải tên khốn kiếp này?

Lâm lang, tên thật chính xác là Lâm Diệu, vỗ bàn cười một tiếng: “Dù sao ông ấy cũng không cắt thịt rút xương bốn điện hạ được. Còn Ngọc Ngọc ấy à, nàng ấy nhớ ta, tối qua vào thăm nên ta đành không phụ lòng nàng ấy, dẫn nàng ấy đi chơi!”

Quả là nói dối trắng trợn! Tạ Thanh Ngọc phồng má định cãi lại, bàn tay Lâm Diệu đã như con chim cắt kẹp hai bầu má cô lại, vừa cười vừa nói: “Nàng xem, nàng đáng yêu như vậy, làm sao ta không nghe theo đây?”

Tạ Thanh Ngọc bị đau má, chỉ có thể phát ra tiếng ưm ưm nhưng không thể mở miệng. Thất hoàng tử trong truyền thuyết quả là một kẻ lưu manh vô sỉ, ngón tay anh ta kẹp mặt nàng như cái gọng sắt, nàng càng cố thoát ra thì càng đau đến muốn chảy nước mắt.

Trịnh Hoài Sơn trầm giọng nói: “Điện hạ, mau buông nàng ấy ra!”

Lâm Diệu nghe ra tức giận, mới thông thả hạ lực ngón tay. Trên gò má phúng phính trắng nõn của Tạ Thanh Ngọc đọng lại mấy lần đỏ sẫm. Lâm Diệu chặc lưỡi, không ngờ da thịt nàng này lại mỏng manh như

vậy.

Tạ Thanh Ngọc cho dù liều chết cũng phải làm sạch thanh danh trước mặt người mình thích, vì vậy mếu máo nói: “Lâm lang, ngài nói dối. Tôi đâu có nhớ nhưng gì ngài, trước đó chúng ta còn không biết nhau.”

Lâm Diêu chăm chú nhìn nàng, nụ cười rất có ý tứ: “Vậy mới nói, nàng mới gặp ta đã nhất kiến chung tình, không muốn rời xa.”

Tạ Thanh Ngọc không cãi với người này, đưa ánh mắt ‘ta đây trong sạch’ về phía Trịnh tướng.

Trịnh Hoài Sơn mệch mòi nói: “Điện hạ đừng có chọc ghẹo nàng ấy nữa. Nàng ấy da mặt mỏng, không chịu được đâu.” Hừ, cái giọng điệu này, ta nghe qua đã hiểu tám chín phần là ngài đi trêu chọc con gái nhà lành.

Lâm Diêu chợt kể sát Trịnh thừa tướng, nhỏ giọng châm chọc: “A, thì ra cậu biết rõ về nàng ta như vậy?”

Trịnh Hoài Sơn nghiêm mặt, không đáp.

Đúng lúc này đồ ăn được bưng lên, cả một chiếc bàn toàn là bát đĩa đựng các món thịt cá nóng hôi hổi. Ba người cũng không nói chuyện nữa, bắt đầu ăn cơm.

Tạ Thanh Ngọc thấy hai người kia cầm đũa thì cũng ăn theo. Nàng ăn hết sức nhẹ nhàng, nếu cho nhiều đồ ăn vào miệng thì hai má sẽ bị đau. Nàng lén tròng mắt nhìn tên vô sỉ ngồi đối diện trước mặt, nếu không phải vì anh ta quá nặng tay, nàng cũng sẽ không bị đau như vậy.

Bộ dáng ăn cơm của nàng có chút đáng thương, Trịnh Hoài Sơn buộc miệng hỏi: “Cô đau lắm sao?”

Tạ Thanh Ngọc phát hiện rằng, chỉ cần cô tỏ ra vẻ đáng thương yếu đuối, Trịnh thừa tướng nhất định sẽ để ý đến cô. Cô rất muốn nhân cơ hội này thừa thắng xông lên, nhưng ngặt nỗi bóng đèn Lâm lang đang ở đây, cô chỉ có thể e lệ gật đầu.

Trịnh Hoài Sơn nói: “Lát nữa ta về phủ lấy thuốc cho cô trị thương. Thất hoàng tử trước giờ nổi tiếng là kẻ không biết thương hoa tiếc ngọc.” Lâm Diêu nghe vậy thì gác đũa, khuôn mặt đùa bỡn nói: “Ấy chà, Trịnh thừa tướng thật là chu đáo. Thật là khiến ta phải ganh tị nha.”

Câu nói này khiến lòng tò mò của Tạ Thanh Ngọc nổi lên vô hạn. Nàng buộc miệng hỏi: “Lâm lang là ganh tị với tôi hay là với Trịnh thừa tướng vậy?” Nàng nói xong thì nhận ra câu hỏi này có chút vắn đề, liền âm thầm rụt cổ, nhích ghế về phía sau Trịnh thừa tướng một chút.

Trịnh Hoài Sơn cũng phát hiện ra điểm này, không tự nhiên nói: “Thanh Ngọc, thất hoàng tử không thích đàn ông.”

Tạ Thanh Ngọc gật đầu như già tởm, lén liếc nhìn Lâm lang một cái. Sắc mặt anh ta không được tốt, thế nhưng bắt gặp ánh mắt này của Thanh Ngọc, khuôn mặt lại dần ra. Anh ta nói với Trịnh Hoài Sơn: “Nàng ấy có vẻ rất tin tưởng Tạ thừa tướng.”

Sau khi ăn cơm, Tạ Thanh Ngọc được thả ra, còn Lâm Diêu thì bị Trịnh thừa tướng nhẹ nhàng áp giải về hoàng cung. Trịnh Hoài Sơn là người rất giữ lời, tuy không tự tay giao thuốc trị thương nhưng lại sai người mang đến, cũng coi như là đền bù cho vết sưng đỏ trên mặt cô.

Tối đó, Tạ Thanh Ngọc không muốn ra ngoài, nàng lẩn qua lẩn lại trên giường một chút thì đã chìm vào giấc ngủ say sưa. Trong cơn mơ màng, nàng có cảm giác cơ thể mình bị quăng tới quăng lui. Nàng gặp phải giấc mơ kỳ cục gì thế này?

Nửa canh giờ sau, tại phủ của Thất hoàng tử trong hoàng cung.

Một người áo đen cung kính quỳ trước mặt Lâm Diêu: “Bẩm điện hạ, đã mang người tới rồi.” Gã vừa nói xong, hai đồng nghiệp mặc đồ đen thui từ bên ngoài khiêng một cái bao mang đến. Lâm Diêu xoa xoa tay, hài lòng nói: “Tốt lắm, mang tới phòng ngủ của bản điện hạ. Còn nữa, sai người khéo léo loan tin cho Trịnh Hoài Sơn biết, nhớ đừng để hắn biết là ta báo.”

Lúc này Trịnh thừa tướng vừa dứt khỏi đồng công văn cao như núi, đang cởi quần áo chuẩn bị trèo lên chiếc giường thân ái của mình. Anh ta ngưng tai nghe ngóng một chút, sau đó lại cẩn thận nhìn lên mái nhà, thấy không có dấu hiệu gì bất thường mới yên tâm nhắm mắt.

Anh ta vừa chớp mắt được một chút, có tiếng gõ cửa vang lên.

Nửa đêm nửa hôm, ai lại dám gõ cửa phòng ngủ của thừa tướng đương triều?

Trong lòng Trịnh Hoài Sơn đoán bảy tám phần là cô nàng Tạ Thanh Ngọc nửa đêm thường rảnh rỗi kia. Thật ra nếu cô nàng không đến, anh ta còn có chút cảm giác không quen kia kia. Trịnh đại nhân điều chỉnh khuôn mặt cho lạnh lùng một chút rồi mới giơ tay mở cửa, thế nhưng thứ anh ta nhìn thấy lại là một khuôn mặt đầy máu me.

Người đến mặc quần áo te tua, Trịnh Hoài Sơn nhìn ra là một người trong sổ đám ám vệ được hoàng đế cho mượn mấy ngày trước. Anh ta vội hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Người mới đến chấp tay bẩm báo: “Thuộc hạ theo lệnh bệ hạ tuần tra một vòng kinh thành, lúc tới phủ của Tạ thượng thư thì thấy Tạ tiểu thư bị mấy người áo đen bắt đi. Thuộc hạ giao đấu với mấy người đó, nhưng vì thế cô nên không thắng nổi. Liền tới bẩm với thừa tướng.”

Nếu đây là một cô gái khác bị bắt cóc, Trịnh Hoài Sơn sẽ nghiêm mặt nói: “Chuyện thế này người không đi bẩm báo Bộ hình, tìm ta làm gì?” Thế nhưng đây là Tạ Thanh Ngọc mà anh ta chạm mặt rất nhiều lần, câu hỏi liền trở thành: “Tạ tiểu thư có công phu rất tốt, sao lại dễ dàng bị bắt được? Nàng bị bắt đi đâu?” Vị ám vệ máu me đầy mặt lí nhí đáp: “Hình như tiểu thư đó bị trúng mê dược... còn về đi đâu, theo hướng đi thì có lẽ là vào trong hoàng cung.”

Trịnh Hoài Sơn nghe tới đây đã hiểu rõ mọi chuyện.

Buổi trưa lúc Lâm Diệu bị áp giải lên Chính điện, anh ta cũng chỉ bị Hoàng đế mắng té tát vài câu trước mặt đại thần, sau đó mọi chức vụ cùng đặc ân lại được khôi phục như cũ. Khó trách anh ta qua loa tìm cơ thoát khỏi Trần Quốc Tự mà không sợ bị trừng phạt, theo sự hiểu biết của anh ta với hoàng đế, người này nhất định sẽ không bị tổn hại một cọng tóc nào.

Trịnh Hoài Sơn đối với Lâm Diệu vừa giống như bằng hữu vừa giống như đối thủ. Xét về vai vế, Trịnh Hoài Sơn là thần tử, Lâm Diệu là chủ nhân. Thế nhưng hai người tuổi tác tương đương, lúc gặp mặt đã cảm mến tài năng của nhau. Trịnh Hoài Sơn giỏi văn chương, Lâm Diệu là kỳ tài võ học, hai người đàn ông giỏi giang bậc nhất triều đình lại là những người có bộ dáng xuất chúng nhất. Sau đó truyền kỳ về hai người không ngờ khi truyền đến nhân gian lại bị kẻ ganh ghét bóp méo thành mối tình “đoạn tụ”, thật không khỏi khiến thất hoàng tử vốn chỉ thích mỹ nữ tức điên lên.

Tuy Trịnh Hoài Sơn công nhận tài năng võ học và quân sự của Lâm Diệu, tính cách của người này lại không khiến Trịnh thừa tướng ưa nổi. Đây là loại người sống quen trong nhung lụa và sự phục tùng, mỗi lần cần nói lý thì anh ta đều cố tình không hiểu. Anh ta chỉ cần ý muốn của mình được hoàn thành, còn việc người nhận lệnh có gặp phải khó khăn hay không, anh ta cần quan tâm ư?

Một mặt, từ khi Trịnh Hoài Sơn được hoàng đế tin tưởng và giao phó quyền lực, Lâm Diệu cũng bắt đầu cảm thấy bị cô lập. Nếu anh ta gây chuyện, nhất định sẽ đối mặt với khuôn mặt nhăn nhó của Trịnh thừa tướng. Trịnh thừa tướng lại có tài viết lách, câu cú rõ ràng, lập luận thuyết phục, nếu Trịnh thừa tướng gợi ý hoàng đế tống giam anh ta vào ngục một tháng, hoàng đế cũng sẽ cảm động làm theo.

Vậy nên mới nói, mối quan hệ giữa thất hoàng tử và Trịnh thừa tướng vừa thân thiết vừa đối nghịch.

Lâm Diệu tuy vô sĩ nhưng ít ra cũng còn biết chừng mực. Trịnh Hoài Sơn hiểu thất hoàng tử sẽ không động tới mình, thế nhưng những người khác, anh ta không chắc.

Thất hoàng tử bắt Tạ Thanh Ngọc để làm gì?

Trịnh Hoài Sơn ngồi trên xe ngựa vừa tự hỏi.

Tạ Thanh Ngọc là con gái của một vị quan chức không nhỏ cũng không lớn, lại đứng ở phe trung lập. Nếu nói bất năng vì mục đích chính trị, nàng lại không có ảnh hưởng gì tới phe phái nào.

Còn nếu không bàn về chính trị, thật ra trong tình huống này, câu trả lời chỉ có một mà thôi.

Trịnh Hoài Sơn nhớ đến khuôn mặt trắng trẻo xinh xắn cùng vóc người nữ tính của Tạ Thanh Ngọc. Tuy cũng có lúc anh ta thưởng thức bề ngoài xuất chúng của cô gái này, Trịnh Hoài Sơn chưa bao giờ hướng

những ý nghĩ dâm tặc về phía nàng. Thất hoàng tử không may lại chẳng phải văn nhân có liêm sỉ có đạo đức như Trịnh thừa tướng, đối với Tạ Thanh Ngọc, không thể quản được anh ta sẽ có loại suy nghĩ gì.

Mà Tạ Thanh Ngọc, ngoài sở thích kỳ quặc ra, lại là một cô gái vừa lương thiện vừa trong trắng. Cái này Trịnh thừa tướng đã kiểm chứng, cũng biết rất rõ.

Trịnh Hoài Sơn vung nắm đấm lên thành xe, bật mắng: “Khốn kiếp!”

Anh ta cảm thấy mắng chưa đủ, lại thốt lên: “Hoang dâm, vô sỉ!”

Ở phía ngoài, thị vệ đánh xe lo lắng hỏi vào trong: “Đại nhân?”

Trịnh Hoài Sơn ra lệnh: “Chạy nhanh hơn nữa. Đến hoàng cung càng sớm càng tốt.”

Xe ngựa chạy như bay trên đường vắng.

Trịnh Hoài Sơn xuống xe ngựa ở cổng thứ hai. Anh ta không để ý xung quanh, cắm đầu đi thẳng về cung điện của thất hoàng tử.

9. Chương 8

Trịnh Hoài Sơn vì quá vội vã nên cũng không chú ý nghe ngóng xung quanh. Anh ta vừa rẽ vào một hành lang tối, đã có một lưỡi dao sắc lạnh kề ở cổ.

Một giọng nói ồm ồm vang lên: “Nói, Thanh Ngọc đang ở đâu?”

Trước đó Trịnh thừa tướng đã điều tra qua một lượt các mối quan hệ của Tạ tiểu thư, giọng nói vừa rồi là của chủ quán trà Lăng Khách vốn qua lại rất thân thiết với cô. Anh ta cứng nhắc đáp: “Lăng tiên bối, có gì từ từ nói. Tôi cũng là đang đi cứu Thanh Ngọc, rất có thể hiện tại nàng ấy đang bị thất hoàng tử giam giữ.”

Người kia hừ lạnh: “Làm sao ta biết được các người có cùng một giuộc hay không? Tên bắt cóc Thanh Ngọc đưa con bé vào đây rồi lại đi báo tin cho thừa tướng, bây giờ ta lấy tính mạng thừa tướng đổi lấy con bé chắc là không có vấn đề chứ?”

Trịnh Hoài Sơn có hơi bất ngờ trước thông tin này, sau thở dài nói: “Theo như lời tiên bối nói, Thanh Ngọc chắc chắn không gặp bất trắc gì. Đừng nói ta không có ý làm hại nàng, tiên bối làm thế này sẽ phạm tội mưu hại mệnh quan triều đình. Tôi đó tiên bối muốn lo cho bản thân còn gặp khó khăn, huống chi là cứu Thanh Ngọc ra ngoài?”

Lăng Khách vốn chỉ muốn thử chàng thanh niên này một chút, từ lúc này ông ta nấp dưới gầm xe Trịnh thừa tướng đã hiểu rõ anh chàng này hẳn chẳng liên quan. Vì vậy ông ta giả bộ lưỡng lự một chút rồi buông dao ra khỏi cổ của Trịnh Hoài Sơn.

Trịnh đại nhân dặn dò: “Ta đi vội vã nên chẳng mang theo được ai. Có tiên bối ở đây, chúng ta cùng nhau hợp tác cứu Thanh Ngọc ra.”

Tối nay cửa cung điện của thất hoàng tử rộng mở. Lâm Diệu ngồi xếp bằng trên ghế quý phi, bàn tay không ngừng gõ nhịp lên thành ghế. Anh ta ngáp đến gần sái quai hàm, một thái giám mới chạy vào bẩm báo: “Điện hạ, thừa tướng tới rồi.” Anh ta vẫy vẫy tay cho vào, đoạn ngồi nghiêm chỉnh lại, mặt hướng ra ngoài.

Trịnh Hoài Sơn bước vào, trước tiên chào hỏi theo lễ của đại thần. Lâm Diệu cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên vì anh ta đến trong đêm, chỉ lười nhác nói: “Trịnh thừa tướng có việc gì gấp sao? Nếu không gấp thì để sáng mai đi, tối nay bốn điện hạ có việc.”

Khóe mắt Trịnh Hoài Sơn giật giật, anh ta cười nói: “Thật ra cũng không có gì quá gấp. Chẳng qua tối nay trăng sáng sao mờ, nhớ lại chuyện xưa, muốn vào đây uống với điện hạ vào ly rượu mà thôi.”

Lâm Diệu vốn không thích cách nói chuyện dài dòng lắt léo của bọn văn nhân, cười một tiếng, hào sảng nói: “Khá khen cho thừa tướng nửa đêm muốn đến bầu bạn với bọn điện hạ. Có điều thừa tướng chưa biết, hiện tại trong phòng ngủ của ta có một mỹ nhân đang chờ trong đó. Ta ở ngoài này uống rượu với thừa tướng, nàng ấy lại sinh uất ức, sáng mai người chịu khổ chắc chắn là bọn điện hạ ta rồi...”

Lâm Diệu vừa tỏ vẻ bất đắc dĩ vừa quay sang thái giám bên cạnh truyền lệnh: “Lệnh cho cấm vệ, tối nay có thích khách đột nhập liền giết không tha, không cần báo lại.”

Phía sau lưng anh ta, cơ mặt Trịnh thừa tướng có chút căng thẳng. Anh ta hỏi: “Mỹ nhân mà thất điện hạ nói tới không phải là con gái nhà lành bị bắt cóc tới đây đó chứ? Thất điện hạ lần này nếu làm vậy, hoàng thượng có lẽ phải phạt người thêm mấy tháng ở Trấn Quốc Tự rồi!”

Lâm Diệu cười ha hả: “Trịnh Hoài Sơn, cậu lại muốn uy hiếp ta? Bọn điện hạ cũng không muốn lằng nhằng nữa. Người thương của cậu ở trong tay ta, cậu nếu muốn cứu nàng ra, thì tối nay phải viết cho bọn điện hạ một bản tấu chương.”

Trịnh Hoài Sơn có cảm giác muốn tru lên. Chơi trò cân não với người này từ nãy tới giờ, anh ta lại nói huyet toẹt ra. Giống như cầm một thanh kiếm cùng tấm khiên nặng trĩu ra trận, đối phương chỉ thích tay không đấu vật.

Trịnh thừa tướng xoa xoa thái dương, mệt mỏi nói: “Điện hạ lại muốn ta viết tấu chương ủng hộ ngài đi đánh thổ phỉ Tây Bắc? Ta thật sự khâm phục tính kiên trì của điện hạ. Thế nhưng một mặt, cho dù ta có ủng hộ, bề hạ chắc chắn không đồng ý. Mặt khác, nàng kia cũng không phải người thương của ta.”

Lâm Diệu gật gù: “Biết trước cậu sẽ nói thế.”

Anh ta hơi cao giọng: “Mang vào đây!”

Mấy thái giám hì hục vác vào một cái bao tải màu đen. Một người con gái liễu yếu đào tơ được trút ra từ trong bao, đầu tóc rũ rượi, khuôn mặt úp gọn trong lòng thất hoàng tử.

Hai tay nàng kia bị trói, trên người chỉ mặc áo ngủ màu trắng mỏng manh. Lâm Diệu đưa tay vuốt lên lưng nàng, chậm rãi nói: “Thế nào, nếu thừa tướng không có quan hệ gì với nàng ta, có gì quan tâm tới việc nàng có bị bắt cóc hay không?”

Trịnh Hoài Sơn trở mắt nhìn đôi bàn tay dâm dăng chậm chậm men theo sống lưng cô gái đang hôn mê, rồi lần mò về phía ngực người ta. Lâm Diệu có vẻ rất thỏa mãn với xúc cảm trên tay mình, cười hì hì nói: “Không hổ là tiểu thư khuê các, da thịt thật là mịn màng nha.”

Anh ta hé mắt nhìn vẻ mặt nghiêng răng nghiêng lợi Trịnh thừa tướng một chút, lại nói tiếp: “Văn nhân như các cậu ấy à, lúc nào cũng thích tự dối lòng mình. Rõ ràng là thích người ta muốn chết, trong lòng chỉ có toàn lễ nghĩa, ngay cả nắm tay cũng không dám. Người mình thương mến còn không biết giữ, nên để người có gan hưởng thụ thì hơn.”

Lâm Diệu vừa nói vừa mò mẫm trước ngực cô gái trong lòng mình.

Trịnh Hoài Sơn chợt gầm lên: “Ngừng tay! Đưa giấy bút lại đây.”

Bàn tay của Lâm Diệu thật sự ngừng lại. Anh ta ra hiệu cho thái giám mang giấy bút tới, trên mặt còn giăng nụ cười thỏa mãn rất đáng đánh đòn.

Trịnh thừa tướng không hổ là cự trượng nguyên lang, anh ta tập trung vung vẩy cây bút, chữ viết rồng bay phượng múa liền không ngừng hiện ra trên mặt giấy trắng tinh. Chưa đầy hai khắc sau Trịnh Hoài Sơn đã viết xong, lúc ngẩng mặt lên thì suýt nữa té ngã.

Người con gái liễu yếu đào tơ kia nào phải Tạ Thanh Ngọc? Lúc này “nàng” cứng nhắc đứng cạnh hầu hạ Lâm Diệu, còn Lâm Diệu thì cong cong mắt nhìn Trịnh thừa tướng, khóe miệng tủm tỉm cười.

“Ngài còn có thể lấy thái giám giả dạng nàng ấy? Ngài có biết vô sỉ hay không?” Đến nước này Trịnh thừa tướng vốn nổi tiếng mặt lạnh cũng phải nổi nóng đập bàn.

Còn Lâm Diệu thì dường như không để ý cơn tức giận của Trịnh Hoài Sơn, nụ cười mím chuyển thành cười diên đảo, bàn tay lớn không ngừng vỗ lên thành ghế đầy khoái chí: “Ha ha, không ngờ cậu cũng có ngày

này! Bốn điện hạ nói cho cậu biết, cô nương Tạ Thanh Ngọc kia ta không đụng tới. Ta chỉ muốn cậu hiểu cảm giác mất mát khi ước nguyện bị chà đạp mà thôi.”

Ước nguyện... bị chà đạp?

Trịnh thừa tướng chỉ hận không thể đạp cho anh chàng giả dối kia một cước, lúc này chỉ có thể trừng mắt nhìn lại. Lâm Diêu thông thả đứng dậy, vì cười quá nhiều nên bước đi có hơi loạng choạng: “Đừng nói cậu không để ý tới cô nương kia, rõ ràng chỉ vì nàng ta mà cậu chạy tới kinh động bốn điện hạ trong đêm, nếu gặp phải lúc bốn điện hạ không vui, còn có thể đánh nhau đấy! Chẳng phải vì trong lòng cậu có người ta sao? Thế nhưng cậu có hiểu, một người có thể hô mưa gọi gió như bốn điện hạ đây vẫn có ước muốn chưa thể hoàn thành hay không? Có hiểu cảm giác đó không hả?”

Trịnh Hoài Sơn nghiêm mặt nói: “Ngài làm bao nhiêu trò hề như vậy, chẳng phải chỉ vì muốn được đi đánh thổ phỉ sao? Sáng mai ta lập tức trình tấu chương cho bệ hạ, ngài không cần phải quậy phá lung tung nữa.”

Lâm Diêu xoa xoa tay, biểu cảm hài lòng nói: “Được được, một lời đã định. Cậu giúp người thì phải giúp tới cùng, ngày mai trông cậy vào cậu.”

Trịnh Hoài Sơn còn muốn mắng cho vị thất hoàng tử không biết phải trái này một trận, từ phía xa xa chợt có tiếng binh khí vang lên. Anh ta chợt nhớ tới vị đồng chí hoàn cảnh của mình là Lãng Khách vốn nhận nhiệm vụ âm thầm giải cứu Tạ Thanh Ngọc, xem ra tình hình bên kia không suôn sẻ rồi.

Hai người vội vã chạy tới chỗ phát ra tiếng đánh nhau. Người đàn ông quần áo te tua, đầu tóc bù xù bị bao vây ở giữa đám cấm vệ đứng là Lãng Khách. Trịnh Hoài Sơn vội hô: “Ngừng tay!”

Lâm Diêu cũng chen vào: “Là hiểu lầm, là hiểu lầm mà thôi...” Anh ta quay sang quát mấy cấm vệ của mình: “Mau lui đi!”

Mấy cấm vệ chỉ trong phút chốc biến mất không thấy tăm hơi, một mình Lãng Khách đứng đó ngất ngư như con gà trống say rượu. Ông ta trừng mắt hỏi: “Thanh Ngọc đâu rồi?”

Như đáp lời ông ta, từ phía phòng ngủ chợt vang lên một tràng mấy tiếng loảng xoảng. Tiếng bước chân nặng nề vang đến, tiếp đó tiếng mở cửa kéo kẹt trong đêm vang lên hết sức rõ ràng.

Tạ Thanh Ngọc mới mở mắt đã nhận ra mình đang ở một căn phòng xa lạ. Thuốc mê còn chưa tan hết, cô vất vả mò mẫm khắp nơi mới tìm được hướng đi tới cửa. Cô cũng chẳng nhớ mình làm thế nào mở được cửa, chỉ biết đứng ngật ngưỡng ở đó, nhìn ra sân.

Ba người đứng trong sân ngơ ngác nhìn lại cô.

Lãng Khách nhìn thấy Tạ Thanh Ngọc còn lờ lờ thì hết sức yên tâm. Bản thân Lãng Khách sau một hồi đánh nhau đã trở nên quá nhếch nhác, tuy ông ta là người trong giang hồ nhưng dạo gần đây cũng quen làm một ông chủ lớn, đối với vẻ bề ngoài cũng bắt đầu để ý ít nhiều. Ông ta có chút chột dạ, vì vậy chỉ chờ Tạ Thanh Ngọc chớp mắt một cái, vội vã sử dụng khinh công tự-xưng-nhất-nhì-giang-hồ phóng ra ngoài.

Tạ Thanh Ngọc mở to đôi mắt lèm nhèm, nhìn thấy hai người thanh niên đang đứng trong sân.

Một người cao gầy, đường nét nam tính, đích thị là Trịnh thừa tướng mà cô thầm thương trộm nhớ. Còn một người mi thanh mục tú, thân hình to lớn mà khuôn mặt lại cực kỳ diễm lệ, thật sự khiến người từng thấy qua hoa hậu người mẫu ở kiếp trước như cô có chút kinh ngạc.

Tạ Thanh Ngọc như bị thôi miên bước về phía hai người đang đứng, vừa định mở miệng thì người thanh niên vô cùng xinh đẹp đã nhanh nhẹn cắt lời: “Bốn điện hạ tối nay còn phải đi ngủ, cho hai người một khắc cuốn gói khỏi tầm cung của ta đó!” Anh ta nói rồi phẩy phẩy tay, vận khinh công rời đi.

Lúc đáp xuống chân tường anh ta lại nghĩ: quái, đây chẳng phải là nhà của mình sao? Vì có gì phải chạy trốn như vậy? Sau đó anh ta kết luận, làm chuyện xấu quá nhiều đã thành thói quen, thói quen... haha...

Tạ Thanh Ngọc đáng thương không hiểu đầu đuôi câu chuyện, ngơ ngác nhìn theo vị mỹ nhân vừa rời đi. Cô chưa kịp định thần thì đã có một cái áo choàng phủ lên vai, Trịnh thừa tướng vừa choàng áo cho cô vừa ân cần nói: “Đêm lạnh, chúng ta mau về thôi.”

Tạ Thanh Ngọc còn chưa kịp hỏi gì, bàn tay đã bị nắm kéo đi.

Là nắm tay, nắm tay đó...

Tạ Thanh Ngọc trong lòng gào thét, biểu cảm ngoài mặt lại hết sức ôn nhu đáng yêu. Cô ngáp ngừng hỏi: “Đại nhân, có thể cho tiểu nữ biết, hiện tại tiểu nữ đang ở đâu không?” Trịnh thừa tướng ở trước mặt đáp: “Chúng ta đang ở trong hoàng cung. Hiện tại ta đang đưa cô về.”

Tạ Thanh Ngọc hơi kinh hãi, vẫn thấp giọng hỏi tiếp: “Tiểu... tiểu nữ làm sao mà thức dậy trong hoàng cung vậy?”

Trịnh Hoài Sơn không suy nghĩ đáp: “Mộng du.”

Mộng...mộng... cái gì du? Cô bị mắc loại bệnh này từ khi nào vậy? Đến mức này Tạ Thanh Ngọc cũng chỉ có thể há hốc mồm. Cô vẫn không quên sứ mệnh làm rõ câu chuyện, kiên trì hỏi tiếp: “Kể lúc này tự xưng là ‘bồn điện hạ’, anh ta là hoàng tử sao?”

Trịnh Hoài Sơn sâu kín nhìn cô, đồng tình nói: “Hai người đã gặp nhau rồi, anh ta chính ta thất hoàng tử. Chẳng qua trước đây anh ta lấy nhọ nôi tô đen mặt, lúc này cô nhìn thấy chính là dung nhan thật của anh ta.”

Tạ Thanh Ngọc lẩm bẩm: “Khuôn mặt đẹp như vậy, cũng không trách được nhân gian đồn đãi anh ta là đoạn tụ...”

Trịnh Hoài Sơn cảm thấy cô gái này rất kiên trì trong vấn đề đoạn tụ này.

Xe ngựa yên lặng chờ ở cổng. Trịnh thừa tướng đỡ Tạ Thanh Ngọc lên xe, không cảm thấy đêm hôm khuya khất lên cùng một chiếc xe với cô gái này có gì không ổn.

Sáng hôm sau, anh ta dâng lên hoàng đế một bản tấu chương khiến hoàng đế nước mắt lưng tròng, thương thay cho con dân mình chịu sự quấy nhiễu của bọn thổ phỉ Tây Bắc. Một mặt, bản tấu chương này hết lòng ca ngợi tài năng quân sự của thất hoàng tử Lâm Diệu, quả quyết rằng nếu dùng người này đánh thổ phỉ, nhất định sẽ nâng cao danh tiếng của triều đình.

Hoàng đế sau một hồi gật gù cùng quệt nước mắt, liền dứt khoát hô: “Chuẩn tấu.” Thế nhưng cái sự chuẩn tấu này không chỉ nằm ở đó. Hoàng đế ra lệnh Trịnh thừa tướng ra sức phò tá thất hoàng tử lên núi đánh thổ phỉ. Sau đó ở ngự thư phòng còn có một cuộc họp kín, Trịnh thừa tướng tự hiểu rằng thất hoàng tử mất cọng lông nào, anh ta phải lấy mạng đền thay.

Hừ, hoàng đế há là kẻ không biết gì? Chẳng qua ông ta đã nghĩ thông, đối với đứa con trai bất trị kia, chỉ bằng cứ theo ý muốn nó. Còn tên đầu sỏ viết bản tấu chương kia chỉ là chất xúc tác, ông cũng cho thằng nhóc đó chịu khổ chung với thằng con trời đánh của ông.

Lệnh vừa truyền ra, cả triều đình liền xôn xao. Trịnh thừa tướng là quan văn, chức vụ lại cực cao, đi theo phò tá một vị diện hạ đánh thổ phỉ có khác gì cho người cầm cung tên đứng canh người câu cá? Thế nhưng bọn họ chỉ có thể khen hoàng đế anh minh, gương của vị thừa tướng trước bị chém đầu còn đó, ai biết được con đường của Trịnh Hoài Sơn có khác gì hay không?

Trịnh thừa tướng ủ rũ về tới nhà, đã thấy một người ngồi ngủ gật trong góc phòng mình.

Cô gái này lần đầu tiên đến thăm vào ban ngày ban mặt, Trịnh Hoài Sơn cũng có chút không ngờ. Anh ta quả thật hết cách, thế nhưng thay vì trách mắng hay lay cô nàng kia dậy, anh ta bế cô lên giường mình.

Ngủ ngon như vậy, không tốt.

Làm xong việc này, anh ta vờn vai một cái, đẩy cửa đi tới thư phòng.

Tạ Thanh Ngọc khi thức dậy hết sức cảm thán, chỉ trong vài canh giờ, một cô gái bình thường như cô có thể bò lên giường của cả thất hoàng tử cùng thừa tướng đương triều. Lúc Trịnh thừa tướng một lần nữa trở về phòng, Tạ Thanh Ngọc vẫn đang nghiêm túc bó gối suy nghĩ về vấn đề này. Cô vừa nhìn thấy thừa tướng đã nước mắt lưng tròng nói: “Đại nhân, tối qua nghĩa phụ có kể lại cho tiểu nữ hết rồi. Ôn cứu mạng của ngài, tiểu nữ biết làm sao trả hết đây?”

Trịnh thừa tướng xoa xoa thái dương, cười khê nói: “Lại đây, cô có thể pha cho bồn thừa tướng một ấm trà.” Tạ Thanh Ngọc ngoan ngoãn làm theo, lại thắc mắc: “Ôn cứu mạng, một ấm trà là đủ sao?”

Lúc cô nói luôn cố ý hạ giọng làm sao cho dễ thương, đáng yêu nhất. Ánh mắt cũng phải lộ ra thật nhiều ngây thơ. Trịnh Hoài Sơn nhìn gò má phính phính của Thanh Ngọc, không hiểu sao lại có cảm giác muốn nhéo một cái.

Anh ta dễ chịu nói: “Thật ra tối qua ta chỉ tiện tay thôi, cô không cần phải để bụng.”

Tạ Thanh Ngọc giương to mắt nai, trong lòng không ngừng gào thét. Để ý, tôi cứ để ý đấy. Nếu không để ý thì lấy cớ gì gặp anh đây?

Làm sao để vừa tỏ vẻ trong sáng đáng yêu, vừa có thể quyến rũ một người con trai?

Tạ Thanh Ngọc đã suy nghĩ rất lung về vấn đề này.

Xung quanh không có ai đủ kinh nghiệm trong lĩnh vực này để cô học hỏi, vì vậy cô chỉ có thể căng não vận dụng những kiến thức đã tìm tòi được trong kiếp trước. Cuối cùng cô đưa ra quyết định, muốn người này để ý tới mình, cô nhất định phải bám dính lấy anh ta.

Chỉ khi cô bám dính lấy anh ta, anh ta mới có thể thấy được hết sự tốt đẹp, đáng yêu, dịu dàng của cô, mà không bị mất đi hình tượng trong sáng thánh thiện của mình. Hừ, ai bảo anh làm mất thú vui cùng nguồn thu nhập dọ ma của cô, cô sẽ lấy anh ta làm bia mà nhắm, anh ta nhất định phải trả giá cho những gì cô đã mất.

Ánh sáng từ trong mắt Tạ Thanh Ngọc phát ra lờ lờ, Trịnh thừa tướng vừa nhìn qua đã có chút chột dạ. Cô gái này có hiểu lắm mình chuyện gì không?

Anh ta ngập ngừng nói: “Thanh Ngọc, ta cứu cô là vì nghĩa khí, hoàn toàn không vì tư tình.” Tạ Thanh Ngọc híp mắt nói: “Tiểu nữ biết.”

Trịnh thừa tướng hai mươi bốn tuổi chưa động tới phụ nữ, kinh nghiệm ứng phó với những cô nàng trong ngoài không đồng nhất như Tạ Thanh Ngọc chỉ lượn lờ ở con số không. Anh ta nhấp trà do Tạ Thanh Ngọc pha, dùng giọng điệu hết sức đứng đắn thông báo: “Sắp tới ta có việc cùng thất hoàng tử đi vùng núi Tây Bắc. Tiểu như cần trọng, ở nhà đừng gây chuyện.”

Tạ Thanh Ngọc chợt nhớ lúc còn nhỏ, cha mình mỗi lần đi xa cũng thường nói như vậy.

Cô hỏi: “Tiểu nữ đi theo ngài có được không?”

Hừ, chiến dịch bám-dính-không-tha vừa mới triển khai, anh ta đã muốn chạy trốn khỏi cô sao?

Trịnh Hoài Sơn chau mày: “Đây không phải chuyện đùa...”

Tạ Thanh Ngọc tiếp tục tấn công: “Khinh công của tiểu nữ rất giỏi, có thể giúp ích cho đại nhân.”

Trịnh thừa tướng lắc đầu: “Cho dù khinh công giỏi, ta cũng không thể để cô liều mạng. Đây là việc triều đình, không liên quan tới cô.”

Tạ Thanh Ngọc bị từ chối thẳng thừng, liền để rớt một giọt nước mắt, mà giọt thứ nhất rơi xuống sẽ có giọt thứ hai. Cô uất ức nói: “Trịnh đại nhân, tôi thật sự muốn đi với ngài! Chúng ta trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, ngài không thể dành cho tôi một chỗ nhỏ xíu trong xe ngựa của ngài sao? Ngài thật sự nhẫn tâm như vậy?”

Trịnh thừa tướng ngẩn ngơ trước những lời này, thế nhưng anh ta không biết rằng Thanh Ngọc khóc thảm thương như vậy, suy nghĩ trong lòng cô thật ra lại là:

“Huhu, anh được đi đánh thổ phỉ, anh được đi chơi. Còn tôi bị anh hại phải ru rú trong bốn góc tường buồn muốn chết, anh còn muốn bỏ tôi lại sao...”

10. Chương 9

Sau khi mạnh mẽ than khóc với Trịnh thừa tướng, Thanh Ngọc lại nhận ra rằng thử thách lớn nhất hiện giờ thật ra chính là cha già của cô. Ông tuy là một người cha tốt nhưng cũng là một người cha truyền thống, nếu việc rời đi này làm thanh danh của cô bị tổn hại, ông chính là người cầm roi đuổi đánh đầu tiên. Nghĩ vậy, cô nhanh chóng cáo biệt Trịnh đại nhân, hết sức cẩn thận mò về mái ấm của mình.

Tạ thượng thư cũng vừa mới từ hoàng cung trở về, hiện tại đang ngồi nghỉ ngơi trong thư phòng. Sáng nay ông chứng kiến mấy màn hí kịch trên triều, dây thần kinh già cho dù đã trải qua nhiều luyện tập cũng không khỏi có chút kích động. Ông vừa phe phẩy quạt vừa lim dim ngủ gật, bên ngoài cửa có tiếng con gái vàng ngọc gọi ông.

Tạ thượng thư vội vã đứng dậy, lắc lư thân hình tròn trịa ra mở cửa phòng. Con gái ông đứng dưới nắng sáng, bộ váy áo màu hồng phấn phủ bóng bệ quanh thân hình mảnh khảnh, trong sáng thánh thiện như tiên nữ giáng trần. Tạ thượng thư thở dài một hơi: “Con gái lớn rồi...”

Con gái trở mã xinh đẹp như vậy, chẳng bao lâu nữa lại có bao nhiêu công tử trẻ trung đến cầu hôn? Trong đó nếu có một kẻ khôn kiết vừa đẹp trai vừa bản lĩnh, trái tim con gái của ông chẳng phải sẽ bị câu đi mất? Tới lúc đó con gái theo chồng, thân già của ông chẳng phải sẽ trải qua những ngày tháng cô đơn hiu quạnh một mình?

Tạ thượng thư vừa nghĩ đến đây, tiếng thở dài kiềm chế lắm mới không biến thành tiếng nức nở nghẹn ngào.

Tạ Thanh Ngọc không biết suy nghĩ của ông, chỉ hỏi: “Sáng nay cha gặp chuyện gì không vui? Sao lại thở dài như vậy?” Tạ thượng thư hốt hoảng trong lòng, bèn nói lảng sang chuyện khác: “Vào trong thư phòng ngồi một chút, cha kể cho con nghe một chút tin tức...”

Con gái không tham gia vào chuyện triều chính, thế nhưng Tạ Thanh Ngọc lại là con gái tri kỷ của Tạ thượng thư. Và lại trong suy nghĩ của ông, cô có biết thêm một hai chuyện nhỏ cũng không làm ảnh hưởng đến an ninh khu vực, kể một chút chuyện giải khuây cho con gái thì có tội lỗi gì?

Huống hồ Tạ Thanh Ngọc tuy có lúc không được tỉnh táo, nhưng phần lớn thời gian đều là đứa thông minh hiểu chuyện. Lúc ông kể chuyện cô đều nghiêm túc lắng nghe, tầm hiểu biết bộc lộ ra ngoài còn hơn hẳn đám tiểu thư khuê các suốt ngày chỉ biết thêu thùa vẽ tranh.

Tạ thượng thư kể xong sự việc thất hoàng tử, liền nhấp một ngụm trà ấm cho đỡ khô miệng. Tạ Thanh Ngọc ngập ngừng hỏi: “Theo lời kể của cha, hoàng thượng cố tình để Trịnh thừa tướng đi theo bảo hộ thất hoàng tử?” Cha cô đặt tách trà xuống, băn khoăn nói: “Nếu nói là bảo hộ thì lại có chút buồn cười. Thất hoàng tử nổi tiếng giỏi võ, Trịnh thừa tướng chẳng qua chỉ là một quan văn tay không tác sát. Nếu nói là bảo hộ, chi bằng nói đi theo làm đệm thịt thì hơn.” Ông lắc lắc đầu, hạ giọng: “Hoàng thượng cũng thật là tùy hứng, quốc sự thường ngày đều do một tay Trịnh thừa tướng gánh vác. Ngài điều cậu ta đi đánh thổ phỉ, chẳng phải là quá lãng phí nhân tài hay sao?”

Tạ Thanh Ngọc biết cha mình bề ngoài tuy là một người béo tốt nhất gan, nhưng suy nghĩ trong lòng đôi khi lại mình mẫn lớn mật. Dầu sao xung quanh cũng không có ai, cô cũng không nhắc nhở cha mình chuyện tai vách mạch rừng.

Tạ Thanh Ngọc cảm thấy thời cơ chín muồi, bèn chậm rãi quỳ rạp xuống trước mặt cha cô. Cô tự nhéo vào eo một cái thật mạnh, rồi mới ngẩng khuôn mặt đau thương rên lên: “Cha à, có chuyện này con gái cần cầu xin...” Lúc nói, nước trong khóe mắt còn không ngừng lăn lăn rơi xuống...

Mấy ngày sau, Trịnh Hoài Sơn mãi bận rộn chuẩn bị chuyển đi tới vùng núi Tây Bắc. Tới lúc khởi hành, anh ta mới nhớ ra Tạ Thanh Ngọc vẫn chưa đến từ biệt mình.

Trong rương hành lý của Trịnh thừa tướng có một cái túi thơm nhỏ màu tím. Trịnh thừa tướng cũng không hiểu sao mình lại đem nó theo, chỉ nhớ rằng một đêm trăng mờ gió lớn, Tạ tiểu thư từ mái nhà nhảy xuống đưa nó cho anh ta.

Tạ Thanh Ngọc đối với anh ta không thân không thích, bằng hữu không phải mà khư, người yêu cũng không. Anh ta biết cô nàng dù có đến từ biệt mình hay không cũng không phải là chuyện to tát, thế nhưng trong

đầu vẫn mãi canh cánh hình ảnh cô nàng khóc lóc đòi theo anh ta mấy ngày hôm trước. Dĩ nhiên Tạ Thanh Ngọc không thể đi, cô tuy hành xử tùy hứng nhưng về bản chất cũng là tiểu thư khuê các con gái nhà quan. Vì vậy cho dù Trịnh đại nhân muốn cho cô đồng hành, anh ta cũng không thể mở miệng.

Ngồi trong xe ngựa rộng rãi, Trịnh Hoài Sơn cầm chiếc túi hương tím trên tay xoay qua xoay lại, khước miệng giương lên một nụ cười khổ. Có lẽ anh ta tiện tay để túi hương này bên cạnh, mùi hương thơm dịu trong đó không biết từ khi nào đã thấm vào não anh ta. Kể tặng túi hương này có lẽ cũng không ngờ tới việc anh ta nhớ đến cô nàng, dù sao cũng chỉ là một cô nương trẻ tuổi chưa trải đời, còn ham vui và làm việc tùy hứng.

Màn xe ngựa đột ngột bị xóc lên, một cái đầu đang cười nham nhở chìa vào: “Trịnh mặt sắt, không định cười ngựa một chút sao? Ngoài này trời cao gió mát, khung cảnh tuyệt vời hơn ở kinh thành nhiều.”

Người nói chính là thất hoàng tử đáng ghét đã kéo Trịnh thừa tướng cùng mấy ngàn quân sĩ lên đường tới vùng Tây Bắc xa xôi chịu khổ. Trịnh thừa tướng tuy là văn nhân nhưng vóc dáng cao ráo, thân thể khỏe mạnh, nghe nói tới bầu trời khoáng đạt thì cũng có chút động lòng.

Thế nhưng thực tế chứng minh, không phải chỉ cần khỏe mạnh là có thể cười ngựa phăng phăng như thất hoàng tử trâu bò kia được. Trịnh Hoài Sơn cười ngựa được chưa đầy nửa canh giờ đã cảm thấy vùng thịt non hai bên đùi trong có dấu hiệu bị hành hạ, bèn mặc kệ bị chế giễu, chán nản leo ngược lên xe ngựa êm ái của mình.

Anh ta vừa chui vào xe, đã suýt nữa hét ầm lên vì kinh ngạc.

Trái tim Trịnh thừa tướng đập rộn ràng, thế nhưng khuôn mặt vẫn hết sức lạnh lùng, giọng nói cũng bình tĩnh: “Sao cô lại ở đây?”

Tạ Thanh Ngọc lúc này mặc nam trang, nai nịt gọn gàng nên khá giống một nam thiếu niên mới lớn. Cô ngồi xếp bằng giữa xe, vô tội nói: “Là thất hoàng tử cho tiểu nữ theo. Tiểu nữ vốn ngồi ở một chiếc xe ngựa khác, nhưng nghĩ tới đại nhân nên định qua đây chào hỏi.”

Chưa kể gan của Tạ tiểu thư thật sự lớn hơn Trịnh thừa tướng suy đoán rất nhiều, mà cô nàng tinh ranh này còn chọn cách ra tay từ chỗ thất hoàng tử. Trịnh Hoài Sơn trầm giọng nói: “Cô làm sao mà khiến thất hoàng tử đồng ý dẫn theo? Cha cô có biết chuyện này, ông ấy có tán thành hay không?”

Tạ Thanh Ngọc cắn cắn môi, khuôn mặt lộ vẻ khó xử.

Cô nhớ lúc nói cho cha già biết bản thân là một kẻ đi mây về gió, khuôn mặt ông kinh hãi như thể gặp ma. Sau đó cô dùng hết lời lẽ tha thiết để thể hiện lòng mong muốn được đi theo đoàn người thất hoàng tử của mình. Cha cô cho dù phản đối thế nào, cô cũng biết chính xác dùng loại lời lẽ gì để thuyết phục ông. Tạ Thanh Ngọc là người đã sống qua hai kiếp, cô hiểu rõ gia đình chính là chỗ an toàn nhất để giải bày tâm sự, mà người thân trong gia đình chính là những kẻ dễ bị ý nguyện của cô thuyết phục nhất.

Thanh Ngọc biết mình lợi dụng tình thương bao la mà cha dành cho cô là không tốt, thế nhưng cô cũng không thể bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một: nếu lần này không được chứng kiến cảnh dàn quân đánh thổ phỉ, cũng chẳng biết bao giờ cô mới có cơ hội chiêm ngưỡng sức mạnh quân sự của nền văn hóa cổ đại này!

Tình cờ buổi trưa hôm đó Thanh Ngọc gặp thất hoàng tử đang ngồi ở quán trà của Lãng Khách, bèn vận dụng cái miệng vô cùng dẻo ngọt, Lâm Diêu thấy cô cũng có chút tài vật liền vui vẻ đồng ý cho cô theo.

Lúc rời đi, Khả Ngân và Lãng Tử khóc lóc đưa tiễn cô như sắp sửa rời xa cô mãi mãi. Lãng Khách bình thường là một kẻ cực lạnh lùng, thế nhưng lại giao quán trà lại cho con trai quản lý, bản thân trà trộn vào đội ngũ đi theo cô. Tạ Thanh Ngọc cô kiếp trước đã làm điều tốt gì mới có một vị sư phụ hết lòng ủng hộ mình như vậy? (Lãng Khách: Con nhóc có chút hiểu lầm. Bốn đại hiệp dù nghỉ hưu những cũng nhớ cảm giác hành tẩu giang hồ, lần này coi như đi du lịch mà thôi!)

Trịnh Hoài Sơn thấy sắc mặt cô gái trước mắt không tốt, trong lòng tin chắc cô nàng hẳn đã trốn nhà ra đi, bèn nhẹ giọng khuyên nhủ: “Tiểu thư vẫn nên tranh thủ lúc đoàn người đi chưa xa, nhanh chóng quay về đi. Dù sao cũng là con gái chân yếu tay mềm, đi theo một đám đàn ông thô kệch sẽ làm ảnh hưởng thanh danh của cô.”

Tạ Thanh Ngọc xì mắt nói: “Nếu biết đại nhân lại có lời xua đuổi, tiểu nữ nhất định không đi qua xe ngựa này gặp ngài.” Cô vừa nói vừa giả bộ hậm hực đứng dậy, Trịnh thừa tướng liền vẫy tay nói: “Vẫn chưa nói chuyện xong!”

Câu quát nhỏ của anh ta làm Tạ Thanh Ngọc có chút nhụt chí. Đây là thừa tướng đương triều thống lĩnh các quan đầy, lúc anh ta muốn ra uy chẳng hề không áp chế được đứa nhỏ như cô?

Tạ Thanh Ngọc vốn cũng không muốn làm khó Trịnh thừa tướng, thế nhưng anh ta đã quyết liệt như vậy, cô bèn móc trong ngực áo ra một lá thư vuông vức, đưa cho anh ta.

“Đây là gì?” Trịnh đại nhân chau mày hỏi.

Tạ Thanh Ngọc chậm rãi nói: “Lá thư này... là cha của tiểu nữ bảo tiểu nữ phải đưa tận tay đại nhân thì mới được đi Tây Bắc.” Cha già của cô mà viết thư, từng câu từng câu văn chắc hẳn đều vừa dài vừa thống thiết. Thật ra cô đã muốn giấu nhem, lúc quay về cứ trả cho Tạ thượng thư là được. Ai bảo Trịnh đại nhân này cứ một mực đuổi cô đi, cô nhất định phải khiến anh ta khó xử.

Trịnh Hoài Sơn nghi hoặc mở phong thư ra, anh ta đọc được mấy dòng, mày đã cau chặt. Đọc đến cuối thư, chân mày anh ta đã gần sát vào nhau.

Trịnh Hoài Sơn ngẩng mặt khỏi lá thư, không ngờ lại chìm vào suy tư.

Tạ Thanh Ngọc tỏ vẻ tò mò: “Cha tiểu nữ viết gì vậy, đại nhân cho Thanh Ngọc xem có được không?”

Cô vừa nói vừa giơ tay ra, thế nhưng Trịnh thừa tướng lúc này như vừa rời khỏi cõi mộng, lập tức giật lá thư về phía mình, xé ra làm hai, làm ba, làm bốn...

Tạ Thanh Ngọc sững sốt lên án: “Sao đại nhân lại nhẫn tâm xé thư của cha tiểu nữ làm nhiều mảnh như thế! Ông ấy sẽ đau lòng biết bao.”

Trịnh đại nhân há miệng định cãi, thế nhưng lại nhận ra cái trọng tâm của lời trách kia thật lệch xa vấn đề chính. Anh ta đành hỏi: “Tạ tiểu thư thật sự muốn đến vùng núi Tây Bắc như vậy? Cô không ngại vất vả cùng nguy hiểm hay sao?”

Tạ Thanh Ngọc lắc lắc đầu, anh ta bèn vận dụng tài ăn nói rất thuyết phục rất mạch lạc của mình, đưa ra rất nhiều dẫn chứng để Tạ Thanh Ngọc nhìn ra lý do cô nên quay về.

Anh ta nói mỗi cả miệng, Tạ Thanh Ngọc chỉ sùng bái nói: “Trịnh đại nhân quả không hổ danh là thừa tướng đương triều, tài ăn nói có thể xếp vào hạng nhất.” Thế nhưng tiểu nữ là một kẻ xuyên không đầu óc không giống tiểu thư khuê các bình thường, e rằng đại nhân đã chọn nhầm dẫn chứng mất rồi.

Trịnh Hoài Sơn thấy cô nàng không hề bị lung lay, đành thở một hơi dài. Anh ta cứng giọng: “Ta đã nói hết lời, nếu tiểu thư còn không biết tự quay về, bổn quan chỉ còn biết trối gô cô lại.”

Tạ Thanh Ngọc mềm mỏng đáp: “Tiểu nữ tuy không có chức quan nhưng hiện tại cũng là tùy tùng dưới trướng thất hoàng tử. Đại nhân trối gô người của ngài ấy lại, ngài ấy sẽ không vui đâu!”

Cô vừa nói đến đây, bên ngoài thành xe chột có một tiếng cười man rợ vang lên. Giọng nói lúc xa lúc gần của Lâm Diệu vọng vào: “Trịnh mặt sắt, người ta đã theo tới đây, đừng có hăm he dọa dẫm nữa!”

Hai người trong xe đồng loạt sững sốt. Cái... cái tên bỉ ổi này, chẳng lẽ từ nãy tới giờ đều đang nghe lén?!!!

Trịnh đại nhân còn muốn làm căng, thế nhưng lúc này trong lòng anh ta chợt có một luồng suy nghĩ khác lạ. Anh ta còn hơi giận, giọng nói có chút cứng rắn: “Tiểu thư nếu muốn đi theo thì ngoan ngoãn một chút. Nếu tiểu thư gây chuyện, bản đại nhân nhất định bỏ mặc cô.”

Tạ Thanh Ngọc như bắt được vàng, lia lịa gật đầu như cún vẫy đuôi.

Trịnh Hoài Sơn nhìn thấy cảnh này, đáy lòng cũng mềm đi không ít. Anh ta e hèm một cái, chợt hỏi: “Tiểu thư hiện tại ngồi trong xe ngựa nào?”

“Là xe ngựa của thất hoàng tử.”

Trịnh đại nhân đau đầu, trầm giọng nói: “Không được! Tiểu thư chưa lấy chồng, làm sao có thể ngồi chung xe với nam tử trưởng thành?”

Thế nhưng mà đoàn người hiện tại chỉ có hai xe ngựa lớn và mười xe chở vật dụng, lương thực, mà một cô gái như Tạ Thanh Ngọc cũng không thể cưỡi ngựa ở bên ngoài.

Trịnh Hoài Sơn hạ giọng: “Mau dời sang xe của ta.”

Thất hoàng tử ở ngoài xe suýt rớt quai hàm, Trịnh thừa tướng trẻ tuổi lại không phải là đàn ông trưởng thành?

Tạ Thanh Ngọc cũng thấy điều kỳ lạ, nhỏ giọng nói: “Thất hoàng tử nói ngài ấy chỉ cưỡi ngựa, nên tiểu nữ ngồi trong xe ngài ấy không có vấn đề gì...”

Lời tên ấy nói mà cô nàng này cũng tin? Lỡ như ban đêm tên ấy nổi hứng mò lên xe tìm chỗ ngủ, tình thế của cô nàng sẽ rất bị đát sao? Đừng quên mấy ngày trước Trịnh thừa tướng của chúng ta còn phải lóc cóc đến cung điện của thất hoàng tử để cứu cô nàng kia. Mà kịch lúc này cũng chẳng phải bắt nguồn từ bản thân cô nàng hay sao? Trịnh Hoài Sơn lắc đầu, quả quyết nói: “Tạ thượng thư giao cô cho bản đại nhân chăm sóc. Bản đại nhân không đuổi cô về được, nhất định lúc nào cũng phải để mắt đến cô.”

Tạ Thanh Ngọc chỉ chờ có thế, liền híp mắt nói: “Thật ra hành lý của tiểu nữ không nhiều, đều đã đặt dưới gầm xe của đại nhân, còn tiểu nữ thì chẳng phải đã ngồi ở đây rồi sao?”

Trịnh Hoài Sơn nhìn đôi má lúm đồng tiền của Tạ Thanh Ngọc, chợt có cảm giác nói không nên lời.

Tình hình sinh hoạt trên xe ngựa thua xa ở kinh thành, hai người lại là nam đơn nữ chiếc, khó tránh khỏi phát sinh vài chuyện ngượng ngùng.

Mùi hương thiếu nữ tràn ngập khoang xe hẹp, Trịnh thừa tướng bèn mấy lần vén rèm xe lên, thỉnh thoảng lại bắt gặp ánh mắt đầy tâm sự của thất hoàng tử đang cưỡi ngựa tung hoành bên ngoài.

Cứ vài canh giờ Trịnh thừa tướng lại ra ngoài cưỡi ngựa một lần, mỗi lần như vậy đều bị ánh nắng hun cho đỏ mồ hôi. Anh ta cảm thấy nóng nên cởi ra một vài lớp áo, sức nhớ ra trong xe còn một cô gái nữa, lúc nhìn lại thì cô nàng đang nhắm mắt ngủ say, vậy mới yên lòng.

Vài canh giờ đoàn người dừng lại một lần để, khuy, giải quyết tình trạng dư thừa nước trong cơ thể. Tạ Thanh Ngọc thân phận đặc thù nên phải đạp cổ đi sâu vào nơi vắng vẻ. Trịnh thừa tướng đáng thương đã nhận mệnh chăm sóc con gái người ta, cũng phải đạp cổ đi theo bảo hộ ở một quãng xa.

Tối tối, đoàn người đều bị nắng gió ban ngày vùi dập mệt đứt hơi. Thức ăn nhanh chóng được đám người hầu dọn ra, Trịnh thừa tướng ăn chẳng thấy ngon, thế nhưng cũng phải lấp đầy bụng của mình. Trong cả nhóm chỉ có Lâm Diệu là tràn đầy sức sống, không ngừng quay sang Tạ Thanh Ngọc ba hoa chuyện lạ bốn phương. Cô nàng này cả ngày bị say xe, khuôn mặt có chút mệt mỏi nhưng vẫn hết sức chăm chú lắng nghe. Trịnh Hoài Sơn chỉ muốn nhanh chóng nghỉ ngơi, bèn khéo léo chấm dứt câu chuyện, kéo Tạ Thanh Ngọc lên xe ngựa của mình.

Thế nhưng Trịnh Hoài Sơn cũng không ngủ trên xe. Anh ta nói với Tạ Thanh Ngọc: “Bổn quan ngủ ở xe hàng bên cạnh, tiểu thư có gì cần cứ gọi.” Một vị thừa tướng cao quý sẵn lòng nhường chỗ ngủ cho mình, Tạ tiểu thư cảm thấy vinh dự biết chừng nào.

Còn Trịnh thừa tướng thì vừa cuộn mình trong xe hàng vừa nghĩ, con bà nó, cái cuộc hành trình quỷ quái này biết khi nào mới chấm dứt đây hử ông trời?

Mấy ngày hôm sau, Tạ Thanh Ngọc hết chịu nổi độ lắc lư của xe ngựa, bèn xin với thất hoàng tử áp dụng cách đi đường của riêng mình. Cũng giống như Trịnh thừa tướng vài canh giờ lại cưỡi ngựa cho bớt say xe, cứ một lúc Thanh Ngọc lại bò ra ngoài, vận khinh công bay về phía trước một quãng, đến khi mệt mỏi thì ngừng lại, chờ đoàn người đi tới. Cách này cũng hiệu quả như việc cưỡi ngựa, tuy tới giờ ăn Tạ Thanh Ngọc phải tiêu thụ nhiều thức ăn hơn, nhưng cô cảm thấy bản thân khỏe khoắn hơn nhiều.

Đoàn người đi được sáu ngày thì đã đến địa phận dãy núi Tây Bắc. Nơi đây nổi tiếng với trùng trùng rừng rậm bạt ngàn âm u, không biết là nơi che giấu bao nhiêu bí mật cùng huyền thoại ma quái. Thất hoàng

tử cho mấy ngàn quân đi chậm lại một quãng xa, ngay cả đoàn thị vệ đông đúc cũng chia ra dạt vào rừng, không thấy tung tích.

Hai chiếc xe ngựa xa hoa chạy giữa đường vắng, hai bên là hai hàng thị vệ hết sức mỏng manh, không tránh khỏi bị sơn tặc dễ ý.

Lúc này cả Trịnh thừa tướng cùng Tạ Thanh Ngọc đều đã mệt đờ, cũng không được thất hoàng tử thông báo về tình hình bên ngoài. Mãi đến khi có tiếng binh khí va đến, hai người mới đảo mắt nhìn nhau đầy kinh ngạc.

Trịnh thừa tướng không giỏi đánh nhau, chỉ dám can trọng thò đầu ra ngoài xe. Anh ta vừa liếc sơ qua đã biết có chuyện gì xảy ra, vội nấp vào trong xe rồi dồn Tạ Thanh Ngọc vào một góc.

Trịnh Hoài Sơn nói: “Tiểu thư đừng sợ hãi, phỏng chừng thất điện hạ bày kế dụ bọn sơn tặc nhai nhép mất câu. Chỉ cần chúng ta trấn thủ trong xe này, sẽ chẳng có gì xảy ra.”

Tuy mạnh miệng nói vậy, Trịnh thừa tướng vẫn móc một con dao cán dài từ vách xe rồi cầm chặt trong tay. Tạ Thanh Ngọc thấy bàn tay anh ta hơi run run, bèn rụt rè nói: “Đại nhân à, tuy tiểu nữ không giỏi về đánh nhau nhưng nếu xét về võ công, tiểu nữ có lẽ hơn ngài á...”

Trịnh Hoài Sơn liếc cô một cái, sau đó nhường con dao cho cô.

Thời gian bỏ qua thật chậm. Hai người ở trong xe căng thẳng nghe ngóng một lúc, tiếng đánh nhau cũng dần tắt hẳn. Một lúc sau rèm xe đột ngột được mở ra, khuôn mặt hăng hái của Lâm Diệu thò vào. Thất hoàng tử nhìn thấy ánh nhìn đầy thù địch của Trịnh thừa tướng thì có hơi chột dạ, bèn sờ sờ mũi nói: “Kế hoạch mới được nghĩ ra, nên bốn điện hạ chưa có báo cho hai người á. Cứ tưởng nhờ vậy mà sẽ được chiêm ngưỡng võ kịch anh hùng cứu giai nhân, không ngờ thực tế lại ngược lại.”

Cặp mắt của Lâm Diệu mấy lần đảo qua con dao trên tay Tạ Thanh Ngọc, sau đó anh ta cười cười rút ra ngoài. Trịnh thừa tướng ném một chiếc cốc về cửa rèm, chiếc cốc va vào tấm màn, rơi xuống nền xe vỡ tan tành.

Tạ Thanh Ngọc lắp bắp nói: “Này, đại nhân, đừng giận...”

Trịnh Hoài Sơn sao có thể không giận? Chuyện bày kế bắt địch này nếu làm không khéo, tính mạng của anh ta cùng Tạ Thanh Ngọc xem như xong rồi. Đã biết Lâm Diệu kia làm việc tùy hứng, giờ tay che trời, không ngờ khi tới vùng Tây Bắc này, gã ta còn bừa bãi hơn gấp trăm lần.

Bên này Lâm Diệu đang đốc thúc việc trói gô mấy chục gã sơn tặc xui xẻo bị bắt, tên nào cũng vừa hôi hám vừa bụi bặm không chịu nổi. Anh ta hắc xì một cái, chợt bật thốt lên: “Trịnh Hoài Sơn khôn kiếp, chửi rửa bản điện hạ này giờ vẫn chưa chịu ngừng sao...”

11. Chương 10

Chiều hôm đó, đoàn người cuối cùng cũng tới thành phố duy nhất của vùng Tây Bắc: Thịnh Thành.

Tuy gọi là Thịnh Thành (thành phố thịnh vượng), nhưng vị trí nơi này nằm dưới chân thổ phỉ, bốn bề bị rừng rậm bao vây. Tuy nằm gần trục đường nối với biên giới phương Bắc nhưng con đường này bị thổ phỉ hoành hành cao độ, mấy năm nay cuộc sống của người dân cũng bắt đầu có dấu hiệu sa sút.

Dù vậy, người dân Thịnh Thành vẫn có nhiều nét đặc sắc riêng: ví như áo lông thú được xem là vật quý giá ở kinh thành thì ở đây được ưa chuộng trong cả giới bình dân. Bên cạnh đó người dân đều có thân hình rắn rỏi, ngay cả phụ nữ cũng có vóc dáng khỏe khoắn, móng nở eo thon, hiển nhiên là do leo núi quá nhiều.

Đây là vùng rừng núi ở xa kinh thành, do đó cảm giác e sợ hoàng đế cũng giảm đi đáng kể. Tuy đoàn người ngựa vừa đến đã có quan thủ thành sớm nghênh đón, nhưng sắc mặt vị quan thủ thành này đối với thất

hoàng tử cùng tùy tùng hoàn toàn xa cách, lạnh lùng, đội ngũ bên dưới ông ta cũng không hề có vẻ khúm núm thường thấy ở cấp dưới.

Tạ Thanh Ngọc ngồi chung xe với thừa tướng đại nhân mấy ngày liền, chẳng biết từ khi nào đã trở nên vô cùng thân thiết. Giữa lúc xe ngựa của hai người nói gót thắt hoàng tử vào thành, cô quay sang nói với Trịnh đại nhân về mấy suy nghĩ vẩn vơ của mình.

Lúc này rèm xe được treo lên từ lâu, Trịnh thừa tướng tựa nửa người vào thành xe, mắt sáng như sao quan sát cảnh vật bên ngoài. Anh ta tiếng đục tiếng cái nghe mấy lời riu rít của Tạ Thanh Ngọc, cười nửa miệng nói: “Quan thành tên là Nguyễn Triều Vỹ, đời ông cố nội là đại tướng quân trấn thủ biên cương, chức quan cũng là cha truyền con nối. Nếu cô để ý sẽ thấy lưng của ông ta rất thẳng, đây là cốt cách của quân nhân, cũng không nhất thiết phải luôn cúi mới là kẻ trung thành.”

Cũng thật kỳ lạ, rõ ràng trước đó Trịnh thừa tướng tỏ vẻ vô cùng mệt mỏi, vậy mà từ khi Nguyễn Triều Vỹ xuất hiện, anh ta trở lại là một chàng thanh niên tràn đầy sức sống cùng tự tin, tuy có một chút lười nhác biểu hiện ra bên ngoài.

Thấy Tạ Thanh Ngọc nhìn chằm chằm mình bằng ánh mắt dò xét, Trịnh Hoài Sơn hỏi: “Sao tiểu thư nhìn bốn quan như vậy?” Tạ Thanh Ngọc lại chậm rãi nói ra suy nghĩ của mình. Trịnh Hoài Sơn cũng không ngờ cô nàng này thật thà vậy, không kiềm lòng được xoa đầu cô một cái, cười nói: “Đã vào thành người ta rồi, thân là quan trong triều, ta cũng phải vớt vát chút thể diện.” Tạ Thanh Ngọc như không nghe thấy, lẩm bẩm: “Tuy Nguyễn Triều Vỹ mặt lạnh hơn cả đại nhân, lại hơi lớn tuổi một chút, nhưng vóc dáng ông ta rất được, khuôn mặt cũng đẹp trai. Đại nhân động lòng cũng không có gì là lạ.”

Trịnh đại nhân nghe xong câu này, khóe mắt cũng không thêm đảo một cái, hừ lạnh nói: “Thanh Ngọc, tối nay tiểu thư muốn nhịn cơm?” Mấy ngày liền tiếp xúc với vị tiểu thư này, Trịnh thừa tướng cuối cùng cũng hiểu rõ bộ mặt thật của cô nàng. Cái gì là ngây thơ đáng yêu, cái gì là nhu nhược yếu đuối, chẳng qua chỉ là công phu giả bộ. Hơn nữa anh ta cũng phát hiện, cái miệng của vị cô nương này không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ chịu khổ mà thôi.

Tạ Thanh Ngọc đau đớn nói: “Đại nhân không khoan hồng được sao? Tiểu nữ ngàn dặm đi theo đại nhân chỉ cầu được miếng cơm no, đại nhân nỡ lòng nào bỏ đói tiểu nữ?” Cô nàng vừa nói vừa mếu máo, mấy thị vệ xung quanh cũng có mấy người lặng lẽ ngoái đầu liếc vào trong xe.

Trịnh đại nhân hạ giọng: “Nhỏ tiếng chút. Cô nương muốn khóc lóc thì tối nay lên mái nhà thối điện hạ mà khóc lóc. Bốn đại nhân không phải là người cho cô đi theo.” Tạ Thanh Ngọc không giả bộ khóc nữa, bĩu môi hừ lạnh: “Đại nhân chỉ giỏi ức hiếp tiểu nữ.”

Thất hoàng tử vốn đang cười ngựa trò chuyện với Nguyễn Triều Vỹ đại nhân, lúc này chợt hắc xì một cái.

Trước đó Trịnh thừa tướng cùng thất hoàng tử đã bàn bạc một chút, vì lần này Trịnh thừa tướng đi theo với vai trò trợ giúp, tạm thời sẽ không báo danh tính của anh ta ra. Dù sao việc hoàng đế cho một vị thừa tướng nhất phẩm đi đánh thổ phỉ cũng là một tin tức vô cùng mới mẻ, nếu không nói ra lại có phần hay hơn. Vì vậy khi thất hoàng tử giới thiệu tùy tùng đi theo mình, anh ta chỉ gọi Trịnh Hoài Sơn là Trịnh đại nhân, đám quan Thịnh Thành theo đó chỉ nghĩ đây là một quan cấp thấp dưới trưởng thất hoàng tử.

Mấy ngàn tinh binh yên ổn cắm trại ở ngoài thành, đám người thất hoàng tử cùng tùy tùng cấp cao được bố trí ngay tại chỗ ở của Nguyễn đại nhân. Từ lúc vào Thịnh Thành, Tạ Thanh Ngọc đã cảm thấy kiến trúc ở nơi đây trọng về độ bền chắc hơn là hình thức, khi được chiêm ngưỡng dinh thự của người đứng đầu nơi đây, suy nghĩ này càng được củng cố rõ ràng. Rõ ràng là nơi dành cho quan lại, toàn bộ bức tường bên ngoài phủ lại được xây bằng đá đen – cùng loại với mười thước đá cao bao bọc toàn bộ Thịnh Thành. Trước cổng dinh thự không có bất kỳ bức tượng điêu khắc nào, hai cánh cổng cao lớn vững chãi như hai vị thần canh cửa oai nghiêm nhìn xuống người ở bên dưới.

Tạ Thanh Ngọc thì thầm vào tai Trịnh thừa tướng: “Tiểu nữ cứ nghĩ thành trì được xây giữa rừng đều tận dụng vật liệu là gỗ. Không ngờ Thịnh Thành giống như được ra từ đá đen, thật là uy nghi quá đi.” Trịnh Hoài Sơn tự nhiên giảng giải: “Đá này được tạc từ núi, vừa có tác dụng chống lửa, vừa ngăn cản bảo vệ thành trì khỏi quân xâm lược. Đừng quên nơi này nằm gần biên giới với phương Bắc, thành trì lại phải càng thêm kiên cố.”

Hai người nhỏ giọng thì thầm với nhau, không ngờ Nguyễn Triều Vỹ đi phía trước vốn cũng là một kẻ thính tai. Ông ta cảm thấy vị Trịnh đại nhân ở phía sau đáng người nho nhã, ngôn từ trau chuốt, đã có cảm tình từ lâu. Vì vậy ông ta vui vẻ xen vào: “Trịnh đại nhân nói không sai. Mấy năm nay nạn thổ phỉ nổi lên, nhưng cũng nhờ bức tường vô cùng vững chắc bao quanh Thịnh Thành, chỉ cần người dân ở bên trong thành thì hoàn toàn không phải lo lắng bị cướp bóc.”

Lâm Diệu cười cười nói: “Cũng may cố Nguyễn đại nhân vốn dĩ là người nhìn xa trông rộng. Thịnh Thành được như ngày hôm nay, cũng là ông ấy một tay dựng thành.” Nguyễn Triều Vỹ nghe xong lời này của thất hoàng tử, trong lòng vỗ tay bôm bốp không thôi. Trước đây cũng có một vài vị tướng được triều đình cử đến diệt thổ phỉ, cũng tá túc ở trong thành của ông, thế nhưng bọn họ đều là những kẻ kịch cỡm trịch thượng. Ông cũng là con cháu nhà binh, cuộc sống thăng trầm giản dị, nào quen được với đời hời hợt khắc nghiệt? Vậy mà bọn tướng kinh thành kia không muốn mặc áo khoác lụa áo choàng gấm thì muốn ăn vi cá ăn bào ngư, mà ở trong rừng làm sao kiếm được những thứ đó đây? Từ lúc nhận được công văn báo thất hoàng tử sẽ đến nơi này, ông luôn chán nản vì sắp phải tiếp đãi một vị hoàng thân khó chịu. Không ngờ những kẻ vừa đến hoàn toàn khác hẳn trí tưởng tượng của ông: chẳng những vẻ ngoài của họ hết sức xuất chúng, mà ngôn ngữ hành vi đều thân thiết, giản dị cùng lễ độ.

Vì vậy, trong lòng Nguyễn Triều Vỹ, những vị khách khó chịu không biết tự bao giờ đã thành khách quý, thậm chí là tri kỷ thân thiết, thái độ của ông cũng từ đó mà cởi mở hơn.

Lần này đi theo thất hoàng tử vào Thịnh Thành chỉ vền vện mười mấy người, trong đó có Trịnh thừa tướng, Tạ Thanh Ngọc cùng một vài thị vệ, thái giám. Nếu hoàng đế ở kinh thành biết được con trai mình dẫn theo chưa tới mười thị vệ, nhất định sẽ nhảy dựng lên. Thế nhưng Lâm Diệu của chúng ta trước giờ là một kẻ cật mạnh, mà vốn dĩ anh ta cũng rất mạnh, cho nên đối với đoàn người đây cũng không phải là vấn đề to tát.

Chỉ khổ cho Trịnh thừa tướng, đường đường là một vị quan nhất phẩm, bên cạnh chỉ có một người hầu đi theo. Người này chính là thư đồng Thanh Khánh từ đầu hành trình vẫn luôn trực trước xe ngựa cho chủ nhân mình sai khiến. Tạ Thanh Ngọc để ý, lúc nào bên cạnh Trịnh Hoài Sơn cũng không có nhiều người. Ở trong phủ thừa tướng, đám người hầu đều luôn giữ khoảng cách rất xa với anh ta. Ngoài ra trừ lúc tra ngoài làm việc, khi xuất hành anh ta cũng không có thói quen dẫn theo nhiều thị vệ.

Thế nhưng nói về mức độ nghèo nàn, Tạ Thanh Ngọc mới chính là kẻ phải chán nản nhất. Ngoài việc thỉnh thoảng mượn thư đồng của Trịnh Hoài Sơn làm một số việc vặt, cô nàng còn không có tỳ nữ cho riêng mình. Tạ Thanh Ngọc luyện công phu từ nhỏ, đi xe mấy ngày này đã là cực hình vô cùng khổ sở, kẻ mềm lòng như cô nào dám dắt theo Khả Ngân hay Lăng Tử theo để họ chịu khổ chung với mình? Đừng quên hình thức vận chuyển bằng xe ngựa ở cổ đại còn kém xe ngựa hiện đại rất nhiều. Nhìn lại mấy ngày qua, cô cũng cảm thấy mình đủ lớn mật. Nếu Trịnh thừa tướng không phải là chính nhân quân tử đúng mực, cô đúng là sẽ tả tơi theo đúng nghĩa đen. Lại nghĩ, nếu có kẻ ngoài biết Thanh Ngọc cô chính là con gái Tạ thượng thư, cả đời này cô cũng đừng hòng lấy được chồng.

Tạ Thanh Ngọc càng nghĩ càng cảm thấy lá gan của mình đã được nuôi dưỡng quá trốn, cho nên phình to ngoài sức tưởng tượng. Cô chắc lưỡi một cái, vừa cảm thán về lá gan to lớn của mình, vừa nói gót đám đàn ông con trai đi đến chỗ ở được sắp xếp.

Nguyễn Phủ tuy có bề ngoài hơi thô kệch, thế nhưng về bố cục thì cũng có chỗ đáng tự hào. Chỗ ở của khách bao gồm ba dãy lớn xếp hình chữ U. Hai bên là hai dãy phòng ngủ được nối bằng một dãy phòng khách, phòng ăn, phòng sinh hoạt vô cùng rộng rãi. Mấy dãy phòng được ngăn cách với không gian còn lại của phủ bởi vườn cây được cắt tỉa đẹp mắt. Khoảng sân rộng được lát đá đen, đồ vật trang trí tuy giản dị nhưng cũng không sơ sài, hơn nữa mấy bộ bàn ghế ở giữa sân có kiểu dáng khá lạ lẫm. Bầu không khí khác xa ở kinh thành, dù có chút lạnh lẽo nhưng vô cùng trong lành.

Thất hoàng tử được Nguyễn đại nhân cung kính đúng mực bàn giao lại toàn bộ dãy phòng dành cho khách. Bản thân vị đại nhân này sau khi sắp xếp ổn thỏa, cũng xin phép được lui ra.

Phòng của Tạ Thanh Ngọc ở ngay cạnh phòng Trịnh thừa tướng, cũng không biết có phải là ý tưởng của Nguyễn đại nhân hay không. Lúc vào phòng, cô mới biết mình được Nguyễn phủ cho mượn hai tỳ nữ, cả hai người đều đang đứng cạnh cửa chào đón vị chủ nhân tạm thời.

Lúc này trời đã gần tối, mọi người đều mệt mỏi. Trịnh Hoài Sơn liếc vào phòng Tạ Thanh Ngọc một chút, thấy đã sắp xếp ổn thỏa liền chậm rãi nói: “Tiểu thư tranh thủ tắm rửa rồi nghỉ ngơi một chút. Một canh giờ nữa Nguyễn phủ đãi tiệc, ước chừng phải ngồi tới gần nửa đêm.” Tạ Thanh Ngọc nửa nghe nửa không, vâng vâng dạ dạ mấy tiếng rồi bước luôn vào phòng. Trong đầu cô mơ tưởng tới bồn tắm bốc khói đang chờ sau tấm bình phong to lớn kia, mấy ngày trong xe ngựa đúng là đã thử thách những kẻ ưa sạch sẽ như cô tới cực hạn.

Hai tỳ nữ lần lượt cung kính giới thiệu tên của mình. Cô nàng có nốt ruồi son trên mép tên là Nguyễn Thanh, còn cô nàng có chân mày cực mỏng tên là Nguyễn Bảo. Cả hai người đều lớn lên ở Nguyễn phủ, tuy vóc dáng đều mảnh mai nhưng cũng không phải là loại chân yếu tay mềm.

Tạ Thanh Ngọc tuy mang danh là tiểu thư khuê các nhưng từ nhỏ đã lăn lộn khắp nơi, thái độ đối với hai vị tỳ nữ này cũng khá dễ chịu, không đòi hỏi nhiều. Bọn họ thấy cô như vậy thì đều thở dài sung sướng trong lòng, cô nói muốn tắm thì họ liền mỗi người một bên cởi áo của cô, động tác vô cùng nhẹ nhàng khéo léo.

Lúc Tạ Thanh Ngọc chui vào bồn tắm ấm áp, cô có cảm giác mình chính là một kẻ đã chết đội mồ sống lại ở trần gian.

Hơn một canh giờ sau, Trịnh Hoài Sơn đứng trước cánh cửa phòng đóng im ỉm của Tạ Thanh Ngọc, lưỡng lự không biết có nên bước vào hay không. Anh ta quay sang hỏi một người hầu của Nguyễn phủ đang đứng đó: “Đã thông báo cho Tạ tiểu thư rồi chứ?” Người hầu này được giao nhiệm vụ mời vị tiểu thư duy nhất đến dự tiệc, từ một khắc trước đã đứng chờ, thế nhưng chỉ nhận được câu trả lời của Nguyễn Thanh, Nguyễn Bảo là “chờ một chút”. Vì vậy cô ta đáp: “Bẩm đại nhân, đã gọi rồi ạ.”

Trịnh Hoài Sơn gõ cửa, được người hầu trong phòng mời vào. Nguyễn Thanh nhìn thấy vị đại nhân vô cùng đẹp trai đến tìm, đỏ mặt lấp lắp: “Đại... đại nhân... tiểu thư ngủ vẫn chưa dậy ạ.” Trịnh Hoài Sơn gật đầu nói: “Thì ra là vậy. Vậy thì để nàng ấy nghỉ ngơi, đi đường đã rất cực khổ rồi.” Thế nhưng người hầu trước mặt vẫn chưa tỏ vẻ yên lòng. Cô nói: “Thế nhưng... thế nhưng người tiểu thư lại rất nóng... bọn nô tỳ sợ...”

Thật ra Nguyễn Thanh, Nguyễn Bảo cũng có cái khó của mình. Hai người bọn cô vừa được cử tới chăm sóc tiểu thư người ta, nàng cũng ngay lập tức bị ốm, nếu để cấp trên biết thì không biết sẽ bị quở trách thế nào. Vậy nên hai người vẫn chần chừ chưa dám thông báo, ngay dịp vị đại nhân có vẻ hiền lành, thân thiết này vừa đến, Nguyễn Thanh liền như vớt được bè cứu mạng, khai báo rõ tình hình.

Trịnh Hoài Sơn cau mày nói: “Mau dẫn đường để bổn quan vào thăm tiểu thư.”

Anh ta đi được vài bước, chợt dừng lại hỏi: “Tiểu thư đã mặc áo chỉnh tề chứ?” Tỳ nữ trước mặt vội gật đầu như giã tỏi, đi như bay về phía chiếc giường lớn trong phòng. Lúc này Nguyễn Bảo đang đứng ngay cạnh giường, khuôn mặt lo lắng, lúc cô thấy Trịnh Hoài Sơn bước nhanh đến thì vội vã tránh qua một bên.

Đôi mắt Tạ Thanh Ngọc nhắm nghiền, khuôn mặt lúc ngủ hơi cau lại. Đây cũng không phải lần đầu tiên Trịnh Hoài Sơn trông thấy dáng vẻ ngủ say sưa của cô nàng. Anh ta kiểm tra một lượt hơi thở, mạch đập, độ nóng trên trán của cô nàng, mới đưa ra kết luận: “Không bị ốm, chỉ ngủ quá say thôi.” Hai tỳ nữ trong phòng cùng thở dài nhẹ nhõm. Quan hệ đôi nam nữ trước mắt có vẻ đặc biệt, nếu Trịnh đại nhân nói Tạ tiểu thư không bị ốm, họ sẽ chẳng phải chịu trách nhiệm rồi.

Lúc này trong phòng tràn ngập mùi hương tươi mát của thiếu nữ, Trịnh Hoài Sơn nghĩ tới điều gì đó, chợt nói: “Trừ ta ra, không được cho phép đàn ông bước vào phòng này nữa bước.” Anh ta nói thêm vài câu nữa, đến lúc hai tỳ nữ kia thốt ra lời thề son sắt sẽ dốc mạng ra bảo vệ tiểu thư, anh ta mới yên lòng rời đi.

Ai ngờ, Trịnh thừa tướng vừa mới bước đến cửa phòng, đã thấy thất hoàng tử ăn mặc chỉnh tề đứng ở đó. Trịnh đại nhân chưa kịp bịt miệng người này lại, đã nghe thấy âm thanh trầm hùng chứa đầy nội lực vang lên: “Ngọc Ngọc, Ngọc Ngọc, vẫn chưa dậy đi ăn tiệc sao? Đi trễ là không có đồ ăn đó nhá!!!”

Chân mày Trịnh thừa tướng giật giật, thế nhưng anh ta chỉ yên lặng liếc vào phòng. Từ phía sau tấm bình phong đã nghe ra một tiếng đáp mơ hồ, tiếp theo đó là vài âm thanh loạt xoạt của quần áo. Cái tai vô cùng thính của Trịnh thừa tướng nghe rõ từng lời nói ở bên trong đó. Rõ ràng là người ta rất mệt, tên “Thất thố lỗ” kia không biết hay sao? Còn cô nàng kia nữa, ở kinh thành chẳng lẽ không có đồ ăn, dù sao lát nữa anh ta cũng sẽ sai người đem đến một ít, tội tình gì cô phải sợ hết chứ?

Lâm Diệu phát hiện ánh mắt không đồng tình của Trịnh thừa tướng, liền ngậy thơ hỏi: “Sao vậy? Bốn điện hạ làm gì có lỗi với cậu sao?” Trịnh Hoài Sơn lắc đầu: “Không có. Điện hạ tối nay diện trang phục đẹp, anh tuấn ngời ngời, khiến lòng ta nổi lên chút ganh tị mà thôi.” Anh ta nói xong thì không liếc Lâm Diệu một cái, quay sang người hầu vốn đứng chờ nói: “Lát nữa dẫn tiểu thư tới chỗ ngồi bên cạnh ta.”

Lâm Diệu cười hì hì, quàng vai Trịnh thừa tướng kéo đến một quãng xa, tỏ vẻ thần bí nói: “Bốn điện hạ để ý lâu rồi, cậu đây là đã yêu mến con gái người ta, càng lúc càng không dứt ra được!” Trịnh Hoài Sơn thờ ơ đáp: “Điện hạ không cần nói khó nghe như vậy. Nếu không phải từ đầu điện hạ tùy tiện cho nàng ấy theo, thần cũng không phải khổ sở lo lắng đủ bề.”

Lâm Diệu nghĩ nghĩ, sờ mũi nói: “Tính ra ông trời cũng công bằng. Thôi thì lần này ta lo việc trừ thổ phỉ, cậu lo cho cô nàng kia. Dù sao một núi cũng không thể có hai hổ, hiện tại đã có bốn điện hạ sắp xếp mọi thứ. Đây vốn là sở trường của ta, thêm cậu vào lại phải bàn bạc, mà cậu là quan văn không rành đánh trận, cuối cùng cũng chỉ làm mọi việc thêm phức tạp mà thôi.” Nụ cười của anh ta chợt trở nên gian xảo: “Bốn điện hạ thấy cậu cũng đã nghĩ tới điều này, thế nên chẳng những bỏ gần hết thuộc hạ thân cận lại kinh thành, mà suốt hành trình đều tỏ vẻ cà lơ phớt phơ, giả ngơ giả ngốc như vậy. Có phải không?” Trịnh Hoài Sơn không đáp, chỉ thở dài một hơi. Hai người đàn ông kề vai nhau băng ngang qua sân đá, bộ dáng thân mật thế này có làm Thanh Ngọc suy diễn bậy bạ hay không?

Lâm Diệu làm sao biết mối lo sâu kín của người đi cùng, tiếp tục liên thoảng: “Nghe nói phụ nữ còn khó chịu hơn một đội quân. Bốn điện hạ muốn xem thử, khoảng thời gian sắp tới ai sẽ làm tốt việc của mình hơn. Ha ha.”

Trịnh Hoài Sơn lười biếng liếc Lâm Diệu một cái, nhỏ giọng tố cáo: “Thì ra điện hạ để Thanh Ngọc đi theo là để cho thần bớt buồn chán vì có việc để làm? Điện hạ thật là có tâm, suy tính đủ bề, khiến cho thần đây phải lóa mắt.” Lúc này Lâm Diệu mới chịu buông Trịnh Hoài Sơn ra, khoát khoát tay nói: “Ai chẳng biết lần này để cậu đi theo bên cạnh ta là thừa thải? Cậu cứ coi như không phải đi đánh thổ phỉ mà là đi nghỉ dưỡng với giai nhân, kẻ khác cầu còn không được, ha ha!”

Thất hoàng tử nói xong câu này thì nghênh ngang tăng tốc, thành ra lúc cánh cửa lớn mở ra, anh ta đang đứng ở vị trí dẫn đầu, phía sau lưng là một đoàn mười mấy tùy tùng không phân biệt được chức vị.

12. Chương 11

Trước lúc thất hoàng tử đến, Nguyễn Triều Vỹ còn khổ tâm chuẩn bị một buổi tiệc thật hoành tráng, hi vọng vị “hoàng thân khó chịu” kia không chê bai đồ ăn chốn hoang dã của ông. Ai ngờ, thất hoàng tử hóa ra lại không phải là kẻ kén chọn, khiến cho mối lo của ông giảm đi rất nhiều.

Nguyễn Triều Vỹ chưa biết rằng, cho dù Lâm Diệu không thích đồ ăn của ông, anh ta cũng sẽ không nói ra. Người này trước giờ luôn treo nụ cười trên môi mình, hiện tại tuy không đến nỗi cười hì hì như lúc nói chuyện với Trịnh thừa tướng, thế nhưng một vị hoàng tử có khuôn mặt vô cùng xinh đẹp lại hay mỉm cười, đêm nay đã dồn gục biết bao trái tim thiếu nữ có mặt ở buổi tiệc nhỏ này.

Lúc Tạ Thanh Ngọc đến buổi tiệc, tình cờ bắt gặp một đám phụ nữ đang túm tụm ở gần cửa ra vào. Những người này độ tuổi chừng mười bảy mười tám, đáng người yếu điệu, phỏng chừng là con gái các vị quan lại ở Thịnh Thành.

Một cô gái đứng tựa vào người một cô khác, vừa vuốt ngực vừa nhỏ giọng rên rỉ: “Ông trời ơi, trên đời sao lại có người vừa đẹp trai vừa dịu dàng như vậy?” Cô gái bên cạnh cười nói: “Người ta tuy đẹp trai nhưng lại là hoàng tử đấy, làm gì nhìn tới chúng ta đâu?” Bản thân cô này lại tặc lưỡi: “Thế nhưng cũng công nhận, lúc chàng cười lên thật đẹp.” Một cô khác nhỏ giọng: “Cái người ngồi ở gần hoàng tử, cái người mắt sáng như sao kia, tướng mạo cũng rất được đấy!” Đám đàn bà con gái như được thổi thêm sức sống, vội nghiêng người nhón chân nhìn cho kỹ chàng thanh niên “cũng rất được” kia.

Tạ Thanh Ngọc lúc này chỉ dừng lại vì tò mò, vừa định đi qua đám người thì chợt phát hiện “người rất được” mà các nàng đang để ý lại là Trịnh thừa tướng của mình. Vì vậy cô nói: “Các cô vẫn chưa nghe tin sao? Ở kinh thành ai cũng biết thất hoàng tử và chàng thanh niên kia vốn là một cặp, tình cảm vô cùng thâm thiết.” Không có chỗ cho mấy người các cô đâu.

Mấy cô gái sững sờ nhìn Tạ Thanh Ngọc, cô lại xem họ như là không khí, bước qua cửa đi vào trong phòng lớn. Nguyễn Thanh, Nguyễn Bảo ở sau lưng Thanh Ngọc nhìn nhau đầy thâm ý, trong phút chốc không gian vô cùng im ắng, tiếng tim rơi vỡ vụn dường như có thể nghe thấy rõ ràng.

Người hầu dẫn đường ở phía trước lễ phép nói: “Tiểu thư, chỗ ngồi của khách ở hướng kia.” Nói rồi cô ta dẫn Tạ Thanh Ngọc luồn lách qua đám người đến chỗ vừa chỉ.

Tạ Thanh Ngọc là một cô nương khả ái, thế nhưng khi không cười thì lại là một cô nương khả ái lạnh lùng. Khi cô đi ngang qua một chiếc bàn khuất ở trong góc, chợt nghe một giọng ồm ồm vang lên: “Trời ạ, mỹ nhân, mỹ nhân... ư ư...” Tạ Thanh Ngọc ngay lập tức quay đầu sang hướng phát ra giọng nói đó, tình cờ bắt gặp một cảnh rất buồn cười.

Bàn tiệc nằm ở góc khuất nhất của buổi tiệc, vốn dĩ cũng không ai để ý tới người ngồi quanh nó. Trước mắt Thanh Ngọc là năm, sáu người đàn ông cao lớn mặc cùng loại trang phục màu đen pha xanh sẫm, phỏng chừng là đồng phục trong nha môn. Lúc này có hai người đang ở tư thế khóa miệng một người, kẻ này dường như trước đó uống nhiều rượu, mặt mũi đều đỏ gay lên cả.

Một người trẻ tuổi lúc này vẫn duy trì trạng thái bịt miệng người kia, lắp bắp nói: “Tiểu thư...xin đừng để bụng. Người này uống say... không biết mình nói gì đâu.”

Tuy không biết thân phận của Tạ Thanh Ngọc, thế nhưng những người còn tỉnh táo hẳn đoán ra thân phận cô nàng cao quý cách xa mình rất nhiều. Anh chàng vừa cất tiếng nói thoát nhìn tầm mười chín, hai mươi tuổi. Anh ta vừa mở miệng xin lỗi Tạ Thanh Ngọc thì chợt phát hiện ra cô gái này đang nhìn mình bằng ánh mắt tìm tòi.

Bốn mắt nhìn nhau, không khí có một chút bối rối.

Tạ Thanh Ngọc cũng lập tức nhận ra điều này. Cô hơi thờ ơ nói: “Không sao cả.” Cô nói rồi dậm bước đi tiếp, thế nhưng không kèm được lại liếc anh chàng bộ đầu kia một cái. Tình cờ là anh ta cũng đang lén nhìn cô, lúc bắt gặp ánh mắt Tạ Thanh Ngọc thì liền rụt cổ, chỉ phút chốc hai má cùng vành tai đều đỏ bừng.

Tạ Thanh Ngọc cũng không tiện ngăm anh chàng kia thêm nữa, vội vàng bước tiếp. Cô quay sang hỏi Nguyễn Thanh, Nguyễn Bảo đang theo hầu: “Mấy người đó là ai vậy? Các chị có biết không?”

Nguyễn Thanh nhanh miệng hơn, vội đáp: “Bẩm tiểu thư, bọn họ là bộ đầu của thành. Bọn họ quanh năm trị an vất vả, đại nhân bèn cho họ một góc nhỏ trong buổi tiệc.” Đại nhân mà Nguyễn Thanh nhắc tới dĩ nhiên là Nguyễn Triều Vỹ sếp lớn của cô ta. Tạ Thanh Ngọc lẩm bẩm: “Không ngờ lại gặp được một người bị bạch tạng ở chỗ này.”

Nguyễn Bảo buột miệng hỏi: “Bạch...bạch tạng là gì vậy ạ?” Tạ Thanh Ngọc liền chậm rãi giải thích: “Một số người có màu tóc và màu da nhạt hơn người khác. Ví như vị bộ đầu lúc này, chị chẳng thấy mái tóc anh ta có màu trắng đấy ư?” Nguyễn Bảo hạ giọng, lí nhí giải thích: “Tiểu thư có điều không biết, vị bộ đầu tóc trắng mặt trắng kia tên là Lưu Hạ. Anh ta vốn là người ở nơi khác đến đây làm bộ đầu, vì bộ tóc trắng không giống ai mà nổi tiếng cả Thịnh Thành, có người còn gọi anh ta là ‘bộ đầu quý sai’.” Lúc này Nguyễn Thanh cũng chen vào: “Nghe nói Lưu Hạ vốn là người thành thật, chăm chỉ nên cũng được quan trên tin tưởng, cất nhắc. Nhưng khổ nỗi phụ nữ đều không dám đến gần anh ta. Năm nay đã hai mươi tuổi mà anh ta vẫn chưa lấy được vợ.”

Thì ra hai cô gái này cũng nắm thật nhiều tin tức Thịnh Thành. Tạ Thanh Ngọc nghe vậy, chặc lưỡi nói: “Tuy bị bạch tạng nhưng đáng vẻ cũng rất được, cơ thể cũng không có vẻ yếu ớt. Các cô nương Thịnh Thành cũng thật là ...” Anh chàng Lưu Hạ kia cũng có chút đáng thương.

Lúc này Tạ Thanh Ngọc hiển nhiên đã quên mất Trịnh thừa tướng nhà mình hai mươi sáu tuổi chưa lấy vợ, còn bạn đồng hành thất hoàng tử thì hai mươi bốn tuổi vẫn chưa lập chính phi.

Ba người vừa nói chuyện vừa theo gót người dẫn đường tới bàn tiệc. Tuy là tiệc rượu nhưng âm thanh không quá huyền ảo, ngược lại các quan lại còn khá khách sáo, dè dặt, phỏng chừng là có chút nể mặt vị quý nhân đến từ kinh thành. Thật ra trước đó Nguyễn Triều Vỹ vốn có cảm tình với các vị khách kinh thành đã dặn dò kỹ cấp dưới của mình tránh ăn to nói lớn làm khách quý kinh sợ.

Thất hoàng tử lúc này đang cùng Nguyễn Triều Vỹ sôi nổi thảo luận về hoạt động lâm nghiệp tại khu vực xung quanh Thịnh Thành. Anh ta vừa nhìn thấy bóng áo vàng của Thanh Ngọc giữa đám người liên sảng khoái vậy vậy: “Ngọc Ngọc, sao đến trễ như vậy? Nguyễn đại nhân lúc này còn hỏi tiểu thư khả ái sao không dự tiệc kia kìa.” Nguyễn Triều Vỹ lúc này sờ sờ mũi ngượng ngùng, lúc này ông vốn chỉ nói đùa, không ngờ vị hoàng tử này cũng thật là thật tình quá đi!

Thanh Ngọc để mặc cho người khác sắp xếp chỗ ngồi, tới lúc định thần lại thì đã thấy Trịnh thừa tướng đang cầm một đĩa ở ngay bên phải của mình. Trịnh Hoài Sơn bình tĩnh nói: “Thịt rừng rất ngon, tiểu thư nên ăn thử một chút.” Anh ta nói xong thì nhìn chằm chằm cái chén của Thanh Ngọc, nếu cô không thật sự ăn một chút, phỏng chừng ánh mắt đó cũng không rời đi.

Tạ Thanh Ngọc gấp thử vài món trên bàn, đúng thật ra rất ngon. Ở bên cạnh Trịnh Hoài Sơn là Lý đại nhân, cũng một vị trợ thủ đắc lực của Nguyễn Triều Vỹ, lúc này không ngừng tìm cách bắt chuyện với Trịnh đại nhân rất đẹp trai kia. Lý đại nhân vừa cầm ly rượu vừa hiền lành hỏi: “Chẳng hay Trịnh đại nhân nắm giữ chức vụ gì?” Trịnh Hoài Sơn bình tĩnh đáp: “Đều là dưới trướng của thiên tử, chức vụ của tiểu quan cũng không cao.” Lý đại nhân nghe vậy thì cười khan một tiếng, trong lòng cho rằng anh chàng họ Trịnh này còn trẻ như vậy, chức quan không cao cũng không phải vấn đề lớn.

Nghĩ vậy, tâm lý ông ta đã thả lỏng rất nhiều. Lý đại nhân nói tiếp: “Đại nhân quả là được thất điện hạ coi trọng, lần này đi làm công vụ mà vẫn có thể dẫn theo nữ quyến.” Tạ Thanh Ngọc là một vị tiểu thư khuê các, người ngoài nhìn vào đều thấy cô nàng được đặt dưới đôi cánh chở che của Trịnh đại nhân. Bởi vậy Lý đại nhân hỏi như vậy thật ra cũng không có gì quá đường đột.

Trịnh Hoài Sơn không biểu cảm đáp: “Thất điện hạ trước giờ đều rất quan tâm tới cấp dưới.” Anh ta cũng không phản bác việc Tạ Thanh Ngọc là nữ quyến của mình.

Lúc này thất hoàng tử của chúng ta cũng đã chuyển sang nói về nạn thổ phỉ hoành hành vùng núi Tây Bắc mấy năm nay. Chủ đề này nhanh chóng được phần lớn quan lại Thịnh Thành theo dõi hưởng ứng. Nguyễn đại nhân cau mày nói: “Tuy thổ phỉ vẫn chưa có gan đánh phá Thịnh Thành, nhưng mà cả một vùng núi phía Bắc bị bọn chúng chiếm cứ, việc đi lại, săn bắn của người dân không khỏi bị ảnh hưởng rất nhiều. Bọn chúng còn trơ tráo ngăn chặn còn đường huyết mạch dẫn đến Bắc Quốc, khiến cho thương nhân hai nước khi qua biên giới đều phải đánh vòng qua một ngọn núi, tốn nhiều thời gian, sức lực. Bọn thổ phỉ lại có tới hàng ngàn quân, Thịnh Thành cũng không dám có động thái quân sự đối với chúng, vì lo ngại ảnh hưởng tới đời sống của mấy chục ngàn người dân vô tội trong Thịnh Thành.”

Lâm Diệu xoay xoay ly rượu trong tay, cười nói: “Nếu bây giờ bốn điện hạ cần quân đội Thịnh Thành hỗ trợ đánh thổ phỉ, Nguyễn đại nhân có thể huy động được bao nhiêu người?”

Nguyễn Triều Vỹ đáp: “Việc này cần bàn bạc kỹ lại.”

Lâm Diệu gật đầu: “Đúng là cần phải bàn bạc kỹ lưỡng, ngày mai bốn điện hạ lại đến tìm đại nhân.”

Câu chuyện lại chuyển sang đời sống người dân kinh thành. Người dân Thịnh Thành tuy không đến nỗi nghèo túng, thế nhưng nhìn chung vẫn thua kém người dân kinh thành rất nhiều. Cho dù vậy, chủ đề này không hấp dẫn như chủ đề trước, Lý đại nhân quay sang mời Trịnh Hoài Sơn uống rượu. Anh ta uống được vài ly, chợt quay sang nói với Tạ Thanh Ngọc: “Khi nào tiểu thư mệt thì nói với ta một tiếng, ta cho người đưa cô về.” Thanh Ngọc vâng vâng dạ dạ, ánh mắt tìm tòi quan sát đủ mọi loại người đang có mặt trong buổi tiệc.

Lý đại nhân này giờ vẫn bám riết Trịnh Hoài Sơn không buông, chợt cười nói: “Đại nhân biết săn sóc người khác như vậy, thật là một đẳng nam nhi hiếm có.” Ông ta thấy Trịnh Hoài Sơn dù vẫn rất lịch sự nhưng không tỏ quá nhiệt tình, liền giả vờ thở dài một hơi nói: “Tình cờ là tiểu quan cũng có một đứa con gái vừa tới tuổi lấy chồng ...” Ông ta nói được nửa câu, chợt nhận ra vị Trịnh đại nhân lễ độ đúng mực đã quay

sang gấp một chén thức ăn đầy cho mỹ nhân bên cạnh, giọng ân cần nói: “Ăn nhiều một chút, suốt cả một đường một mồi trên xe ngựa, chẳng phải nàng đều nhắm mắt ngủ, ăn uống cũng không nhiều đó sao?...”

Lúc Trịnh đại nhân quay lại, khuôn mặt trở lại không biểu cảm, vừa lịch sự vừa lạnh nhạt hỏi Lý đại nhân: “Lúc này tiểu quan hơi sợ ý, chúng ta đang nói về vấn đề gì ấy nhỉ?” Lúc này đôi mắt tròn xoe của Tạ Thanh Ngọc cũng đã bắt đầu chiếu tướng Lý đại nhân, ông ta bỗng cảm thấy mấy lời chuẩn bị rời khỏi miệng chột không thể thốt ra nữa...

Lấy cơ sức khỏe không tốt, Trịnh Hoài Sơn và Tạ Thanh Ngọc đều rời bàn tiệc sớm. Trịnh đại nhân thông thả đi trước dẫn đường về chỗ ở dành cho khách, Tạ Thanh Ngọc theo sau cười cười nói: “Lúc này tiểu nữ còn nghĩ sao đại nhân lại ân cần như thế, thì ra là do tránh né kẻ để ý đến sắc đẹp của đại nhân, muốn kết thông gia có phải không?” Trịnh Hoài Sơn buồn phiền hỏi lại: “Tiểu thư cho rằng bốn quan có sức hút như vậy?” Thanh Ngọc hí mắt cười cười, không đáp. Trịnh Hoài Sơn lên nhìn chằm chằm gò má lúm đồng tiền của cô nàng, thật muốn hỏi thêm một lần nữa, “Tiểu thư thấy bốn quan thế nào?” Thế nhưng da mặt anh ta mỏng như vậy, câu này làm sao mà thốt ra được chứ!

Thật ra, Trịnh Hoài Sơn vốn không thích tiệc tùng. Nếu đoàn quân lần này là do anh ta dẫn đầu, anh ta sẽ cùng quân lính cắm trại ở ngoài Thịnh Thành, nếu có vào thành thì cũng chỉ để tìm quan chức trong đó tìm viện trợ, bàn bạc kế sách cùng nhau chống địch. Đằng này thất hoàng tử vừa vào thành, đã có tiệc tùng mở ra, việc đánh thổ phỉ cũng chưa thấy đề cập tới. Dĩ nhiên buổi tiệc nhỏ này cũng không đáng gọi là chốn mải việc quân, dù sao theo lẽ quan chức Thịnh Thành cũng có nghĩa vụ đón tiếp thất hoàng tử. Mà tất cả những lễ nghi, phiền phức này đều là vì thân thể của kẻ ấy mà ra.

Trịnh Hoài Sơn là một kẻ không có gia tộc chống lưng, tuy xuất thân không hèn kém, nhưng cuộc sống từ nhỏ đã trải qua nhiều vất vả. Tình cờ là nơi anh ta trải qua cuộc sống vất vả đó là một căn nhà gỗ ở bìa rừng. Từ khi đặt chân vào vùng rừng núi Tây Bắc này, khung cảnh xung quanh lại khiến anh ta nhớ nhiều tới chuyện xưa. Ngày đó mẹ con Trịnh Hoài Sơn bị đuổi đi, mẹ anh ta đổ bệnh nặng, kẻ sinh nhai đều dè nặng lên đứa nhỏ mười một tuổi. Cho dù Trịnh Hoài Sơn lớn lên là một nhân tài sáng giá, trong thâm tâm anh ta, ký ức về những ngày tháng khổ cực trong căn nhà gỗ ấy không bao giờ phai mờ.

Nửa đêm tiệc tàn, thất hoàng tử say mềm mới được thuộc hạ dìu về. Trời khuya có chút lạnh, khí trời trong mát của miền núi mang lại cảm giác thư thái khác xa xô bồ chốn kinh thành. Trịnh Hoài Sơn vốn có chút mệt mỏi, thế nhưng anh ta chợt nhận ra mình vẫn chưa ngủ được. Thay vào đó, anh ta không ngừng đồng tai nghe ngóng, đến khi phòng bên cạnh hoàn toàn im ắng, bản thân anh mới chầm chậm chìm vào giấc mộng.

Ngày hôm sau, Trịnh Hoài Sơn dậy hơi trễ. Thư đồng Thanh Khánh gấp ngừng báo: “Đại nhân, thất điện hạ sai người gọi ngài đến thư phòng. Kẻ đó vừa mới rời đi không lâu.” Anh ta xoa xoa cái đầu có chút đau nhức, “ừ” một tiếng. Lúc anh ta quần áo chỉnh tề bước ra ngoài, không kèm được liếc qua cửa phòng Tạ Thanh Ngọc một cái. Cửa phòng đóng im ỉm, tiếng thì thầm của hai tỷ nữ từ sâu trong phòng cho anh ta biết rằng cô nương kia còn đang ngủ say chưa dậy nổi.

Trịnh Hoài Sơn lắc lắc đầu. Trước giờ anh ta vẫn luôn khổ sở vì cái tai quá thính của mình. Không ngờ lại có ngày anh ta dùng nó để theo dõi con gái người ta.

Thư phòng rộng rãi trong phủ Nguyễn Triều Vỹ tuy không có nhiều đồ vật xa xỉ, nhưng mấy chiếc kệ to lớn đều chất rất nhiều sách. Nhiều cuốn sách đã cũ, rất cũ, chứng tỏ nhiều đời gia tộc vị này đều có thói quen sưu tầm sách khắp bốn phương.

Lâm Diệu không còn vẻ say mềm đêm qua, lúc này ngồi trên ghế chủ tọa, tư thế có chút ngang tàng. Trịnh Hoài Sơn vừa đến, anh ta liền nói: “Hiện tại đã đông đủ, chúng ta mau nói chuyện chính đi thôi. Trước mắt bốn hoàng tử hỏi Nguyễn đại nhân, ba vạn Thịnh quân đóng quân bên ngoài Thịnh Thành, có thể cho bốn điện hạ mượn để đối phó thổ phỉ hay không?”

Nguyễn Triều Vỹ thưa: “Điện hạ, tuy nói Thịnh Thành cũng có quân đội riêng, nhưng đây là đội quân đảm bảo an ninh biên giới. Nếu lần này vì đánh thổ phỉ mà làm lực lượng tổn thất, biết đâu lại là miếng mồi ngon cho Bắc Quốc nhúng tay vào? Tối lúc đó không tính tới thân, chỉ e cả điện hạ cũng có thể bị liên lụy.”

Vừa bắt đầu thảo luận, vị đại nhân này đã hấp tấp đánh phủ đầu. Thật ra cũng không thể trách ông ta

kinh hãi như vậy. Nếu như Lâm Diêu mượn chừng hai ba ngàn quân, ông ta còn có thể xem xét. Đằng này chỉ đi đánh một đám thổ phỉ chưa tới ba ngàn người, anh ta lại đòi mượn luôn ba vạn quân của ông. Ba vạn đại quân, há là con số nhỏ?

Lâm Diêu nói: “Khá khen cho tầm nhìn xa trông rộng của Nguyễn đại nhân. Tuy nhiên đại nhân yên tâm, lần này nếu quân của ông có tham dự, chẳng qua cũng chỉ là tăng thanh thế cho quân triều đình mà thôi. Dù sao với hai, ba ngàn quân thổ phỉ trấn thủ trên núi, tám ngàn tinh binh của ta há chẳng phải là gì? Chẳng qua tinh binh của ta không thông thuộc địa hình, nếu lần này có sự trợ giúp của đại nhân, phần thắng mới nắm chắc trong tay mười phần.”

Lâm Diêu dĩ nhiên có thể chọn cách đập bàn, mắng cho Nguyễn Triều Vỹ nhất gan rồi ra lệnh cho ông ta điều động quân đi đánh thổ phỉ. Thế nhưng anh ta không làm vậy. Có đôi lúc người này hết sức ngang tàng hống hách, thế nhưng không ít khi lại trưng ra vẻ lễ độ đúng mực, điểm chung duy nhất là yêu cầu lúc nào cũng vô lý như nhau. Nếu không phải người thân cận bên cạnh, nhất định sẽ rất bất ngờ trước những lần lật mặt của anh ta.

Nguyễn đại nhân cũng mới vừa gặp qua bộ mặt lương thiện của thất hoàng tử, tuy lòng yêu mến nhưng đây dù sao cũng là việc ảnh hưởng tới đại cục. Ông ta cũng hiểu cho dù thất hoàng tử ra lệnh cho toàn dân Thịnh Thành đi đánh thổ phỉ, ông ta cũng phải lóc cóc làm theo. Thế nhưng dòng máu đại tướng quân oai hùng từ mấy đời vẫn còn chảy trong máu Nguyễn Triều Vỹ, ông ta cũng không thể cuối đầu nộp quân ngay lập tức được.

Ông ta khó xử nói: “Mệnh lệnh của triều đình, ti chức nào dám cãi đâu? Thế nhưng với cương vị là người đứng đầu Thịnh Thành, ti chức chỉ có thể dốc lòng khuyên nhủ điện hạ, dù sao lực lượng của nơi này cũng có ảnh hưởng rất lớn tới an nguy của vùng biên giới Tây Bắc...”

Lâm Diêu bình thần nhấp một ngụm trà, chợt hỏi: “Nguyễn đại nhân có nhớ vị Lữ tướng quân từng bị cụt tay trong lần đụng độ với thổ phỉ Tây Bắc? Nghe nói lúc ông ta tìm đến đại nhân nhờ hỗ trợ, đại nhân cũng dùng lý do này để từ chối, có phải vậy không?”

Anh ta đặt tách trà xuống, cười cười: “Lữ tướng quân đó dù sao chức vụ không quá cao, ông ta có mệnh hệ gì thì chỉ có gia tộc nhỏ của ông ta thương khóc, triều đình cũng không truy cứu tới Thịnh Thành. Thế nhưng bốn hoàng tử dù sao cũng là con trai của hoàng đế, nếu lỡ như lần này bốn hoàng tử cũng bị mắc mưu thổ phỉ, cũng bị cụt tay hay cụt chân gì đó, mà hoàng đế lại hay tin trước đó đại nhân từng từ chối cho mượn quân ... Đại nhân thử tưởng tượng lúc đó, hoàng đế sẽ có thái độ gì?”

Trịnh Hoài Sơn vốn này giờ im lặng, chợt nói: “Tiểu quan nghe nói hai đời thừa tướng trước đều bị chém đầu, lý do là bọn họ có mưu đồ riêng, không dốc lòng tận trung với bệ hạ. Trước giờ bệ hạ vẫn đối nhân xử thế rộng lượng, duy chỉ có tội bất trung, ngài luôn không thể dung thứ.”

Hai người một người đổ dầu, một người thêm lửa. Cả một căn phòng trong phút chốc chợt trở nên vô cùng im lặng.

Lý đại nhân nói: “Trịnh đại nhân nói có hơi quá chăng. Việc điều quân đi đánh thổ phỉ dù thế nào cũng không liên quan tới chuyện bất trung được...”

Trịnh Hoài Sơn dừng dừng đáp: “Thất điện hạ thay mặt hoàng đế tiêu diệt thổ phỉ, nếu những người đứng đầu Thịnh Thành không ủng hộ việc này, chẳng phải vốn dĩ họ không xem hoàng đế trong mắt?”

Nguyễn Triều Vỹ cứng đờ khuôn mặt. Hơn nửa cảm tình của ông ta dành cho mấy vị quý nhân đến từ kinh thành bỗng trong chốc lát biến thành kinh sợ. Ai nói vị hoàng tử này hòa nhã thân thiện? Anh ta so với người cha hút xương uống máu của mình cũng không có khác lắm đâu...

Nguyễn đại nhân chợt quỳ xuống nói: “Điện hạ muốn điều bao nhiêu quân lính thì cứ điều đi ạ, thần không có ý kiến gì nữa...”

Thế nhưng lòng ông ta vẫn luẩn quẩn, tim cũng suýt nữa ngừng đập... ba vạn đại quân, là ba vạn đại quân đó... nếu có mệnh hệ nào xảy ra, làm sao ông ta ăn nói với tổ tiên đây?

Lâm Diêu thu phục xong đám quan lại Thịnh Thành, vui vẻ tiếp nhận ấn soái Thịnh quân, liền dẫn theo mấy tùy tùng nghênh ngang đi trên hành lang Nguyễn phủ. Dọc đường đi anh ta ta nói với Trịnh Hoài Sơn:

“Khà khà, thì ra cậu cũng có chút tác dụng. Bỏ điện hạ nghĩ kỹ rồi, sau này có việc cần cãi nhau sẽ mang theo cậu đi...”

Trịnh Hoài Sơn: “...”. Cha thì bắt thừa tướng nhất phẩm đi đánh thổ phỉ, con thì giành giật ba vạn đại quân trấn thủ biên cương. Anh ta thân là cấp dưới, trong lòng dù không tán thành nhưng vẫn phải nhiệt liệt ủng hộ, thật là ăn hồ hèn mà phải khen ngọt đó thôi. Cũng may Nguyễn Triều Vỹ cũng là kẻ nhất gan, nếu là ông cố hoặc ông nội ông ta, xét theo tính cách của vị điện hạ này, hẳn là có ầu ẩu xảy ra chứ chẳng chơi.

Lâm Diệu nói: “Hôm qua dàn kế bắt được một nhóm mấy chục tên thổ phỉ nhai nhép, hiện tại cậu cùng ta tới hầm ngục của Nguyễn phủ để thẩm vấn bọn chúng. Biết đâu còn moi được chút thông tin về tên Thạch Hồ kia.”

Nguyễn phủ tuy không xa hoa, nhưng hầm ngục thì thật là tiện nghi đầy đủ, công cụ tra tấn thời thượng nhất không thiếu một loại nào. Lâm Diệu nói: “Lát nữa cậu đóng vai ác, ta đóng vai lương thiện, chúng ta đánh nhanh rút gọn, buổi sáng bỏ điện hạ còn chưa đựng tới đâu.” Trịnh Hoài Sơn nói: “Điện hạ phân vai có chút sai sai.” Lâm Diệu chau mày nói: “Cậu cảm thấy có gì sai sao, bỏ điện hạ lại thấy với khuôn mặt sắt này của cậu, nhìn thế nào cũng không có vẻ hiền từ...”

Mấy chục tên thổ phỉ được kéo ra gian phòng thẩm vấn. Một lính cai ngục đã được dặn dò từ trước, kéo một tên ra hỏi vài câu. Tên này không mở miệng, họ lập tức cắt cổ.

Liên tục ba tên thổ phỉ bị giết như vậy, tên sau chết thảm hơn tên trước. Trịnh Hoài Sơn được giao đóng vai ác nhưng hiện tại vẫn chưa nói được câu nào, mũi máu xộc vào mũi thập chí còn làm đầu óc anh ta choáng váng.

Trịnh Hoài Sơn ở phe triều đình mà còn không thở nổi, nói gì tới bọn thổ phỉ còn sống trước mặt kia? Có tên còn tè ra quần, lúc này Lâm Diệu mới lộ vẻ mặt hết sức bất đắc dĩ nói: “Trịnh đại nhân ra tay cũng thật là tàn nhẫn, bọn họ dù sao cũng chỉ là chưa kịp mở miệng mà thôi. Nếu họ nói ra, chẳng phải vẫn được khoan hồng, vẫn có cơ hội làm lại đó sao?” Anh ta quay sang đám thổ phỉ, vẻ mặt thương hại: “Các người đó, dù sao cũng nên nghĩ cho kỹ. Chết rồi là mất tất cả, cơ thể cha mẹ khổ công mấy chục năm nặn thành bị hủy hoại trong một khắc. Còn kẻ mà các người muốn bảo vệ, chẳng phải vẫn ăn no ngủ yên trên núi cao mát mẻ đó sao?”

Một số tên thổ phỉ còn cắn răng cứng đầu, bỗng có tên chợt khóc rống lên: “Đại nhân tha mạng, ta xin khai, ta xin khai...”

Trịnh Hoài Sơn nhân lúc Lâm Diệu bận rộn thẩm vấn, lảng lảng rút ra khỏi hầm ngục. “Đóng vai ác” mà Lâm Diệu nói, thật ra chỉ là chườm mặt hứng hết mọi tội lỗi, chứ anh ta nào có cơ hội ra một mệnh lệnh nào? Anh ta lẩn lộn trên quan trường đã lâu, chút việc vặt này cũng không thể làm anh ta xúc động nữa. Chẳng qua sau mấy sự việc sáng hôm nay, Trịnh Hoài Sơn rút ra kết luận, lòng Lâm Diệu thâm sâu, tàn độc, mà ham muốn quyền lực cũng lớn hơn Trịnh đại nhân nghĩ rất nhiều. Anh ta ngửa mặt nhìn trời hít một hơi thở sâu, một màu xanh mát dịu dàng đập vào mắt.

13. Chương 12

Lúc này Tạ Thanh Ngọc vừa mới tập xong bài thể dục buổi sáng, đang tắm rửa chuẩn bị đi ăn. Ngay khi thức dậy, hai tỷ nữ đã báo cho cô biết Trịnh đại nhân đến thư phòng chưa về, từ tối qua anh ta làm gì cũng rất tận tình kể lại một lượt.

Tạ Thanh Ngọc sờ sờ mũi, hai cô nàng này có hiểu lầm gì không? Việc anh ta đi nhà xí lúc nào cũng báo cho cô biết là sao?

Cô vừa tận hưởng làn nước ấm, vừa ngâm nga hát một bài ca. Lúc này bên ngoài cửa có tiếng nói chuyện, một vài tiếng quát khê, cửa phòng mở ra. Tạ Thanh Ngọc nghe ra giọng cãi vã của con gái, lúc nàng kia

hùng hổ bước vào, cô cũng không có hốt hoảng mặc quần áo vào mà ngồi yên trong bồn tắm.

Vị khách không mời mà đến đi vòng qua bình phong, thấy Thanh Ngọc đang thông thả tắm rửa thì chột đồ mặt, lắp bắp nói: “Ta... ta không biết cô đang tắm.” Tạ Thanh Ngọc cười tươi để lộ lúm đồng tiền: “Không sao cả.” Cùng là phụ nữ với nhau, không cần câu nệ.

Cô gái kia lúng túng lùi ra ngoài, hai tỳ nữ cũng vội vàng chạy vào giúp cô mặc áo. Nguyễn Thanh nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, người lúc này là tam tiểu thư của Nguyễn phủ, Nguyễn Chiêu Lan tiểu thư. Cô ấy tính tình nóng nảy nhưng nội tâm cũng không xấu, lúc này xông vào phòng chừng là có hiểu lầm gì đó thôi.”

Cho dù tam tiểu thư kia tính tình xấu xa đi nữa, Nguyễn Thanh hẳn cũng không dám nói ra. Tạ Thanh Ngọc tỏ vẻ không để ý, cười nói: “Dù sao cũng không có gì to tát.” Cô bước ra ngoài bình phong, Nguyễn Chiêu Lan lúc này vẫn còn ngồi bên bàn, hay tay hăm hực bưng một tách trà nóng.

Tạ Thanh Ngọc trong lòng kêu khổ, cô nàng này tối qua chẳng phải là vị tiểu thư khen Trịnh thừa tướng “rất được” đó sao?

Tạ Thanh Ngọc mỉm cười bước đến, đôi mắt đảo qua ngắm kỹ “tình địch” của mình. Nguyễn Chiêu Lan mặc bộ váy áo màu tím nhạt, vóc người yếu đuối. Thế nhưng xương hàm nàng kia hơi bạnh ra, mặc dù không xấu xí nhưng cũng làm giảm ít nhiều nét nữ tính. Tuy nhiên đó cũng là suy nghĩ của Thanh Ngọc mà thôi. Trong Thịnh Thành, Nguyễn tam tiểu thư cũng nổi tiếng là một mỹ nữ. Chẳng qua lúc đứng trước mặt Tạ Thanh Ngọc, cô nàng thua kém rất nhiều.

Nguyễn Chiêu Lan thấy Tạ Thanh Ngọc mặc một bộ quần áo màu trắng thêu chỉ vàng, vừa làm lộ ra nét yêu kiều vừa tôn lên vẻ trong sáng. Trong lòng cô không ngừng tán thưởng nhưng cũng không muốn tỏ ra bên ngoài. Cô hất mặt hỏi: “Tiểu thư này, xưng hô là gì đây?”

Tạ Thanh Ngọc cười nói: “Tiểu thư cứ gọi tiểu nữ là Thanh Ngọc. Dù sao tuổi tác cũng tương đương nhau, nếu tiểu thư để ý thì chúng ta xưng hô bằng tên cho tiện nhé?” Nguyễn Chiêu Lan cũng hơi động lòng trước phong thái tự tin, thoải mái của cô nàng trước mặt này. Cô nói: “Thanh Ngọc, ta đến đây là muốn hỏi cô một chuyện, tại sao tối qua cô nói thất hoàng tử và Trịnh đại nhân... thích... thích nhau?” Chiêu Lan nói tới đây thì khí thế giảm đi một nửa, dù sao cũng là tiểu thư khuê các tuân thủ lễ nghĩa, tuy có vài lúc tính nghịch nhưng về bản chất cũng không dám động đến mấy loại chuyện mất thuần phong mỹ tục như thế này.

Thanh Ngọc cười tươi nói: “Chiêu Lan có điều không biết, chuyện về hai vị đó cả kinh thành đồn ầm ĩ cũng được mấy năm rồi. Thanh Ngọc cũng không có bịa chuyện, cứ hỏi một vài vị thuộc hạ đến từ kinh thành là biết.” Chiêu Lan bực tức nói: “Nói dối! Rõ ràng Trịnh đại nhân thích phụ nữ! Hơn nữa... hơn nữa...” Hơn nữa nghe nói mỹ nhân bên cạnh chàng ấy, chính là cô đó sao?...

Chiêu Lan đỏ mặt nói xong, lại thấy Thanh Ngọc đang chống cằm, híp mắt nhìn mình đầy vẻ gian xảo. Chiêu Lan có cảm giác mình bị bóc trần dưới ánh mắt kia, liền ngượng ngùng quát nhỏ: “Cô nhìn cái gì đó?”

Thanh Ngọc rót cho cô nàng một ly trà, cười cười nói: “Cùng là phận nữ nhi, Thanh Ngọc cũng rõ suy nghĩ của tiểu thư bây giờ. Tiểu thư chẳng phải là có ý với Trịnh đại nhân đó sao? Thế nhưng tiểu thư đến hỏi Thanh Ngọc vì sao bôi bác danh tiếng chàng ấy, Thanh Ngọc phải hỏi lại tiểu thư, nếu có người con gái khác để ý người trong mộng của mình, tiểu thư sẽ xông tới đánh người ta một trận, hay khuyên người ta bỏ đi ý định?”

Chiêu Lan nào nghĩ tới vấn đề này, vậy nên nghe xong liền ngơ ngẩn. Thanh Ngọc nói tiếp: “Dĩ nhiên thời đại này cũng có nhiều trường hợp chung chồng, nhưng mà Chiêu Lan hẳn không phải hạng phụ nữ tâm thường, có gì phải chấp nhận chia sẻ tình thương của đàn ông với người khác?”

Chiêu Lan lắp bắp: “Cô cô cô cô...” Rõ ràng ta chỉ tới chất vấn việc cô nói dối, cái chuyện chung chồng gì gì đó ta đã nói tới đâu...

Tạ Thanh Ngọc vẫn rất hào hứng với công cuộc diễn thuyết của mình, đập bàn nói: “Thanh Ngọc cũng không thích chia sẻ, mà đánh phụ nữ lại chẳng hay ho gì, nên Chiêu Lan thấy đó, chẳng phải ta đã chọn cách tốt nhất sao?”

Nguyễn Chiêu Lan hết cách với cô nàng này, cơn giận cũng đột ngột xì hơi, lẩm bẩm: “Ta cũng đâu có nói muốn giành Trịnh đại nhân gì gì đó với cô. Chẳng qua ta bực mình chuyện cô lừa gạt người khác mà thôi.”

Tạ Thanh Ngọc tròn mắt, vẻ ngây thơ nói: “Nghe nói con gái nhà tướng đều là những cô nương thẳng thắn, anh hùng. Hôm nay gặp Chiêu Lan mới biết tới phong thái đó đó.” Chiêu Lan héch mũi: “Hừ, nghe nói các cô nương kinh thành vừa nhỏ nhen vừa nhiều thủ đoạn, hôm nay bốn tiểu thư cũng chứng kiến qua!”

Cô nói vậy vốn định chọc tức Tạ Thanh Ngọc, không ngờ cô nàng kia vẫn híp cười nhìn mình như không hiểu, liền hừ một tiếng đứng dậy, nói vài lời tạm biệt cho có lệ rồi rời đi.

Nguyễn Chiêu Lan vừa rời đi không lâu, Nguyễn Thanh liền vui mừng báo Trịnh đại nhân đã trở về phòng. Cô nàng thấy Thanh Ngọc vẫn ngồi bất động thì liền giục: “Tiểu thư, không qua hỏi thăm một tiếng sao?” Nguyễn Bảo cũng vô cùng đồng tình, ánh mắt lờ lờ nhìn Thanh Ngọc đầy mong chờ.

Tạ Thanh Ngọc sờ sờ mũi, trong đầu suy nghĩ mình có biểu hiện gì khiến cho hai cô nàng kia hiểu lầm sâu sắc như vậy. Người cô thích cô còn chưa có động thái nào, hai cô nàng kia lại quan tâm quá mức, khiến cô có cảm giác mình quá thờ ơ với người ta...

Thật ra cô không biết, hai cô nàng kia hăng hái như vậy cũng là vì bị người kia mua chuộc qua a...

Rốt cục Thanh Ngọc cũng không qua phòng Trịnh Hoài Sơn chào hỏi, bởi vì sau đó có người đến mời cô đi ăn sáng. Cô đến phòng ăn ngồi chờ, Trịnh thừa tướng một lát sau cũng đến. Tạ Thanh Ngọc hỏi: “Điện hạ đâu ạ?” Nhắc tới người này, Trịnh Hoài Sơn không khỏi thấy đầu hơi đau, liền nói: “Điện hạ ra ngoài thành duyệt binh, buổi sáng không dùng cơm chung với chúng ta.”

Thanh Ngọc tròn mắt chớp chớp, sau đó như ngộ ra một việc, cười nói: “Hóa ra điện hạ cũng không xem đại nhân là trợ thủ đắc lực, đi duyệt binh là chuyện lớn mà cũng không dẫn ngài theo.” Trịnh đại nhân gấp một miếng thịt rừng bỏ vào chén cô nàng, thấp giọng nói: “Ngoan, ăn đi, đừng có nhắc tới điện hạ nữa.”

Tạ Thanh Ngọc bĩu môi, Nguyễn Thanh cùng Nguyễn Bảo cười cười lùi về sau ba bước.

Sau khi ăn no, trong đầu Tạ Thanh Ngọc chợt hiện ra một ý nghĩ điên rồ. Cô nắm tay áo Trịnh đại nhân không buông, giọng đầy mè nheo: “Đại nhân, dù gì anh cũng rảnh rồi, chúng ta cùng kiếm việc gì làm đi?” Không ngờ Trịnh Hoài Sơn rất nhanh gạt đầu: “Được rồi, hôm nay dẫn tiểu thư đi dạo.” Thật ra ban đầu Tạ Thanh Ngọc nghĩ tới một chuyện khác, nhưng ý tưởng đi dạo Thịnh Thành cũng không tồi, cô bèn để việc kia qua một bên.

Hai người sai người báo cho gia chủ, đoạn dẫn theo một vài người hầu của Nguyễn phủ ra ngoài. Chiếc xe ngựa của Trịnh thừa tướng tuy không quá xa xỉ nhưng ở Thịnh Thành mẫu mã cũng khá lạ lẫm, thu hút ánh mắt của không ít người xung quanh.

Khi đến gần một khu chợ đông đúc, Tạ Thanh Ngọc lại mè nheo: “Đại nhân, ngồi xe ngựa chẳng thấy gì cả, chúng ta xuống dưới đi.” Trịnh Hoài Sơn cũng không thấy có gì không ổn, vén màn dặn dò mấy thị vệ theo sát hai người, đoạn đỡ Tạ Thanh Ngọc cùng xuống xe.

Hai người từ lúc ngồi chung xe ngựa tới Thịnh Thành đã trở nên vô cùng quen thuộc. Trịnh Hoài Sơn lại là một nam tử biết quan tâm chăm sóc người khác, cho nên trong mắt mọi người xung quanh, hai người này chẳng khác nào một đôi vợ chồng hòa hợp. (Thanh Ngọc: Nói người yêu hòa hợp là được rồi, có cần nói thành vợ chồng hợp không? Mẹ Tâm: Khả khả, thời phong kiến người yêu không có cởi mở như hai bạn đâu nha...)

Tạ Thanh Ngọc không để ý ánh mắt tò mò của mấy người qua đường, hào hứng đi hết gian hàng này đến gian hàng khác. Đồ vật ở vùng Tây Bắc khác hẳn ở chốn kinh thành, có món nào hay ho cô đều mua lại một ít, lúc về còn cái cái an ủi hai người Khả Ngân và Lăng Tử đã man kia.

Trịnh đại nhân chấp tay sau lưng đi theo sau Tạ Thanh Ngọc, đôi mắt sáng vừa nhìn sơ qua hàng hóa, vừa chú ý động tĩnh trong đám người. Đôi tai thính của anh ta nghe được một vài điều vặt vãnh, chủ yếu có người khen sắc đẹp của anh ta và Thanh Ngọc. Mà chẳng qua hai người bọn họ nổi bật vì trang phục màu trắng làm tôn thêm nước da sáng màu của dân kinh thành. Anh ta nghĩ nghĩ, khi về nên khuyên Thanh Ngọc mặc áo màu tối chút, tránh cho kẻ khác lại nhòm nhòm cô nàng này nhiều như vậy.

Tạ Thanh Ngọc cầm một chiếc túi da lên hỏi: “Trong nhà đại nhân có nữ quyến không? Nếu đại nhân không biết nên mua gì để tặng, tiểu nữ có thể tư vấn một chút?” Trịnh Hoài Sơn lắc đầu: “Tiểu thư thích gì thì bốn quan mua tặng. Bốn quan tứ cố vô thân, cũng không hứng thú với đồ lưu niệm.” Anh ta là đứa trẻ bị gia tộc ruồng bỏ, hai năm sau khi thi đỗ trạng nguyên thì mẫu thân cũng qua đời. Từ đó tới nay bên cạnh cũng không có bóng hồng nào, còn Tạ Thanh Ngọc thì, khụ, vẫn chưa rước được về phủ. Lấy đâu ra nữ quyến để mà tặng quà nữa đây?

Anh ta nói xong, chợt thấy Thanh Ngọc nhìn mình với ánh mắt chua xót. Tay anh ta ngứa ngáy, nhưng ở chỗ đông người nên không tiện xoa đầu cô nàng này, chỉ hạ giọng nói: “Ta cũng không đáng thương như vậy, tiểu thư đừng dùng ánh mắt dành cho cún con đi lạc mà nhìn ta.” Tạ Thanh Ngọc lúc này mới dời ánh mắt, từ phía sau hai người chợt có tiếng ồn ào.

Một cái bóng màu xám xẹt qua trước mặt hai người, theo đó là một tiếng gọi đứt hơi: “Tên trộm kia, đứng lại!” Hai người còn chưa kịp định thần, đã có một người cao lớn lao đến. Chỉ trong chớp mắt, tên trộm đã bị đè bẹp trên đất, đồ vật cũng bị đoạt từ tay gã, trao trả cho người bị hại. Một tiếng vỗ tay ca ngợi vang lên, người đứng ở trung tâm vòng tròn người xem là một thanh niên mặc áo đen viền xanh. Anh ta lúc này đang cúi người trói gô tên trộm lại, miệng lầm bầm: “Mới sáng mà người đã ngứa đòn? Theo ta về huyện nha, để xem sau này người có còn dám ăn trộm nữa không.”

Trịnh Hoài Sơn cảm thấy không thú vị, thế nhưng lúc quay sang Tạ Thanh Ngọc thì thấy cô nàng nhìn vào giữa vòng tròn không chớp mắt, khóe môi còn nở một nụ cười. Anh ta lập tức nhìn lại người thanh niên bắt trộm, chợt nhận ra người này có làn da hết sức nhợt nhạt, chân mày cùng mấy sợi tóc lộ ra khỏi mũ bộ đầu đều có màu trắng.

Một người kỳ dị như vậy.

Trịnh Hoài Sơn háng giọng: “E hèm...” Tiếng “E hèm” này, thật xui xẻo, chẳng những không thu hút ánh mắt của Tạ tiểu thư mà lại khiến cho anh chàng bộ đầu kia giật mình, ngoái đầu lại nhìn...

Lưu Hạ vừa nhìn đã nhận ra vị tiểu thư xinh đẹp tối qua, khuôn mặt không hiểu sao lại trở nên đỏ bừng. Anh ta lắp bắp: “Sao... sao cô ở đây?” Ngay sao đó anh ta bắt gặp ánh mắt không hài lòng của Trịnh đại nhân đẹp trai lông lộng bên cạnh, trái tim tan vỡ, liền vội vã kéo xềnh xệch tên trộm về nha môn.

Trên trộm la oai oái: “Đại nhân, đại nhân, nhẹ tay chút, huhu...”

Trịnh Hoài Sơn chau mày hỏi Tạ Thanh Ngọc: “Tiểu thư quen biết với bộ đầu kia?” Thanh Ngọc lúc này mới giật mình, lắc đầu nói: “Không quen ạ!”

Cô cũng không nói dối, Lưu Hạ kia còn không biết tên cô, sao có thể gọi là quen? Chẳng qua người này để lại ấn tượng quá sâu đậm, mái tóc màu trắng của anh ta, cộng với thân hình cao lớn kia không khỏi khiến cô liên tưởng tới một bộ truyện tranh từng say mê trong kiếp trước. Khi đó cô còn trẻ, đam mê vẫn còn nhiều, mà truyện tranh lại đương độ thịnh hành, người mê mẩn truyện tranh như cô cũng không phải là hiếm.

Bộ truyện ấy tên là gì nhỉ? À, cô nhớ rồi, là “Khuyến dạ xoa.”

Nam chính trong truyện không chỉ có một đầu tóc trắng, mà còn rất đẹp trai, trên đầu còn lấp ló hai cái tai chó màu trắng nữa. Vốn dĩ Tạ Thanh Ngọc cũng thích màu trắng, khi gặp chó mèo màu trắng đều muốn vuốt ve không thôi. Cô chỉ nhìn Lưu Hạ mà nhớ tới chuyện xưa, thế nhưng cái nhìn của cô lọt vào mắt Trịnh đại nhân lại thành một loại tình cảm khác.

Trịnh đại nhân cũng không biết cảm giác của mình lúc này là gì. Cô nàng trước mặt từng nói thích anh ta, từng không quản khổ sở lần thể diện theo đuổi anh ta, thế nhưng chỉ chưa đầy một tháng đã trưng ra ánh mắt say mê với người đàn ông khác. Trong lòng anh ta chợt có chút chua xót, có chút bức bối, cũng có một chút thất vọng. Thế nhưng mà cũng chỉ có một chút mà thôi.

Trịnh đại nhân ôm tâm trạng phức tạp như vậy, thành ra cả buổi sáng đi dạo ngoài đường, anh ta nhìn vật gì cũng thấy nhạt nhẽo. Chỉ có duy nhất một cảnh tượng làm anh ta chú ý, đó là một vị công tử hết mực dịu dàng chăm sóc vợ của mình. Vợ anh chàng đó có thai chừng ba, bốn tháng, hai người sóng bước đi trên

đường lớn thật là tình tứ. Trịnh thừa tướng cô quạnh đã lâu, nhìn hai người bọn họ một lúc chợt cảm thấy lòng buồn phiền không thôi.

Đi được hơn một canh giờ, hai người cũng bắt đầu thấm mệt. Tạ Thanh Ngọc đề nghị: “Hay là chúng ta vào quán ăn nhé?” Trịnh Hoài Sơn lập tức đồng ý. Anh ta lại lén nghĩ cho dù bây giờ cô nàng kia có muốn kéo anh ta lên nóc nhà ngồi, anh ta cũng chẳng nổi phản đối đâu. Khụ khụ, Trịnh thừa tướng cảm thấy mình đã thay đổi, cõi lòng vốn đã phức tạp của anh ta lại càng thêm rối như tơ vò.

Hai người vừa gọi món xong, chợt có một người râu tóc bù xù đi đến. Người này không nói không rằng, kéo ghế ngồi xuống ngay trước mặt hai người. Tạ Thanh Ngọc nhìn kỹ, hô nhỏ: “Sư phụ! Sao bộ dạng của người ra nông nổi này?”

Lăng Khách vốn trà trộn trong đoàn người thất hoàng tử mấy người nay, lúc này cười hì hì nói: “Ày, buổi sáng nay thẳng nhóc thất điện hạ duyệt binh. Ta nhân lúc bọn họ bận rộn báo danh, đành bỏ chạy thực mạng vào thành. Nếu ta bị bắt lên núi thì Thanh Ngọc con còn ai bảo vệ đây?”

Thanh Ngọc bĩu môi: “Con thấy chín phần là sư phụ không muốn đi đánh thổ phỉ! Mấy ngày nay con cũng không có thấy sư phụ đến hỏi thăm câu nào a.” Lăng Khách giãy nảy: “Ày, con nhìn tên nhóc ở bên cạnh mình xem!” Tuy ông không nói tiếp, thế nhưng ánh mắt đã biểu lộ tất cả. Mấy ngày này chẳng phải hai đứa không rời một bước, sư phụ còn có chỗ hỏi thăm con sao?

Tạ Thanh Ngọc đỏ mặt: “Sư phụ nói gì vậy, con với Trịnh đại nhân có gì đâu chứ...”

Trịnh Hoài Sơn không cảm xúc nói: “Tiền bối, nếu người đã đến, vậy Tạ tiểu thư để người chăm sóc...”

Lăng Khách lập tức phản bác: “Lão già này thì chăm sóc gì được cho con nhóc nghịch ngợm này chứ, đại nhân đưa Phật thì đưa tới Tây Thiên, thương cho thân già này có được không...”

Tạ Thanh Ngọc tức tới nỏ dom đóm. Từ trước giờ cô có làm Lăng Khách phiền lòng nhiều lắm sao? Hai người này nói chuyện cứ thể cô là gánh nặng ngàn cân không bằng.

Thanh Ngọc giận dữ nói: “Không cần các vị chăm sóc, tiểu nữ tự lo được cho mình.” Hai người đàn ông nhìn nhau sờ sờ mũi, chẳng qua chọc ghẹo cô nàng một chút, cũng không nghĩ làm người ta tủi thân rồi.

Lăng Khách ăn cơm xong thì lấy lý do tham quan Thịnh Thành, biến nhanh như cơn gió. Lúc lên xe Thanh Ngọc còn quay lưng với Trịnh thừa tướng, không nói với anh ta lời nào. Khuôn mặt vốn lạnh lùng của Trịnh thừa tướng lại càng thêm u ám, dĩ nhiên sau đó, anh ta cũng không phải là người mở lời đầu tiên.

Lúc Trịnh thừa tướng về phòng, không biết trời xui đất khiến thế nào lại áp tai vào trong tường. Phía bên kia, Nguyễn Thanh, Nguyễn Bảo đang giúp Thanh Ngọc thay quần áo, Nguyễn Thanh ngập ngừng nói: “Tiểu thư, cô giận đại nhân?” Tạ Thanh Ngọc hừ hừ như mèo con: “Ai thèm chứ!” Cô chỉ hơi bực mình một chút, thật ra cô bực với bản thân hơn với anh chàng kia. Cô chợt nhận ra khoảng cách giữa mình và anh ta quá xa, mười mấy ngày trước cũng không biết cô ăn nhằm thuốc gì, quyết tâm một mực theo đuổi anh ta nữa.

Tạ Thanh Ngọc vốn là người theo đuổi lý tưởng “sống vì vui, vui vì sống”, mà trong số mười người sống kiểu này, hết chín người thiếu một đức tính vô cùng quan trọng: sự kiên nhẫn. Tạ Thanh Ngọc không biết rằng, thật ra nỗ lực của cô chẳng phải là không được đền đáp. Chẳng qua dù thừa tướng có đối xử tốt với cô, sắc mặt của anh ta lúc nào cũng lạnh lùng xa cách. Tuy rằng người ta có chăm sóc cô đấy, nhưng cô lại thấy phong thái của anh ta giống cha già của cô hơn... Thậm chí là còn nghiêm khắc hơn cha già của cô một bậc nữa.

Vậy nên, Tạ tiểu thư khổ não. Cô muốn tìm chồng, chứ không phải tìm thêm một người cha muốn cô làm thế này, làm thế kia a...

Nếu biết suy nghĩ trong lòng cô, Trịnh thừa tướng nhất định đập bàn: “Ta đối với cô chưa đủ tốt, chưa đủ chịu đựng sao?” Thế nhưng anh ta không nghe được tiếng lòng hỗn loạn của cô nàng, cho nên không có cơ hội phân bua cho mình. Sau một hồi áp tai nghe lén, anh ta chợt thấy quá mất mặt, bèn ủ rũ ngồi vào bàn, lấy vài quyển sách ra đọc.

Buổi chiều, Tạ Thanh Ngọc dẫn theo hai nô tỳ đi dạo trong vườn.

Cô đang dừng lại ngắm hồ sen, từ phía sau chợt có người vỗ vai một cái: “Này!” Tạ Thanh Ngọc cũng không giật mình, quay sang cười hỏi: “Chiêu Lan có gì dặn dò sao?”

Nguyễn tiểu thư vốn định hù cô nàng kia, không ngờ cô ta nhận ra mình nhanh như vậy, liền đỏ mặt hỏi: “Nghe nói sáng nay cô ra ngoài chơi?” Tạ Thanh Ngọc gật gật đầu: “Đúng vậy, Thịnh Thành nhiều đặc sản khác lạ, người dân trông cũng khỏe khắn hơn người kinh thành.”

Nguyễn Chiêu Lan hất mặt: “Cái đó còn phải nói sao? Người kinh thành các cô quen ăn no ngủ say, ít vận động, làm sao bằng ở Thịnh Thành được!” Tạ Thanh Ngọc lại nói: “Nhưng mà ta đi mãi, ngoài đặc sản thì cũng chỉ là đặc sản. Ở đây không có chỗ nào vui chơi giải trí sao?”

Nguyễn Chiêu Lan nghĩ nghĩ một chút, mím môi nói: “Chỗ vui chơi không phải là không có. Chẳng qua không hợp với tiểu thư kinh thành yếu đuối các cô...”

Tạ Thanh Ngọc dò hỏi mãi, cuối cùng Nguyễn tam tiểu thư cũng nhượng bộ, hứa mấy ngày sau sẽ đưa cô nàng này ra ngoại thành chơi. Ở đó có trường săn được nói với khu rừng bên cạnh, lại được bảo vệ nghiêm ngặt, lúc rảnh rỗi dám quan lại Thịnh Thành cũng thường tới đây săn bắn giải trí.

Nguyễn Chiêu Lan tuy có nhiều anh chị em, nhưng người gần tuổi nhất cũng chênh với cô tận ba năm. Tạ Thanh Ngọc lại tình cờ đồng trang lứa, hai người nói chuyện một chút liền cảm thấy rất hợp, vì vậy càng lúc càng thân thiết hơn.

Tạ Thanh Ngọc hỏi: “Phải rồi, mấy năm nay ở Thịnh Thành có ác nhân nào không?” Chiêu Lan ngẩn ra: “Ác nhân? Cô hỏi làm gì vậy? Muốn trừ gian diệt ác sao?” Thanh Ngọc cười hì hì nói: “Dĩ nhiên không phải. Ta chỉ tò mò muốn biết, muốn góp một cái miệng chửi mắng cho bọn họ ăn không ngon ngủ không yên đó mà.” Nguyễn Chiêu Lan hừ lạnh: “Cái miệng của cô ấy à, đúng là không sợ trời không sợ đất.”

Nói vậy, nhưng Nguyễn Chiêu Lan vẫn khổ công suy nghĩ, cuối cùng tìm ra được hai ba kẻ nổi danh đáng ghét. Hai người cùng nhau mắng chửi một trận, tới lúc mặt trời cùng xuống núi mới bịn rịn chia tay nhau.

Nguyễn Thanh nói: “Tiểu thư đúng là người gặp người thích. Chiêu Lan tiểu thư cũng có vẻ rất mến cô.” Tạ Thanh Ngọc bĩu bĩu môi, phụ nữ với nhau, cần cô nàng kia thích cô làm gì chứ?

Quay trở lại cái ý nghĩ điên rồ vừa nảy sinh trong đầu Tạ Thanh Ngọc vào buổi sáng. Vốn dĩ Tạ Thanh Ngọc nằng nặc đòi đi theo thất hoàng tử là vì muốn tận mắt chứng kiến sức mạnh quân sự của nơi này. Thế nhưng thực tế luôn tàn khốc, cô nàng vừa đến nơi này đã bị giam chân trong Thịnh Thành, việc duyệt binh gì đó thì miễn được can dự vào. Vì vậy cô nàng nghĩ mình có thể làm một chuyện vui vẻ khác, đó là nhất ma.

Nửa đêm trăng mờ, Tạ Thanh Ngọc khoác áo dạ hành, không tiếng động leo tường ra ngoài Nguyễn phủ. Cô mò đến khu vực tắm tối nhất ở góc tây Thịnh Thành. Buổi chiều nghe Chiêu Lan nói đây là chỗ tụ tập của những kẻ lưu manh, cô cũng muốn đến thử vận may một lần.

Dù sao Tạ Thanh Ngọc hành nghề dọa ma cũng đã có thâm niên. Thời gian trước vì sự can thiệp của Trịnh Hoài Sơn, cô không thể tiếp tục hành sự ở kinh thành. Có điều nơi này cách kinh thành rất xa, cô lại đang ngứa ngáy tay chân, làm một chút chuyện hay ho cũng không gây tổn thọ ai có đúng không?

Mái nhà ở Thịnh Thành còn chắc chắn hơn ở kinh thành, chỉ có điều Tạ Thanh Ngọc không quen đường nên có một lần rẽ nhầm hướng, thành ra đi lạc. Dù vậy, cuối cùng cô cũng đến được nơi mình cần. Thế nhưng đến đây rồi, Tạ Thanh Ngọc có chút thất vọng. “Bọn lưu manh” mà Nguyễn tam tiểu thư nhắc đến thật ra chỉ là một đám nhóc choai choai chừng mười bốn mười lăm tuổi. Tuy chúng quả thật làm nhiều chuyện bại hoại, nhưng cũng chỉ giới hạn ở gây sự đánh nhau, hoặc ăn cắp vặt mà thôi.

Thì ra ở Thịnh Thành an ninh trật tự được giữ gìn rất tốt, nếu muốn tìm lưu manh thật sự, Tạ Thanh Ngọc có phải quay ngược lại kinh thành rồi.

Tạ Thanh Ngọc vừa mới vận một chút kỹ xảo nhỏ định dọa lũ trẻ kia một chút, chợt nghe một tiếng quát vang lên: “Mấy người các cậu còn ở đây? Nếu không mau về, đừng trách bốn bộ đầu vác đao đuổi hai con phở!”

Một thằng nhóc mặt đen sì liền thoảng nói: “Hạ-lưu đại ca đừng giận, bọn ta về ngay đây, về ngay đây...”

Mấy đứa trẻ ngay lập tức tản ra, hòn đá phát sáng từ trên tay Tạ Thanh Ngọc cũng vừa phóng tới, sượt qua bộ tóc trắng của vị bộ đầu kia... Tạ Thanh Ngọc từ trên mái nhà trợn mắt nhìn xuống, không phải chứ, lần nào cũng gặp anh ta là sao a...

Lưu Hạ hân cũng không biết mình dính phải nghiệt duyên với cô nàng kia. Đầu anh ta sưng một cục lớn, lúc ngoái đầu nhìn lên mái nhà, ánh mắt không khỏi có chút sắc lẹm...

Tạ Thanh Ngọc xua tay phân bua: “Là hiểu lầm, hiểu lầm. Tại hạ chẳng qua muốn trêu bọn lưu manh một chút...”

Lúc này Tạ Thanh Ngọc vừa mới cởi áo choàng, để lộ trang phục trắng toát bên trong. Ánh trăng vừa thoát khỏi mây, treo lơ lửng phía sau đầu của cô. Mái tóc dài của cô theo cơn gió bay bay, chiếc khăn che mặt cũng phất phơ tạo cảm giác quỷ dị nói không nên lời.

Lưu Hạ hét to một tiếng, vừa chạy trốn khỏi chỗ tối vừa bù lu bù loa: “Ma nữ ở đâu mau về chỗ đó, chớ quấy nhiễu... nếu không... bốn bộ đầu... Mấy lời cuối cùng tắt dần theo cái bóng xiêu vẹo càng ngày càng xa của anh ta.

Tạ Thanh Ngọc ngạc nhiên sờ sờ mũi, sau đó phá lên cười như điên.

14. Chương 13

Tạ Thanh Ngọc nghĩ mình đã hết sức cẩn thận rồi, vậy mà lúc về phòng, lại thấy cái bóng sừng sững của Trịnh thừa tướng đang đứng trước cửa. Đêm khuya trăng lạnh, anh ta chỉ choàng một cái áo dài, cũng chẳng biết đã đứng đó bao lâu.

Trông khuôn mặt nghiêm khắc của Trịnh Hoài Sơn, Tạ Thanh Ngọc khắc biệt sự việc lên đi nhất ma của mình bị bại lộ. Cô vội từ mái nhà đáp xuống trước mặt Trịnh đại nhân, ngoan ngoãn cúi đầu nhận tội. Ai ngờ người kia ngay cả một câu trách mắng cũng không thềm nói, chỉ lờm cô một cái rồi quay lưng trở về phòng.

Lúc này đã qua canh hai, vốn dĩ đã qua giờ lên giường rất lâu rồi. Tạ Thanh Ngọc sau một phút thần thờ, gập dài một cái rồi mới về phòng của mình, đi ngủ.

Sáng hôm sau, sắc mặt của Trịnh thừa tướng vừa u ám vừa tái nhợt. Hơn nữa dưới bóng mắt anh ta còn có một quầng thâm, khiến khuôn mặt đẹp trai nghiêm nghị càng thêm phờ phạc. Tạ Thanh Ngọc nhìn thấy cảnh này thì chợt cảm thấy vô cùng hối hận. Ban đầu cô chán nản vì thái độ nghiêm khắc của Trịnh thừa tướng với mình, thế nhưng khi anh ta không nói gì, cô lại thấy chột dạ, trong lòng bứt rứt không yên.

Tạ Thanh Ngọc giăng co một buổi sáng, cuối cùng tự giác sấn đến chỗ Trịnh thừa tướng, kéo ống tay áo người ta nói: “Đại nhân à, Thanh Ngọc biết sai rồi á...”

Trịnh thừa tướng ngẩng mặt từ quyển sách, thấp giọng hỏi: “Tiểu thư sai ở chỗ nào.”

Tạ Thanh Ngọc ngoan ngoãn liệt kê ra một danh sách tội lỗi của mình, nào là đồng đánh với đại nhân, nào là tự ý trốn đi chơi, để đại nhân lo lắng, vân vân. Cô nàng còn thêm mắm dặm muối, chửi mắng bản thân thậm tệ. Ngay cả Trịnh đại nhân cũng cảm thấy Thanh Ngọc sỉ vả mình quá đà, liền ngăn cô nàng lại: “Đừng hạ thấp mình như thế.”

Tạ Thanh Ngọc híp mắt: “Chỉ cần đại nhân không giận không ghét tiểu nữ nữa, tiểu nữ sẽ cảm thấy mình rất tốt đẹp, rất đáng yêu, rất có giá trị á.”

Trịnh Hoài Sơn gơ tay đầu hàng, dịu giọng: “Sau này đừng ra ngoài vào ban đêm nữa, nguy hiểm lắm biết không?” Tạ Thanh Ngọc liền giật đầu như gà mổ. Cái từ “biết không” này không hiểu sao lại khiến cô liên tưởng tới cha già ở nhà của mình...

Tối qua Lâm Diệu ngủ lại doanh trại ngoài thành, sáng nay cũng không về. Tuy vậy anh ta cũng không để cho sự tồn tại của mình bị quên lãng, lúc gần trưa đã có người vào Thịnh Thành mời Trịnh thừa tướng ra ngoài doanh trại đốc quân.

Lúc người báo tin đến, Tạ Thanh Ngọc nhìn thấy rõ ràng tia sáng “ta đã biết mà” lóe lên trong mắt Trịnh đại nhân. Anh ta cũng không vội vã, mà quay sang Thanh Ngọc nói: “Chẳng phải tiểu thư thích náo nhiệt sao? Ra ngoài thành xem duyệt binh cũng không phải ý tồi.”

Tạ Thanh Ngọc mắt sáng như sao hỏi: “Tiểu nữ đi được sao?”

“Được”. Anh chàng kia điểm lên chóp mũi của cô. “Có điều tiểu thư phải ăn mặc thật kín đáo, không được trang điểm, còn phải mặc áo choàng tối màu nữa.”

Tạ Thanh Ngọc như bắt được vàng, cũng không chú ý tới mấy động tác nhỏ của Trịnh Hoài Sơn, vui vẻ đồng ý. Chỉ có hai tỳ nữ sau lưng cô tinh mắt nhận ra mấy yêu cầu của vị đại nhân này thể hiện tính chiếm hữu cao biết bao nhiêu...

Vì đã giải tỏa được khúc mắc với Trịnh thừa tướng, Tạ Thanh Ngọc như một con sóc trèo lên xe ngựa, suốt đường đi ra ngoài thành cũng ríu rít không ngừng. Trịnh Hoài Sơn ngồi đối diện với cô chợt cất tiếng gọi: “Thanh Ngọc.” Thế nhưng sau đó anh ta không mở miệng nữa. Tạ Thanh Ngọc tròn mắt hỏi: “Đại nhân gọi tiểu nữ?”

Trịnh Hoài Sơn hít một hơi, lồng ngực không hiểu vì sao có chút nặng nề. Mấy lời anh ta định nói bị nuốt ngược vào trong, anh ta chuyển sang hỏi: “Tiểu thư có nhớ nhà không?”

Thanh Ngọc có hơi ngẩn ra. Nhà ư? Ở đó có người cha già hết mực thương yêu cô, Khả Ngân tận tụy chăm sóc, và một tên nhóc Lăng Tử hay gây chuyện. Cô cúi đầu, lí nhí nói: “Có chút chút ạ.”

Trịnh Hoài Sơn nhìn chóp mũi của cô, trịnh trọng gật đầu: “Phỏng chừng không lâu nữa là có thể về rồi.”

Bản thân Trịnh Hoài Sơn cũng rất muốn về kinh thành. Anh ta muốn biết lúc đối mặt, Tạ thượng thư sẽ có thái độ gì. Từ sau lần đọc lá thư của ông ấy, anh ta vẫn không ngừng suy nghĩ. Nếu biết những lời hứa hẹn mà Tạ thượng thư đã viết trong thư, chẳng biết Thanh Ngọc sẽ phản ứng thế nào? Vừa nãy anh ta đã muốn mở lời hỏi Thanh Ngọc, cô thông minh như thế, chẳng lẽ cô không có chút nào nghi ngờ? Thế nhưng anh ta vẫn chưa đủ dũng khí để đề cập tới việc này, chỉ có thể để ngàn câu hỏi không lời đáp thúc giục mình quay trở về. Dù vậy Trịnh đại nhân cũng biết, đây không phải là điều anh ta có thể quyết định được.

Chiếc xe ngựa màu thiên thanh cùng đoàn người hộ tống chui qua cánh cổng thành màu đen tuyền, rồi nhanh chóng hòa mình vào màu xanh mướt của núi rừng. Hai bên đường là cây cối vô số loại hình dạng, gió mát rượi thổi vào làm mây tấm màn tung bay phất phơ. Trịnh Hoài Sơn nhắm mắt lại, trong lòng anh ta như có một đám mây nhẹ nhàng bay lên.

Chưa được nửa canh giờ, đã trông thấy doanh trại ở phía xa xa. Vừa đến gần, âm thanh hô hào tập luyện đã loáng thoáng vọng đến. Hào khí và kỷ luật toát ra từ quân đội khác hẳn không khí trang trọng cùng lễ nghi trong cung, càng không thể so sánh với xô bồ náo nhiệt của phố chợ. Nơi này giống như một thế giới thu nhỏ hoàn toàn khác lạ, cách bố trí cũng khiến Tạ Thanh Ngọc thích thú không thôi.

Đám người Trịnh Hoài Sơn vừa đến, lập tức đã có người thông báo cho cấp trên. Trịnh đại nhân và Thanh Ngọc vừa bước xuống xe, đã thấy Lâm Diệu cưỡi một con ngựa đen cường tráng dừng lại trước mặt hai người. Khuôn mặt thất hoàng tử chỉ sau mấy ngày phơi nắng đã đen đi hẳn, tuy vẫn còn kém xa cái hôm anh ta bôi nhọ nòi để gạt Tạ Thanh Ngọc, thế nhưng nét nam tính cũng tăng lên nhiều lắm. Anh ta nhảy xuống ngựa vô cùng gọn gàng, giọng nói cũng tràn ngập đắc ý: “Thấy quân đội do ta rèn luyện thế nào?” Trịnh Hoài Sơn cười cười: “Rất có kỷ luật.” Đùa sao, ba mươi mấy vạn quân Lâm Diệu kia vừa mới “mượn” hôm qua, ah ta đã vỗ ngực xưng là “do mình rèn luyện” ư? Thế nhưng Trịnh thừa tướng là một người vô cùng điềm tĩnh và ý nhị, anh ta không vạch trần chút tự cao của thất hoàng tử.

Lâm Diệu nhìn thấy Tạ Thanh Ngọc leo đèo đi theo Trịnh Hoài Sơn thì có chút ngạc nhiên: “A, Ngọc Ngọc cũng tới sao?” Anh ta sờ sờ cái cằm nhẵn nhụi: “Thế nhưng mà chỗ này toàn nam nhi trai tráng, e rằng không tiện lắm...” Trịnh Hoài Sơn nói: “Nàng ấy chỉ đến tham quan một chút, mong điện hạ cho phép.” Lâm Diệu lúc này mới thả lỏng, cười to: “Bổn điện hạ trước giờ là kẻ khó chịu thế sao? Dù sao cũng đã đến đây

rồi, đi ra ngoài một chút cũng tốt!” Anh ta hạ giọng: “Thế nhưng thừa tướng để ý người của mình cho tốt, quân lính ở đây toàn là hổ sói, không cẩn thận là mất đó!” Anh ta nói xong còn nháy mắt với Thanh Ngọc một cái. Cô hơi bĩu môi, vì đang đứng ở sau lưng Trịnh đại nhân nên cũng không thấy được sắc mặt anh ta chuyển biến thế nào.

Thanh Ngọc mặc áo choàng kín mít bám sát đằng sau Trịnh đại nhân, hai tỳ nữ Nguyễn Thanh và Nguyễn Bảo cũng lẻo đẻo đi theo cô, đặt vào hoàn cảnh trong quân doanh khiến Trịnh đại nhân có hơi chói mắt. Những người không biết anh ta còn phải chớp mắt nhìn kỹ, vị giám quân mới đến này mang cả nữ quyến theo đấy ư?

Vì công việc sắp tới của Trịnh Hoài Sơn là giám sát quân tình, hiện tại anh ta đang được thất hoàng tử dẫn đi giới thiệu khắp doanh trại. Mặc dù có nhiều ánh mắt soi mói phóng tới, thất hoàng tử và Trịnh đại nhân cũng không tỏ vẻ khó chịu. Thất hoàng tử thì khỏi phải nói, anh ta là “sếp lớn” ở nơi này, còn có kẻ dám vô lễ ư? Tạ Thanh Ngọc thoát đầu thấy cái gì cũng mới mẻ, thế nhưng cô đi một hồi, lại cảm thấy không khí trong quân quá cứng nhắc. Hơn nữa quả đúng như Lâm Diệu đã nói, ánh nhìn của binh sĩ ở đây dù không hỗn láo nhưng cũng có chút dị thường.

Trịnh Hoài Sơn thấy cô nàng đã bắt đầu ủ rũ, liền nói: “Tiểu thư thăm thú đủ chưa? Nếu chán thì cũng nên về rồi.” Tạ Thanh Ngọc còn chưa kịp mở miệng, Lâm Diệu đã vỗ tay nói: “Chẳng phải Thịnh Thành cũng cách chỗ này một quãng xa? Để bổn điện hạ phái một đội quân hộ tống Ngọc Ngọc về. Tránh để Trịnh đại nhân lo lắng, lại xao lãng công việc, haha!” Tạ Thanh Ngọc nhìn anh ta đầy cảm kích, thế nhưng Trịnh thừa tướng lại đen mặt. Ta có bao giờ xao lãng công việc phỏng?

Một khắc trôi qua, Tạ Thanh Ngọc đã yên vị trên xe ngựa cùng với hai tỳ nữ Nguyễn Bảo, Nguyễn Thanh. Trước đó hai cô gái này vẫn luôn phải ngồi trước xe ngựa, Thanh Ngọc sợ họ chịu khổ nên gọi vào xe, khiến hai cô nàng hết sức cảm kích. Tạ Thanh Ngọc vén rèm nhìn lại, thấy Trịnh Hoài Sơn cũng đang nhìn theo liền vẫy vẫy tay với anh ta.

Hôm sau, cả hôm sau nữa, Trịnh Hoài Sơn đều bận rộn ở ngoài doanh trại. Tạ Thanh Ngọc được anh ta dặn dò không được đi dạo phố mà không có anh ta, nên chỉ có thể tìm Nguyễn tam tiểu thư nói chuyện. Nàng kia cũng đương lúc buồn chán muốn chết, vì vậy vào ngày thứ ba sau khi Trịnh Hoài Sơn ra ở ngoài doanh trại, Tạ Thanh Ngọc theo Nguyễn Chiêu Lan ra bãi săn ở ngoại thành.

Về chuyện đi săn này, Tạ Thanh Ngọc cũng không sai người đến báo tin cho Trịnh đại nhân. Hẳn anh ta cũng đã cài người trong phủ, cô có báo hay không cũng đều như nhau. Hơn nữa cô cũng không muốn xin phép này nọ, anh ta nói cô không được đi dạo phố, chứ không nói không được đi săn có đúng không?

Buổi sáng Nguyễn Thanh không biết ăn trúng món gì, bị đau bụng. Thanh Ngọc bèn để Nguyễn Bảo ở lại chăm sóc cô nàng. Dù sao lần này đi săn, hai cô nàng kia cũng không tiện đi theo từng bước.

Hôm nay Thanh Ngọc và Chiêu Lan đều ăn mặc hết sức gọn nhẹ. Thanh Ngọc mặc áo ngoài và quần váy màu cam nhạt, còn Chiêu Lan thì từ trên xuống dưới đều là một màu hồng phấn. Ngồi trên xe ngựa, hai người không ngừng chọc ghẹo lẫn nhau, tiếng cười sáng khoái mấy lần vọng ra ngoài.

Chiêu Lan nói: “Thì ra ấn tượng ban đầu của ta về cô đều sai bét! Cô nào có giống bọn con gái ông ọ kinh thành, nghe tiếng cười kia kia, tiểu thư khuê các có kiểu cười như vậy sao?”

Thanh Ngọc cũng nhận ra mình cười hơi lớn tiếng, bèn giả bộ e ấp, chớp chớp mắt nói: “Chiêu Lan hiểu lầm rồi, là vì nói chuyện với cô quá vui vẻ. Chứ bình thường ta cũng thực nữ lắm á...”

Nguyễn Chiêu Lan rùng mình: “Giả vờ giả vịt!”

Chẳng mấy chốc tiếng ồn ào phía bên ngoài vơi bớt, Chiêu Lan vén rèm cửa, vui vẻ nói: “Đã ra ngoài thành rồi. Hôm nay trời mát mẻ quá, đúng là trời giúp chúng ta mà!”

Tiểu thư quan lớn ra ngoài, xung quanh có rất nhiều hộ vệ đi theo. Tạ Thanh Ngọc có chút cảm khái, cô cho dù là con gái của quan tam phẩm, thế nhưng không phải lúc nào cũng có nhiều tùy tùng như vậy đâu!

Con đường này khác với đường ra doanh trại, hai bên còn có ruộng bậc thang cùng mấy mái nhà thưa thớt. Kiếp trước phương tiện vận tải phát triển, Tạ Thanh Ngọc từng đi chu du nhiều nơi, cũng từng thấy qua

ruộng bậc thang. Có điều ruộng nương ở cổ đại còn khá hoang sơ, cách canh tác cũng kém thời hiện đại rất nhiều.

Đi được quá nửa canh giờ, trước mắt hiện ra một hàng rào gỗ lớn. Thoạt đầu Thanh Ngọc có cảm giác mình đã đến doanh trại của thất hoàng tử, thế nhưng nhìn kỹ lại, hàng rào gỗ này cũ kỹ mà trang trí cầu kỳ hơn rất nhiều. Phía trên cánh cổng gỗ đồ sộ còn treo tấm biển khắc chữ “Trường sân”.

Nguyễn Chiêu Lan cũng từng đến đây nhiều lần, hất cằm hỏi: “Thế nào? Trường sân ở Thịnh Thành được hơn vùng kinh thành chứ?” Tạ Thanh Ngọc lúc ở kinh thành nào có cơ hội đi tới trường sân? Cô thành thật nói với Chiêu Lan, cô nàng liền thông cảm vỗ vỗ vai cô nói: “Ày, thật đáng thương.”

Tạ Thanh Ngọc bĩu môi, ta chẳng đến trường sân chẳng qua vì có nhiều thứ để giải trí hơn thôi.

Xe ngựa rẽ qua một khúc cua, rồi dừng lại ở trước một tòa nhà kiên cố. Hai người vừa xuống xe đã có mấy người ăn mặc gọn gàng chạy đến. Hộ vệ của Nguyễn Chiêu Lan nói vài câu, liền có người dắt ngựa tới.

Nguyễn Chiêu Lan đi vòng qua hai con ngựa trông có vẻ hiền lành, cười nói: “Hôm nay bốn tiểu thư vui vẻ, cho cô chọn trước.” Tạ Thanh Ngọc chọn con ngựa trắng, Nguyễn tam tiểu thư liền vui vẻ trèo lên con ngựa đen. Hai người thúc ngựa chạy chậm, tiếng cười thanh thúy vang vọng một khoảng đất trống.

Phía sau hai cô nàng là một đoàn hàng trăm hộ vệ cao lớn. Ở bãi sân cũng có rất nhiều người bảo vệ, mang lại cảm giác yên tâm cho người đi săn. Trên lưng ngựa có buộc sẵn một bộ cung tên gọn nhẹ, thứ này nếu đàn ông sử dụng thì có chút nhỏ bé, thế nhưng đối với phụ nữ thì lại khá vừa tay. Phỏng chừng ở Thịnh Thành, việc các vị tiểu thư quý tộc ra ngoài cưỡi ngựa, săn bắn giải khuây cũng khá phổ biến.

Thực tế chứng minh, thể lực của Chiêu Lan so với tiểu thư khuê các thông thường còn hơn hai bậc. Thanh Ngọc từ nhỏ đã có tập luyện, đêm đêm lại hay bay nhảy nên sức dẻo dai cũng không chê vào đâu được. Hai cô nàng cưỡi ngựa cả ngày vui quên trời đất, tuy có mấy lần thử tài săn thú nhưng đều bắn trượt. Tạ Thanh Ngọc cười nói: “Cứ tưởng Chiêu Lan phải là thiện xạ, không ngờ tài săn bắn còn thua kẻ tay ngang như ta á.” Chiêu Lan tức nổ đom đóm mắt, hếch mũi nói: “Cô mà so được với ta sao? Có muốn thi thử xem ai bắn được nhiều hơn không?”

Tuy nói là như vậy, thế nhưng gần cuối ngày, cô nàng này cũng chẳng bắn trúng con nào. Nguyễn Chiêu Lan cũng bắt đầu có chút mất hứng, hơn nữa cưỡi ngựa liên tục mấy canh giờ đã mệt mỏi, hai người bèn ghim cương đi chậm trên con đường nhỏ, vừa đi vừa thấp giọng trò chuyện.

Chiêu Lan ngập ngừng hỏi: “Cô... cô và Trịnh đại nhân, là loại quan hệ gì vậy?”

Tạ Thanh Ngọc nói: “Không có quan hệ gì đặc biệt.”

“Nói dối.” Chiêu Lan phồng má chỉ trích.

“Ta với chàng còn đang tìm hiểu, chưa có danh phận gì á.” Thanh Ngọc đành ỉu rĩ khai thật.

Chiêu Lan ngạc nhiên hỏi: “Chưa có danh phận gì mà đã dám ngồi chung xe ngựa, lại còn thân thiết như thế? Thanh Ngọc cô cũng thật là to gan á!”

Tạ Thanh Ngọc cười cười, không quên dặn: “Cô đừng có nói với ai! Trịnh đại nhân mà biết ta đi nói với cô, biết đâu lại giận ta thì khổ!”

Chiêu Lan hừ lạnh.

Đến lúc sắc trời đã bắt đầu chuyển tối, hai người mới giật mình, quay đầu ngựa trở về. Ánh chiều tắt gần hết, Nguyễn Chiêu Lan la lên: “Chết mất, nếu không về kịp trước lúc tối, cha ta sẽ chặt chân ta mất!” Hai người vừa cười ha ha vừa tăng tốc, hai con ngựa sổng bước phóng như bay trên đường. Không ngờ ngay lúc này từ phía xa xa có một âm thanh ầm ầm vang đến. Một hộ vệ hô lên thất thanh: “Là ngựa sổng chuồng! Mau mau bảo hộ tiểu thư tránh xa đường chính!”

Tiếng người kia vừa dứt, tiếng vó ngựa ầm ầm đã vọng tới ngày càng gần. Chỉ trong chốc lát, đoàn người đã cảm nhận được chấn động vô cùng khủng khiếp, thậm chí còn có thể thấy rõ cành cây rung rẩy, sau đó là một lớp bụi mờ bốc lên. Hàng trăm con ngựa to khỏe nối đuôi nhau chạy tới, con nào con nấy đều sung sức, móng ngựa vọng xuống nền đất như tiếng sấm rền.

Giữa lúc hỗn loạn, Tạ Thanh Ngọc và Nguyễn Chiêu Lan bị tách ra xa, con ngựa của Tạ Thanh Ngọc cũng ngay lúc này nổi điên, vừa lồng lộn vừa chạy như bay vào trong rừng. Nguyễn Chiêu Lan cũng phần lớn hộ vệ bị chặn lại bởi đàn ngựa đang chạy rầm rầm trên đường chính, cô ta không ngừng gọi tên Thanh Ngọc, nhưng tiếng gào của cô hoàn toàn bị tiếng vó ngựa át mất.

Tuy có mấy hộ vệ nhanh chóng đuổi theo Tạ Thanh Ngọc, nhưng con ngựa trắng mà cô đang cưỡi không ngừng lại rất khỏe. Nó nhảy qua cả hàng rào bảo vệ của bãi săn, trên đường lại không ngừng nhảy chồm khiến Tạ Thanh Ngọc mất vía.

Tim Thanh Ngọc lúc này đã như muốn nhảy ra ngoài. Tuy vô cùng hoảng sợ, cô lại hiểu rõ nếu để bản thân té xuống ngựa, mạng sống e là khó giữ nổi. Bởi vậy cô cố hết sức áp chặt vào mình ngựa, hai tay liều mạng nắm chặt dây cương đến rướm cả máu. Trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng, chỉ có thể cầu nguyện mấy hộ vệ mau mau đuổi kịp mình.

Khung cảnh trước mặt càng ngày càng xa lạ, không có đường mòn, Tạ Thanh Ngọc không ngừng bị cành cây quệt cho rách áo, xước da. Con ngựa đã đi vào rất sâu trong rừng, ánh sáng đã gần tắt hết mà sau lưng vẫn không có người đến cứu viện. Tạ Thanh Ngọc vừa đau vừa lo lắng nhưng vẫn không thể kêu với ai, tiếng gió tạt vào tai cô chưa bao giờ gây đau nhức đến như thế.

Một lúc lâu sau đó, con ngựa mới bắt đầu có dấu hiệu kiệt sức. Lúc nó chạy chậm lại, Tạ Thanh Ngọc liền đập lên lưng nó, lấy đà phóng ra bên ngoài. Cô lặn mấy vòng trên đất, may mắn được một đám cành khô giòn rụm đỡ lại. Tuy hiện tại tóc tai cô rối bời, quần áo tơi tả, màu cam nhạt ban đầu cũng đã chuyển sang màu nâu thẫm, thế nhưng ít ra trái tim của Thanh Ngọc cũng đã trở lại lồng ngực của mình.

Chỗ cô đang đứng là ở giữa rừng tối rậm rạp. Trước giờ Thanh Ngọc vẫn hay đi bữa bãi nhưng rừng rậm vốn không phải là chỗ an toàn, cô cũng không dám rẽ lung tung. Sẵn có thanh pháo dùng để liên lạc với Lăng Khách, cô liền đốt lên, hi vọng sẽ có kẻ nhìn thấy.

Lúc thả lỏng, Thanh Ngọc mới nhận ra toàn thân đang mệt rũ rời, hai cánh tay và bả vai đau nhức như có vó ngựa đá lên. Cô đành mò tới một tảng đá đầy rong rêu, đặt mông ngồi xuống thở hỗn hển.

Chưa đầy nửa canh giờ sau, Thanh Ngọc nghe thấy tiếng bước chân vang đến. Trong lòng cô vô cùng mừng rỡ, thế nhưng nghe nhịp điệu những bước chân kia thì có chút kỳ lạ. Nếu là người tìm cô, họ hẳn phải nôn nóng, vừa đi vừa hò hét. Đằng này bước chân những người vừa đến vừa nhẹ nhàng vừa thận trọng, chẳng những là những kẻ võ công cao cường mà kinh nghiệm đi rừng cũng rất tràn trề.

Tạ Thanh Ngọc nín thở chờ đợi. Ngày hôm nay có nhiều biến cố như thế, cô cẩn thận vẫn hơn.

Bọn người kia dường như phát hiện ra dấu vết của con ngựa điên để lại, tốc độ tìm đến nhanh hơn. Tiếng bước chân đã đến rất gần, Tạ Thanh Ngọc còn đang lưỡng lự nên ở lại hay chạy trốn, thì chợt có một tiếng quát vang lên. “Các người muốn làm gì?”

Tạ Thanh Ngọc vừa nghe đã nhận ra chính là sư phụ đáng kính của mình. Cô còn chưa kịp vui mừng và cảm kích, thì tiếng binh khí đã vang lên. Lăng Khách mặc dù rút khỏi giang hồ nhưng vì thói quen, dưới giày của ông vẫn luôn giấu một vài con dao nhọn. Bọn người đang tìm kiếm Thanh Ngọc rõ ràng cũng là cao thủ, Tạ Thanh Ngọc nghe tiếng kim loại va chạm là có thể đoán ra.

Tạ Thanh Ngọc thận trọng tiếp cận với nơi phát ra tiếng đánh nhau. Trước mắt cô là một vùng rừng trống được lửa đuốc chiếu sáng. Lăng Khách đang tả xung hữu đột giữa một đám bốn người áo đen, trông ông lúc này giống như một con sư tử phát điên, bộ dáng thậm chí còn thảm hơn mấy ngày trước. Tốc độ ra chiêu của mấy người trước mắt vừa hung hiểm vừa nhanh đến chóng mặt, càng khiến Tạ Thanh Ngọc vô cùng kinh hoàng. Sư phụ của cô hiện tại đối phó với bốn tên sát thủ, với võ công mèo quào của cô làm sao mà trợ giúp đây?

Trước giờ Tạ Thanh Ngọc vẫn luôn tự hào với khinh công vô cùng tốt của mình, thế nhưng lúc rơi vào hoàn cảnh bị truy sát cô mới biết, lẽ ra từ đầu cô nên chăm chỉ luyện tập võ công hơn. Giữa lúc cô còn cẩn rắng theo dõi trận chiến, một người áo đen cao ngất không biết từ đâu xuất hiện trước mặt Tạ Thanh Ngọc, giọng nói the thé vang lên: “Đã tìm thấy con môi!”

Thanh Ngọc không có thời gian tự hỏi tại sao những kẻ này muốn bắt mình. Cô chỉ có thể lập tức phát huy

bản năng tự vệ, hươu lấy mấy hòn đá bên cạnh ném vào gã. Nhân lúc gã bối rối, cô liền dùng khinh công chạy trốn. Không ngờ người áo đen này võ công thậm chí còn cao hơn mấy kẻ đánh nhau với Lăng Khách, tốc độ ra chiêu cũng rất nhanh. Tạ Thanh Ngọc chỉ nghe thấy mấy âm thanh xé gió vang lên từ phía sau, cô cũng không dám ngoái nhìn, cắm đầu chạy về phía trước. Tới chỗ nào rẽ được, cô đều rẽ một góc lớn, thế nhưng âm thanh truy đuổi phía sau không hề dừng lại. Cuộc đuổi bắt kéo dài đã gần một canh giờ mà kẻ áo đen vẫn chưa có dấu hiệu đuối sức. Tạ Thanh Ngọc thì ngược lại. Cô vốn đã dành một ngày trên lưng ngựa, lúc này thể lực đã suy giảm rất nhiều. Mấy lần cô suýt bị kẻ kia tóm được, mà bốn bề chỉ có tiếng gió xào xạc cùng tiếng thú kêu, hi vọng được cứu của cô cũng dần tắt lịm.

Đúng lúc Tạ Thanh Ngọc hoàn toàn chìm vào tuyệt vọng, chợt có một mũi tên lướt gió bay về phía gã sát thủ áo đen. Gã chỉ thề một tiếng, mắt đã rơi vào một đám lá khô. Mũi tên này đến từ phía một thân cây cách đó không xa, Tạ Thanh Ngọc vừa chạy vừa phóng mắt nhìn lên. Lúc này trăng đã lên cao, một mái tóc màu trắng hiện ra trong tầm mắt của cô.

Tạ Thanh Ngọc hết sức sửng sốt, cho dù cô luôn mong đợi có người đến tương trợ, nhưng trong trí tưởng tượng của cô không bao giờ xuất hiện vị kia. Từ ... từ khi nào bộ đầu cũng vào rừng bắt sát thủ vậy?

15. Chương 14: Ai Cũng Có Nỗi Lòng Thầm Kín

Nguy hiểm chưa qua hết, Tạ Thanh Ngọc vẫn còn chạy như điên về phía trước. Từ trên cành cây đang đứng, Lưu Hạ nhảy xuống đất. Anh ta hùng hổ ngó gã sát thủ với vừa trượt té, sau đó ... kéo tay Thanh Ngọc chạy tiếp. Tạ Thanh Ngọc lắp bắp: “Sao ... sao bộ đầu như anh mà cũng chạy vậy? Còn sát thủ kia...” Lưu Hạ đáp bằng giọng ngắt quãng: “Tôi ... tôi làm sao đánh thắng gã chứ, không chạy chẳng lẽ chờ gã giết tôi sao?” Mới đầu Tạ Thanh Ngọc nghĩ người này hẳn là cao thủ thâm tàng bất lộ, thì ra lúc này anh ta chỉ đánh lạc hướng mà thôi! Dù vậy, cô cũng hết sức cảm kích tinh thần thượng nghĩa của anh ta.

Vị bộ đầu bạch tạng này tuy từng học qua khinh công nhưng sức bền của anh ta còn kém, mới chạy một quãng mà đã thở ồ ồ như trâu. Bàn tay Lưu Hạ đã bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Chợt anh ta nói: “Cố gắng thêm một dặm nữa thì sẽ gặp được người của tôi. Bọn họ chắc chắn cứu được chúng ta!” Người của anh ta là chỉ những bộ đầu khác sao? Liệu những bộ đầu này có đủ đông, có đủ mạnh để chống lại bốn, năm sát thủ vô cùng tài giỏi?

Hai người đang chạy, Lưu Hạ bỗng nhiên ngã ầm xuống nền rừng. Tạ Thanh Ngọc kinh hoảng hô lên: “Anh không sao chứ Lưu Hạ? Mau tỉnh dậy đi!” Cô cúi người kiểm tra hơi thở của anh ta. Người này vẫn còn sống. Trên người anh ta không hề có vết thương, vậy thì làm sao anh ta lại ngã lún ra bất tỉnh như thế? Tạ Thanh Ngọc có thể không ngần ngại bỏ anh ta lại, nhưng cô lại không nỡ để kẻ vừa cứu mình rơi vào chỗ chết. Cô vừa định nâng anh ta lên vai thì trên cổ chợt nhói đau. Một giọng lạnh lùng cất lên: “Nếu còn lộn xộn, đừng trách vô tình.” Không phải chứ, lại thêm một sát thủ khác nhảy ra ư? Tuy giọng nói của người mới đến có chút khàn, Tạ Thanh Ngọc vẫn nghe ra một chút âm điệu nữ tính. Đó cũng là suy nghĩ cuối cùng trước khi chìm vào hôn mê.

Tạ Thanh Ngọc nhớ rõ lúc mình chết. Buổi sáng hôm đó cô và mẹ đã cãi nhau một trận ra trò, bởi tối hôm trước cô đi nhuộm tóc mình thành màu nâu. Mẹ cô là một mẫu người vô cùng truyền thống, chí hướng của bà cũng là dạy cô thành mẫu con gái truyền thống. Mà mẫu con gái truyền thống chuẩn mực thì không-được-nhuộm-tóc! Thế nhưng vào những ngày ở kiếp trước, Tạ Thanh Ngọc nhận ra rằng sự truyền thống trong tư tưởng đang đối chọi ác liệt với khát khao được sống tự do. Cô cho rằng việc áp đặt công – dung – ngôn – hạnh lên người phụ nữ là việc vô cùng vô lý. Cô trăn trở mãi về những mơ ước mà người phụ nữ phải chìm chết để thỏa mãn những khuôn mẫu mà xã hội lỗi thời đặt ra. Thế nhưng khi nhận ra

mình cần sống đúng với mình, cô lại bị mẹ phản đối quyết liệt. Cô không hiểu vì sao mẹ không muốn cô hạnh phúc. Cô không hiểu vì sao cô không thể sống cho mình. Vì vậy sau trận cãi nhau với mẹ, cô đi bộ ra công viên để nghĩ về vấn đề này.

Trên đường đi, Tạ Thanh Ngọc nhìn thấy một cậu bé chừng bảy, tám tuổi đang lao ra đường. Cậu bé chỉ cách cô chừng vài mét, phồng chừng vươn tay ra là có thể kéo lại được. Vì vậy Tạ Thanh Ngọc ở kiếp trước đã làm cái việc mà bản năng của một con người có lương tâm kêu gọi, đó là nhào đến ôm cậu bé lại. Không may cho cô, ngay lúc này có một chiếc xe ô tô trở tới. Tuy cô chỉ đứng ở bên ngoài mép vỉa hè một chút nhưng chiếc xe chạy vừa nhanh vừa sát vỉa hè này đã kịp hất tung cô lên không trung. Tạ Thanh Ngọc không biết bé trai được mình ôm có còn sống hay không, thế nhưng chiếc xe gây tai nạn chết người kia chắc chắn là do một tên say rượu cầm lái.

Chết là cảm giác như thế nào?

Lúc đó thế giới xung quanh như dừng lại, sau đó ảm một cái, cơ thể giống như hoàn toàn bị tan vỡ. Chết cũng giống như lúc nhỏ được dắt đi tiêm ngừa, cơn đau vừa chợt nhói đã chấm dứt.

Mười năm qua, Tạ Thanh Ngọc luôn có cảm giác mình đang sống một trong giấc mộng: thời đại này, người cha của cô, cả những sự việc cô gặp qua đều là những tình tiết trong giấc mộng đó. Tạ Thanh Ngọc luôn tự nhủ rằng chỉ cần cô chết trong giấc mộng này, chỉ cần cô mở mắt, cô sẽ thấy mình nằm trong bệnh viện. Trước mắt cô sẽ hiện ra trần nhà màu trắng, khăn trải giường màu trắng, rồi cô nhận ra trên người mình chỉ chít vết thương đang lành. Mẹ của cô sẽ ở bên giường, nắm tay cô, vừa khóc vừa nói với cô rằng ngày đó bà đã sai. Bà sẽ hạnh phúc biết bao vì cô đã tỉnh lại, bởi buổi sáng hôm ấy bà đã nặng lời với cô, bà sẽ chẳng thể nào tha thứ cho mình nếu cô chết đi. Rồi bà sẽ cho phép cô được làm những điều mình thích, và cô sẽ sống một cuộc đời hạnh phúc mãi mãi về sau! Phải, hẳn là như vậy. Chẳng phải trong những quyển tiểu thuyết nổi tiếng, kể trong hôn mê lạc đến thế giới giấc đều sẽ trở về như vậy sao?

Thế nhưng khi tỉnh dậy sau lần bị truy bắt trong rừng, Tạ Thanh Ngọc vẫn ở trong thế giới cổ đại này. Mất một lúc đầu óc còn choáng váng của cô mới thu thập đủ dữ liệu của môi trường xung quanh. Cô đang nằm trên một chiếc giường cứng như đá trong một căn phòng gỗ tối tăm, chật hẹp. Hai tay Tạ Thanh Ngọc bị trói chặt vào giường khiến cô không thể nào nhúc nhích. Ván giường rất cứng, cộng với dư âm của ngày hôm qua, hiện tại cơ thể Tạ Thanh Ngọc đau đớn như thể bị nứt ra từng mảnh. Điều đáng buồn là lúc này Tạ Thanh Ngọc rất muốn đi vệ sinh. Cô không muốn lúc có người đến lại phát hiện một vị tiểu thư hôi hám, vì vậy cô cất giọng gọi: “Có ai không...” Giọng nói của Thanh Ngọc khàn khàn vì thiếu nước, cô đồng tai nghe một lát nhưng không hề có tiếng trả lời. Tạ Thanh Ngọc nhận ra sự cô độc và bất lực tuyệt đối của bản thân. Nếu có cuộc bình chọn thời khắc thê thảm nhất trong cuộc đời, cô sẽ phải bỏ phiếu cho lúc này ... Tuy nhiên cô cũng tự nhủ mình phải cố gắng chịu đựng được thêm phút nào hay phút ấy.

Ông trời thương xót, quả thật ít lâu sau có một tròng bước chân gấp gấp đi đến. Cửa được mở ra, một bóng người cao gầy bước vào. Tạ Thanh Ngọc suýt nữa trào nước mắt: “Được... được cứu rồi!” Trên tóc Trịnh Hoài Sơn lúc này còn lũng lảng mấy cành cây khô. Giày và tóc anh ta đều ẩm ướt, trên vạt áo lấm tấm lá cây và bùn đất. Anh ta vừa bước vào cửa đã tặng Tạ Thanh Ngọc một cái nhìn đầy phức tạp, sau đó móc một con dao nhỏ từ trong tay áo cắt dây trói cho cô.

Tạ Thanh Ngọc nhìn ra ngoài cửa, không hề thấy người nào đi theo. Cô liền lo lắng hỏi: “Người của đại nhân đâu rồi?” Trịnh Hoài Sơn vừa thoăn thoắt cắt dây vừa nói: “Lúc đi bồn quan đã dẫn theo rất đông kỵ binh...” Tạ Thanh Ngọc thở phào nhẹ nhõm. Trịnh Hoài Sơn nói tiếp: “Thế nhưng vì giữa đường mắc

mưu thổ phỉ nên ta bị lạc với bọn họ. Tức là hiện tại, bốn quan chỉ có một mình.” Dây trói trên người Tạ Thanh Ngọc được gỡ ra hết, anh ta liền gấp gấp nói: “Bọn chúng đang kéo đến, chúng ta mau đi thôi!”

Tạ Thanh Ngọc trợn tròn mắt, vị đại nhân này bị sao có thể bất cẩn để lạc mất ngàn ấy người cơ chứ! Tuy trong lòng tê tái, cô vẫn phải gấp rút ngồi dậy. Vì nằm lâu một tư thế nên cả người cô tê cứng, phải điều chỉnh một lúc mới có thể đi lại bình thường. Hai người bước thấp bước cao tiến về phía cửa, đi ra ngoài. Bốn phía là rừng cây rậm rạp. Hiện tại mặt trời vừa mới lên cao, tiếng chim hót ríu rít cả một góc rừng. Trịnh Hoài Sơn nhú mày nhìn về một hướng, chợt nắm tay Tạ Thanh Ngọc kéo về hướng ngược lại.

Tạ Thanh Ngọc nói: “Đại... đại nhân, hình như chúng ta đang đi về hướng bắc.” Tuy từ hôm qua cô lạc đường nhưng cũng hiểu rõ, hướng bắc dẫn tới Bắc Quốc, hướng nam mới là Thịnh Thành cơ mà? Trịnh Hoài Sơn buồn phiền nói: “Đúng là hướng bắc. Có điều mấy hướng còn lại đều có thổ phỉ, chúng ta không còn đường khác để đi.” Trong chốc lát mọi chuyện đều sáng tỏ. Thì ra bọn người áo đen độc ác kia chính là thổ phỉ đấy!

Tạ Thanh Ngọc thấy tướng đi của Trịnh Hoài Sơn rất kỳ quái, bèn hỏi: “Chân đại nhân bị thương sao?” Trịnh thừa tướng lắc đầu. Thế nhưng Thanh Ngọc đã nhanh chóng quỳ xuống vạch ống quần của người ta lên. Trịnh Hoài Sơn quát khê: “Tiểu thư làm gì vậy?” Tạ Thanh Ngọc nhìn thấy mắt cá chân của Trịnh đại nhân sưng to gần bằng cái chén, trong lòng như có một dòng nham thạch chảy qua. Cô rưng rưng nước mắt nói: “Đại nhân bị thương nặng thế này vẫn còn cố đi. Chân như thế này làm sao mà đi xa được đây?” Trịnh Hoài Sơn lúc này đã rất nóng ruột nên qua loa đáp: “Ta vẫn còn đi được. Bọn thổ phỉ vẫn đang đuổi theo, chúng ta nếu không mau rời đi sẽ không kịp.”

Anh ta không ngờ Tạ Thanh Ngọc sẽ xoay người lại rồi vỗ vỗ lên lưng cô nàng mà nói: “Tiểu nữ công đại nhân một đoạn. Khinh công của tiểu nữ rất tốt, đại nhân mau mau lên đi.” Trịnh Hoài Sơn nghiêm mặt đáp: “Nam nữ khác biệt...” Tạ Thanh Ngọc phát khóc: “Đại nhân của tôi ơi, chân anh bị thương cho dù cố nhịn đau nhưng cũng không thể đi nhanh được. Nói thật với đại nhân, tiểu nữ rất là muốn đi vệ sinh rồi đó! Tiểu nữ còn phải chạy nhanh rồi tìm chỗ giải quyết tâm sự nữa nha...” Trịnh Hoài Sơn suy nghĩ một lát, rốt cục cũng trèo lên lưng cô nàng. Vừa làm, anh ta vừa lẩm bẩm: “Thất lễ.”

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý trước, thế nhưng lúc hai cơ thể kề sát vào nhau, Tạ Thanh Ngọc vẫn cảm thấy một dòng điện chạy qua. Trịnh Hoài Sơn vóc người rất cao, anh ta phải điều chỉnh một chút thì mới nằm gọn trên lưng cô nàng kia được. Anh ta quàng tay lên cổ cô, vừa thở dài vừa nói: “Thanh Ngọc, sau này ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng.” Giọng nói của anh ta thổi vào tai làm Tạ Thanh Ngọc hơi ngứa. Cô lẩm bẩm: “Lo giữ mạng trước đã.”

Vì đã ngủ một đêm, sức khỏe cô khá hơn tối quá rất nhiều. Cũng không biết tên thổ phỉ kia dùng món đòn gì đánh cô bất tỉnh khiến hiện tại vùng cổ của cô vô cùng đau nhức.

Trịnh Hoài Sơn ở trên lưng cô không ngừng nghe ngóng. Lúc khoảng rừng xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, anh ta nói: “Thanh Ngọc, nàng... ở đây được rồi...” Tạ Thanh Ngọc như vớt được bè cứu mạng, vội vã ném anh chàng kia xuống, lao như bay vào trong một bụi rậm ở phía xa.

Lúc Tạ Thanh Ngọc quay lại, Trịnh đại nhân đang dùng một miếng vải quấn mắt cá chân của mình. Động tác của anh ta vừa nhanh nhẹn vừa dứt khoát, thấy Tạ Thanh Ngọc đang nhìn thì cười khổ nói: “Lúc xuống ngựa ta không chú ý nên chân bị lọt vào hố. Cũng không ngờ sưng to đến thế.”

Trịnh Hoài Sơn cũng đã nhìn thấy cảnh quần áo rách nát cùng mấy vết thương rướm máu trên tay và mặt Tạ Thanh Ngọc, trong lòng vô cùng đau xót. Anh ta liền dịu dàng nói: “Nàng sao lại bất cẩn như vậy, trên người toàn là vết thương. Ta có mang theo bông băng cùng thuốc rửa, mau đưa hết chỗ bị thương lại đây.” Tạ Thanh Ngọc cảm thấy anh chàng này hôm nay đối xử với cô quá tốt, thế nhưng cô không thể suy nghĩ nhiều hơn. Sau khi được băng bó xong, cô chạy đi hái một ít trái dại. Trịnh đại nhân vừa nhìn thấy đã lắc đầu: “Loại trái dại này có độc. Lúc ở trong rừng này nên đào củ có tinh bột để ăn, hầu hết trái dại đều có độc hoặc có vị chua, không thích hợp để ăn no.”

Tạ Thanh Ngọc làm theo hướng dẫn của anh ta, đào được vài củ sắn. Cô vừa nướng vừa hỏi: “Đại nhân có vẻ rất hiểu biết về cách sinh tồn trong rừng.” Trịnh Hoài Sơn đáp: “Trước đây cũng có một thời gian mưu sinh ở trong rừng.” Ngày đó anh ta cùng mẹ sống ở bìa rừng, hằng ngày đều phải vào rừng đào sắn, sao lại không thông thạo cho được?

Sau khi ăn qua loa, hai người tiếp tục chạy về hướng bắc. Tạ Thanh Ngọc cũng theo một người đàn ông cao to dĩ nhiên vô cùng mệt mỏi. Cô oán thán nói: “Đại nhân ơi, người của ngài có đuổi theo đằng sau không vậy? Nếu không có tiếp viện, chẳng lẽ chúng ta cứ như thế này mà chạy tới Bắc Quốc hay sao?” Trịnh Hoài Sơn chợt nói: “Chạy thẳng tới Bắc Quốc cũng không phải là ý tồi. Thế nhưng nàng sẽ chết vì kiệt sức đấy!” Tạ Thanh Ngọc cảm thấy người này điên rồi. Trong hoàn cảnh này mà cũng có thể trù ẻo cô chết hay sao?

Trịnh Hoài Sơn thật ra cũng có nỗi khổ tâm của mình. Muốn làm rõ chuyện này, phải quay về thời gian nửa ngày hôm trước. Lúc đó anh ta đang cãi nhau với thất hoàng tử về vấn đề đánh thổ phỉ. Thất hoàng tử muốn ngay ngày hôm sau xuất phát, thế nhưng Trịnh đại nhân phản đối kịch liệt bởi kế hoạch tiến công, chiến thuật và phân bổ nhân lực đều chưa rõ ràng. Hai người đã cãi tới mức đập bàn, Lâm Diệu không thêm nói nữa, bỏ ra ngoài. Sau đó, Trịnh đại nhân mới biết là anh chàng kia một mình tập hợp quân lính, chuyện này hôm sau xuất quân hẳn là không xoay chuyển được rồi.

Lâm Diệu vừa mới đi vài canh giờ thì có kẻ mang một hai bức mật thư đến. Bức thứ nhất không ngờ là từ bọn thổ phỉ, nói rằng nữ quyến của thất hoàng tử đang bị họ giam giữ. Trong đó còn nêu rõ nếu Lâm Diệu không một mình đi đến căn nhà gỗ ở khu rừng phía bắc Thịnh Thành, sáng mai cô nương kia đừng hòng thấy ánh mặt trời. Bức thư thứ hai là thông tin mà thám tử ở Thịnh Thành báo cáo cho Trịnh đại nhân, sau khi anh ta đối chiếu, phân tích thì đã hiểu tình huống tổng thể.

Việc này nếu giải quyết không khéo có thể làm ảnh hưởng tính mạng của Thanh Ngọc. Trịnh thừa tướng lúc này muốn tìm thất hoàng tử nói rõ trắng đen, thế nhưng anh chàng kia dường như biến mất khỏi doanh trại. Trịnh Hoài Sơn sai người báo tin cũng không thấy kết quả. Dĩ nhiên Trịnh thừa tướng cũng không ngu ngốc tới mức đơn thân độc mã xông vào hang hùm. Anh ta vốn đã tập hợp một trăm kỵ binh vô cùng nhẹ nhàng đi đến khu rừng phía bắc Thịnh Thành. Khi tìm thấy ngôi nhà gỗ thấp thoáng giữa những tàng cây, Trịnh thừa tướng để các kỵ binh ẩn vào rừng, bản thân một mình tiến về phía đó. Không ngờ đúng lúc này ngựa của các kỵ binh đồng loạt nổi điên, phi như bay về hướng bìa rừng. Ngay cả con ngựa mà anh ta cưỡi trước đó cũng bỏ chủ mà chạy nốt! Cái tai thính của Trịnh Hoài Sơn nghe rõ âm thanh vó ngựa càng ngày càng rời xa, chỉ trong chốc lát anh ta đã hiên ngang lạc mất toàn bộ đồng đội. Vậy nên mới có sự việc anh ta một mình mò mẫm vào trong căn nhà gỗ kia.

Hai người vừa đi vừa nghỉ, chẳng bao lâu đã đến cuối này. Ánh nắng cuối cùng vừa tắt, họ cũng may mắn tìm ra chỗ nghỉ đêm an toàn. Tạ Thanh Ngọc không còn biết gì đến nguyệt ngục e lệ mà nằm ngửa ra trên đất. Lưng của cô tưởng như sắp gãy đến nơi. Trịnh thừa tướng ngáp ngừng bảo gần đó có con suối nhỏ, cô bèn bỏ mặc anh ta, lao xuống đó rửa ráy hết dơ bẩn trên người.

Buổi tối, bọn họ cũng không dám đốt lửa. Tuy bọn thổ phỉ chưa bắt được hai người nhưng cái tai vô cùng thính của Trịnh thừa tướng thỉnh thoảng vẫn nghe tiếng trò chuyện của họ ở quãng xa. Hai người cần răn ăn một đồng đồ sống, buổi tối còn phải ngủ để lấy lại sức.

Ban đêm, từng đợt gió rét tràn qua lá cây, cái lạnh tê tái bao phủ mặt đất trong rừng. Vì không đốt lửa, hai người đều lạnh tới run rẩy, thậm chí Trịnh Hoài Sơn còn nghe tiếng răng cô nàng kia va vào nhau ‘lập cập’. Điều này làm anh ta hết sức đau lòng.

Chịu đựng được một lúc như vậy, Trịnh Hoài Sơn chợt lên tiếng: “Thanh Ngọc, trang phục của nàng mỏng manh như vậy, sẽ bị cảm lạnh đấy!” Tạ Thanh Ngọc ngẩn ra. Giờ này mà anh chàng khó tính này còn hơi sức bình phẩm trang phục của cô? Cô cũng muốn mặc dày lắm nhưng mà không được đấy, anh ta có hiểu không? Không ngờ Trịnh Hoài Sơn nói xong thì chủ động nhích xích lại, ôm cô nàng vào lòng.

Tạ Thanh Ngọc như bị sét đánh trúng, toàn thân cô có một dòng điện nho nhỏ không ngừng chạy lung tung. Trịnh thừa tướng lại dùng giọng chính nghĩa nói: “Thanh Ngọc, ta cũng lạnh lắm. Chúng ta ôm nhau ngủ đi.” Dù sao cũng sẽ thành thân, hơn nữa anh ta cũng không nghĩ ra cách đối phó với thời tiết khắc nghiệt này. Tạ Thanh tuy vô cùng kinh ngạc nhưng cô nàng cũng cảm thấy đây là một ý không tồi. Hơn nữa người ôm cô lại là Trịnh thừa tướng đấy, chứ nếu anh ta là thất hoàng tử thì cô sẽ kiên quyết đẩy ra ngay.

Mặc dù đã được Thanh Ngọc công một đoạn đường dài, thế nhưng lúc đó Trịnh Hoài Sơn là người bị động. Lúc này anh ta ôm mỹ nhân trong vòng tay, trái tim không tự chủ được liên chạy loạn. Bộ não của anh ta thì không ngừng hò hét: “Thì ra cảm giác ôm một người phụ nữ là như vậy...” Lần ôm này, anh ta chợt không bao giờ muốn buông ra nữa.

Tạ Thanh Ngọc không quen chuyện ôm ấp, thế nhưng cơn lạnh đã dịu hơn lúc này rất nhiều. Cô mệt mỏi muốn chết nên đã rơi vào giấc ngủ chập chờn, chợt giọng nói của Trịnh Hoài Sơn nhẹ nhàng vang lên bên tai: “Thanh Ngọc, khi về kinh thành ta sẽ hỏi cưới nàng.” Từ miệng Tạ Thanh Ngọc chỉ phát ra vài tiếng ư ử, anh ta liền nói tiếp: “Trong thư cha nàng từng nói nếu ta không đuổi được nàng về kinh thành ngay tức khắc, thì sau này phải cưới nàng làm vợ.” Thế nhưng đáp lại anh ta là tiếng thổ vô cùng nhịp nhàng, sâu lắng của cô gái trong lòng. Trịnh Hoài Sơn đại nhân lần đầu tiên tỏ tình lại không thể làm đối phương thấu hiểu, anh ta chỉ có thể nín nhịn.

Sáng hôm sau, Tạ Thanh Ngọc thức dậy trong tiếng chim hót véo von. Gió rừng thổi cả đêm làm môi cô khô nứt, tấm lưng mềm mại của cô thì bị đá sỏi làm cho ê ẩm không thoải. Cô vừa vươn vai vừa dáo dác nhìn quanh, lúc này Trịnh thừa tướng mới chậm rãi đi ra từ một bụi cây không xa. Trái ngược với cô, Trịnh Hoài Sơn đã dậy từ rất sớm. Anh ta lùng sục một hồi cũng tìm được một thân cây vừa vặn làm gậy chống. Lúc Tạ Thanh Ngọc nhìn thấy anh ta, cô bất giác cũng nhìn lại mình. Hai người bọn họ lúc này đều hết sức thê thảm.

Trịnh Hoài Sơn nói: “Thanh Ngọc, hôm nay chúng ta không cần trốn chạy nữa.” Tạ Thanh Ngọc nghe vậy thì mừng rỡ: “Bọn thổ phỉ bị bắt rồi sao? Đã tìm được người của chúng ta rồi?” Trịnh Hoài Sơn nhẹ nhàng rút chiếc khăn tay còn sạch sẽ ra lau mấy chỗ lấm lem trên khuôn mặt cô nàng. Anh ta nói: “Không phải.”

Tạ Thanh Ngọc tròn tròn mắt: “Không phải? Vậy thì bọn thổ phỉ đột ngột rút đi, chúng ta không bị truy đuổi nữa?” Thế nhưng người đối diện chỉ lắc đầu. Tạ Thanh Ngọc lo lắng nói: “Không chạy thì không được đâu đại nhân à, bọn người kia rất dã man đấy! Tiểu nữ thì không sao, thế nhưng ngài là thừa tướng đương

triều, tính mạng cũng đáng giá hơn cả tiểu nữ đây!”

Trịnh Hoài Sơn khổ tâm, sao cô nàng trước mặt lại xem nhẹ mạng mình đến thế? Anh ta hỏi một vấn đề cách xa tám ngàn dặm: “Nàng gọi ta là gì?” Thấy Tạ Thanh Ngọc không phản ứng kịp, anh ta liền nói tiếp: “Gọi ta là Hoài Sơn. Chúng ta sắp sửa ra khỏi biên giới, ta cũng không còn là thừa tướng nữa.” Tạ Thanh Ngọc to gan nói: “Đại nhân, anh bị gió rừng hun cho ám đầu rồi có phải không?” Không ngờ Trịnh Hoài Sơn phá lệ gật đầu: “Ừ.” Anh ta nói xong thì im lặng, đôi mắt nhìn vào khoảng không vô định.

Tạ Thanh Ngọc vô cùng hoang mang. Anh chàng này có vấn đề về thần kinh rồi, cô có nên đánh anh ta ngất xỉu rồi công anh ta chạy trốn hay không? Không được, cô không thể công người này thêm một giờ đồng hồ nào nữa, lưng cô gầy mất. Hơn nữa cô cũng không nỡ đánh anh ta.

Hay là, bỏ anh ta mà chạy trốn một mình? Cũng không được nốt, vì trước giờ người rành đường hơn là anh ta. Nếu chạy một mình thì cô biết chạy về hướng nào đây?

Tạ Thanh Ngọc rụt rè hỏi: “Đại nhân đang nghĩ gì vậy? Nói thật cho tiểu nữ biết được không?” Trịnh Hoài Sơn nói: “Cả ngày hôm qua ta tập trung lắng nghe động tĩnh của những kẻ truy đuổi. Bọn họ bao vây tất cả các hướng chỉ trừ hướng bắc, mục đích chính là lừa chúng ta tới Bắc Quốc.”

Thanh Ngọc vắn vệt áo đã nhiễm đen của mình, hỏi tiếp: “Như vậy cũng đồng nghĩa với việc họ không muốn lấy mạng của chúng ta, mà chỉ muốn đưa chúng ta vào Bắc Quốc?” Trịnh Hoài Sơn lúc này mới nở nụ cười: “Thông minh lắm.”

“Bây giờ chúng ta làm gì?”

“Không cần làm gì cả. Cứ ngồi yên cho tới khi bọn họ tìm ra chúng ta.”

Tạ Thanh Ngọc vẫn còn lo lắng: “Nhưng mà...”

Nhưng nhìn ánh mắt kiên định của Trịnh Hoài Sơn, cô lại không nói tiếp nữa. Cô quyết định tin tưởng người này.

Thực ra nếu Tạ Thanh Ngọc tiếp tục bày tỏ mối lo lắng của mình, Trịnh Hoài Sơn rất có thể sẽ lung lay. Anh ta tuy đã phân tích ngọn nguồn mọi tình huống, thế nhưng người trong lòng có thể mất mạng nếu phán đoán sai lầm, sự tin tưởng bản thân của anh ta cũng giảm đi đáng kể.

Cảm giác thích một người là như thế nào?

Đây là lần đầu tiên Trịnh Hoài Sơn ở bên cạnh một người con gái lâu như vậy. Từ lúc sinh ra anh ta đã nhận được ít tình thương, trừ người mẹ lên cơn điên năm anh ta tròn tám tuổi thì chẳng còn ai thật lòng quan tâm đến anh ta cả. Anh ta từng cho rằng vì mình đã chai sạn nên cũng chưa từng rung động trước ai. Tuy nhiên suy nghĩ đó đã sớm tan biến từ lâu. Tạ Thanh Ngọc giống như một luồng gió mát thổi vào căn

phòng kín mà Trịnh Hoài Sơn ngủ say. Cô nàng này từng chút một, từng chút một cởi bỏ lớp giáp phòng vệ của anh ta, khiến anh ta cảm thấy đây chính là người con gái mà anh ta cần yêu thương, chăm sóc. A, thật ra Tạ Thanh Ngọc cũng rất giỏi, hầu hết thời gian cô nàng đều có thể tự lo lắng cho mình. Thậm chí cô nàng còn có lúc chăm sóc anh ta nữa. Một cô gái như thế thật khó tìm biết bao! Nếu đánh mất mối lương duyên này, có lẽ trong cuộc đời còn lại Trịnh Hoài Sơn cũng không thể yêu bất kỳ ai nữa.

Tuy hai người ngồi yên một chỗ chờ thổ phỉ, thổ phỉ cũng không xuất hiện ngay. Chưa đầy nửa canh giờ sau, Trịnh Hoài phát hiện Tạ Thanh Ngọc đã lại một lần nữa tựa vào góc cây ngủ gật. Chắc là hôm qua đã trải qua một ngày vô cùng vất vả nên sáng nay vẫn còn mệt mỏi đây mà! Anh ta vuốt tóc Tạ Thanh Ngọc lại cho bớt rối, sau đó chỉnh tư thế cô nàng lại để cô nàng được ngon giấc. Cô bé tội nghiệp.

Lúc mấy người áo đen xuất hiện, anh ta đã giả vờ nhắm mắt ngủ say từ lâu. Một giọng nói the thé cất lên đầu tiên: “Thế này là thế nào?” Đáp lại là giọng một người phụ nữ trẻ tuổi: “Phỏng chừng họ đã rất mệt mỏi, tìm đến vài con ngựa chở họ đi.”

Trong lòng Trịnh Hoài Sơn lo lắng bọn họ sẽ nặng tay với Tạ Thanh Ngọc. Thế nhưng nếu anh ta giả vờ ngủ không khéo, bọn người kia ắt hẳn sẽ nghi ngờ.

16. Chương 15: Chủ Nhân Của Bọn Họ

Lúc Trịnh Hoài Sơn tỉnh dậy, anh ta suýt nữa là thét ầm lên. Tạ Thanh Ngọc của anh ta đâu rồi? Lúc này vẫn là ban ngày nhưng không gian xung quanh lại tối đen như mực. Anh ta lấy tay quờ quạng một lát, liền sờ được một bức tường gỗ. Gì đây, chẳng lẽ anh ta bị giam trong quan tài? Xét theo độ xóc nảy, hẳn anh ta vẫn chưa bị chôn. Trịnh Hoài Sơn áp tai lên bức tường gỗ này, liền nghe được âm thanh nói chuyện cùng tiếng vó ngựa loảng thoảng từ bên ngoài truyền vào. May quá, không phải là bị chôn sống.

Phía trên đầu chợt có ánh sáng. Trịnh Hoài Sơn neho mắt nhìn lên, thì ra phía trên có một cái cửa sập đang mở ra. Men theo ánh sáng này, anh ta nhận ra nơi mình đang ngồi là một cái thùng xe dài hẹp. Phía dưới là một tấm đệm, xung quanh là vách gỗ màu nâu sẫm. Hướng đối diện anh ta còn có một cái kệ, trên đó đặt một bình nước cùng vài cuốn sách mỏng manh...

Một cặp mắt đen lách ngó xuống chỗ Trịnh Hoài Sơn. Giọng nói the thé cất lên: “Trịnh đại nhân, mấy ngày tới phiên ngài ngồi yên ở trong này. Cơm nước một ngày ba bữa đầy đủ, lát nữa tôi để mở cửa sập, ngài còn có thể đọc sách...” Trịnh Hoài Sơn lúc này đã thích nghi với ánh sáng, mới nhìn rõ người nói là một kẻ đeo khăn che mặt. Anh ta hỏi: “Tạ tiểu thư đâu rồi?”

Người đó đáp: “Cô ấy đang ở một xe khác. Hiện tại Tạ tiểu thư rất khỏe mạnh, mong ngài đừng lo lắng.” Trịnh Hoài Sơn hỏi tiếp: “Các người đưa chúng tôi đi đâu?” Kẻ đó cười một tiếng: “Chẳng lẽ thông minh như thừa tướng mà chẳng đoán ra?” Người bịt mặt nói xong thì kéo tấm cửa lưới chặn phía trên thùng xe, khóa lại. Gã ta quả thật không đóng sập cửa như đã hứa, Trịnh thừa tướng lấy một quyển sách trên kệ gỗ ra xem thử. Đây là sách nói về địa lý cùng tập tục của người Bắc Quốc. Anh ta hừ lạnh một tiếng, lật qua vài trang rồi cất vào trong kệ. Tạ Thanh Ngọc, lúc này nàng ra sao rồi?

Xe ngựa của Tạ Thanh Ngọc không có cửa sập như xe của Trịnh thừa tướng, thế nhưng cô chẳng khá hơn được bao nhiêu. Trong khi Trịnh Hoài Sơn tự do hành động trong xe của mình, cô lại bị trói quặp hai tay về phía trước. Bên ngoài thành xe là mấy chục người áo đen cưỡi ngựa, cô đoán số lượng người theo âm thanh ‘cộc, cộc’ vọng vào trong xe. Đám người này không hề nhiều lời, ngoài những tiếng xì xầm nhỏ nhỏ thì chỉ có tiếng vó ngựa và bánh xe di chuyển. Trước mặt cô là một người áo đen bịt mặt thoạt nhìn như đồng sắt đang ngồi, cô nhìn người này bằng ánh mắt hết sức đáng thương.

May mà miệng cô vẫn chưa bị nhét giẻ, cô liền rụt rè hỏi: “Xin hỏi... tôi muốn đi vệ sinh thì làm thế nào?” Người áo đen này giờ vẫn hướng mặt ra bên ngoài, lúc này mới chuyển ánh nhìn sắc lẹm về phía cô. Tạ Thanh Ngọc có cảm giác ánh mắt này rất quen thuộc, thế nhưng cô lại chẳng nhớ đã gặp ở đâu. Người áo đen trừng trừng nhìn Thanh Ngọc một lát, tựa như muốn vạch não cô ra mà xem. Tới lúc tóc gáy của Thanh Ngọc bắt đầu dựng đứng, người áo đen mới hô vọng ra bên ngoài: “Ngừng xe lại.” Giọng nói này tuy đã được làm cho ồm ồm, thế nhưng Thanh Ngọc vẫn nhận ra ra giọng của con gái. Đôi mắt cô liếc qua ngực người trước mặt, thật sự thấy một đôi gò thoát ẩn thoát hiện.

Xe ngựa chạy chậm chậm rồi dừng lại hẳn. Người áo đen giơ tay kéo Thanh Ngọc ra ngoài. Cô bị kéo bất ngờ nên người hơi ngã về phía trước. Người áo đen cũng không đỡ cô, may mắn là khi xuống đất Thanh Ngọc vẫn chưa bị té sập mặt. Tạ Thanh Ngọc giả vờ cúi đầu lo lắng, thế nhưng ánh mắt của cô đã kịp quét một vòng quang cảnh xung quanh. Đoàn người ngựa đang dừng ở bên cạnh một con đường lớn chạy giữa rừng cây thưa thớt. Bây giờ đã vào đông, những chiếc lá khô héo nối đuôi nhau rụng lá tả xuống nền rừng bên dưới. Không gian lạnh lẽo và ẩm đạm còn được tô điểm bởi một đoàn người ngựa vận trang phục màu đen thui.

Đúng như Tạ Thanh Ngọc dự đoán, có khoảng hai mươi mấy người áo đen chiếm chệ trên lưng ngựa. Ngoài chiếc xe ngựa mà cô đang bị giam giữ, ở phía xe còn có hai chiếc xe ngựa khác, không có chiếc nào giống với chiếc nào.

Một tên áo đen đứng bên cạnh chiếc xe ngựa gần nhất cất giọng hỏi: “Sao dừng lại?” Nữ sát thủ ngồi chung xe với Thanh Ngọc đáp: “Chờ một chút.” Nàng ta nói xong thì kéo Thanh Ngọc về hướng ngược lại với đường chính. Trong khoảnh khắc Thanh Ngọc tự hỏi rằng có phải người này cảm thấy phiền phức nên kéo cô đi thủ tiêu hay không? Cô vừa bước đi vừa dáo dác nhìn xung quanh, hai tay thử vịn vịn dây trói của mình.

Nữ sát thủ nói: “Đi đủ xa rồi. Cô ngồi ở đây.” Tạ Thanh Ngọc này giờ vẫn xoay chuyển đầu óc tìm cách chạy trốn, nghe ra giọng nói có vẻ tử tế của đối phương thì có chút giật mình. Sau đó cô nhớ ra người này hẳn đang bảo cô đi vệ sinh. Cô liền tỏ vẻ khó xử nói: “Nữ hiệp, hai tay tôi bị trói như thế. Cô thấy tôi phải làm sao...”

Người trước mặt lại lườm Thanh Ngọc một cái. Nàng ta không biết rút từ đâu ra một con dao nhỏ. Tạ Thanh Ngọc căng thẳng nhìn nàng ta bước từng bước về phía mình, cô cũng bất giác lùi về sau một chút. Nữ sát thủ trầm giọng nói: “Đứng yên!” Sau đó cắt dây trói cho Tạ Thanh Ngọc.

Tạ Thanh Ngọc vẫn không nhúc nhích, hai má cô đỏ lên. “Cô nhìn chăm chăm như vậy làm sao mà tôi đi được á?” Nàng kia nheo mắt đáp: “Tốt nhất là cô đừng giở trò. Cho dù cô chạy tới cùng trời cuối đất, bọn tôi vẫn có thể bắt cô về.” Nàng ta nói xong thì rất quân tử quay lưng về phía cô, đoạn đi về phía xa xa. Tạ Thanh Ngọc cho rằng nàng này đã nhượng bộ hết cỡ rồi, liền yên tâm giải quyết bầu tâm sự của mình.

Khi quay lại chỗ nữ sát thủ, Tạ Thanh Ngọc hỏi: “Xin hỏi, tôi phải gọi cô là gì đây?” Nữ sát thủ lại liếc cô, không đáp.

Sau khi đã áp giải Tạ Thanh Ngọc lên xe, nàng ta chợt nói: “Tử Vi”. Lần này Tạ Thanh Ngọc cũng phải ngăn người hết ba giây mới hiểu nàng ta đang nói ra tên của mình. Cô nhận định rằng nữ sát thủ này hoặc là có căn bệnh phản ứng chậm hết sức trầm trọng, hoặc là trong nội tâm của nàng ta đang đấu tranh rất dữ dội về việc có nên trả lời cô hay không. Theo kinh nghiệm của cô đây không phải là kẻ mềm mỏng, cái cổ còn nhoi nhói vì bị nàng ta đánh trong rừng còn là bằng chứng đấy! Thế nhưng hiện tại nàng ta cũng không có vẻ muốn bắt nạt cô, chẳng những thế còn để hai tay cô được tự do vung vẩy nữa.

Tạ Thanh Ngọc một lần nữa rụt rè nói: “Tử Vi à, cô thấy cô có quên trói hai tay tôi không? Nếu để cấp trên của cô biết, có phải chúng ta sẽ khó xử?” Lần này Tử Vi không liếc cô bằng ánh mắt sắc lẹm nữa. Giọng điệu của nàng ta có chút giống Khả Ngân mỗi lần hai người diễn trò phát bệnh thiếu năng: “Chỉ cần cô không tìm cách chạy trốn, tôi hứa sẽ không ngược đãi cô.” Tạ Thanh Ngọc gãi đầu nói: “Dĩ nhiên là tôi không chạy trốn được. Trịnh thừa tướng đang ở trong tay các người, còn tôi là kẻ mù đường, biết chạy đi đâu đây?” Một âm thanh trầm thấp rất khê vang lên. Tạ Thanh Ngọc trợn mắt hỏi: “Cô cười à? Cô cười thật sao?” Tử Vi khoát tay đáp: “Là cô nghe nhầm.”

Tạ Thanh Ngọc cũng không cố chấp nữa. Cô ướm giọng hỏi: “Các vị... có phải lúc này đang đi tới Bắc Quốc không?” Tử Vi hỏi lại: “Phải thì sao?”

“Các người đưa chúng tôi tới Bắc Quốc để làm gì?”

Xe ngựa có thể hiện ngang đi trên đường lớn, lại không xóc nảy nhiều, chứng tỏ họ đã vào địa phận Bắc Quốc từ lâu. Chẳng những vậy, đoàn người lại dùng con đường lớn vốn quanh năm bị bọn thổ phỉ quấy nhiễu. Điều này chứng tỏ những người áo đen này chẳng những chính là bọn thổ phỉ khét tiếng độc ác, mà giữa chúng với Bắc Quốc có một mối liên hệ nào đó. Chẳng lẽ thổ phỉ Tây Bắc vốn là người của Bắc Quốc?

Tạ Thanh Ngọc cảm thấy sống lưng mình có chút lạnh. Tử Vi không nhìn cô, giọng hờ hững đáp: “Cô không cần hỏi nhiều như vậy. Chỉ cần ngoan ngoãn ngồi yên, tính mạng cô sẽ không sao.”

Một thời gian sau đó, người phá vỡ sự im lặng ngọt ngào trong xe ngựa lại chính là Tử Vi. Nàng ta vẫn dõi mắt ra phía ngoài xe, giọng trầm trầm hỏi: “Cô không lo lắng cho Trịnh Hoài Sơn sao?” Tạ Thanh Ngọc hơi bất ngờ trước chủ đề này. Cô nói: “Các vị không làm hại đến tiểu nữ, thì càng không làm hại tới thừa tướng. Tiểu nữ có lẽ không cần phải lo đâu.” Tử Vi hừ lạnh: “Trịnh thừa tướng thì vẫn luôn miệng hỏi cô có ổn không, cô lại chẳng để ý tới anh ta. Nếu anh ta biết cô là kẻ máu lạnh như vậy, liệu có hối hận vì đã mạo hiểm tới cứu cô không?” Đây là câu dài nhất mà Tử Vi nói với cô. Thanh Ngọc cảm thấy nữ sát thủ này chẳng những càng nhìn càng quen mắt, mà giọng điệu châm biếm cũng rất giống một người mà cô biết. Cô giả vờ cúi đầu đáp: “Tiểu nữ hiện tại như chim trong lồng, tay không tác sát, còn có thể làm gì đây?” Tử Vi lại hừ lạnh.

Tạ Thanh Ngọc hỏi: “Cô không đồng tình với tôi? Nếu cô và một người bạn bị bắt cùng một lúc, cô sẽ không ngoan ngoãn im lặng mà liên tục gào thét tên anh ta, để anh ta biết rằng cô rất yêu rất quan tâm đến anh ta?” Tử Vi không ngờ Thanh Ngọc lại nói ra câu này, đôi mày nhướn lên một độ cong đẹp mắt. Thế nhưng nàng ta không đáp trả, ánh mắt lướt qua chỗ Thanh Ngọc ngồi rồi loại xoáy vào khoảng không phía ngoài xe.

Tạ Thanh Ngọc vẫn chưa buông tha, nhỏ giọng nói: “Tử Vi cô nương à, dù sao không phải lúc nào người ta bị bắt cũng gặp được một nữ sát thủ đáng yêu để trò chuyện. Chúng ta còn ngồi với nhau thế này chắc cũng không chỉ vài canh giờ, tôi lại hứa sẽ ngoan ngoãn ngồi yên, cô nghĩ có nên mở lòng tâm tình với tôi một chút cho bớt buồn chán không?” Tử Vi nói: “Không cùng chí hướng, có gì để tâm tình chứ?” Tạ Thanh Ngọc cười xởi lởi: “Nghe nói các vị là sát thủ trên núi? Có thể cho tiểu nữ biết thời tiết trên đó thế nào, có khắc nghiệt không?” Tử Vi cân nhắc xem lời nói này có ẩn ý gì không rồi mới đáp: “Lạnh hơn ở dưới núi rất nhiều.”

“Trên đó có nhiều phụ nữ chứ?”

“Chỉ có tôi là phụ nữ thôi.”

“Làm ăn quanh năm có đủ ăn hay không?”

Tử Vi bật cười ha ha.

Tạ Thanh Ngọc run tay chỉ chỉ: “Cô cười, cô cười! Đừng có nói tôi nghe nhầm nữa nhé!” Cô lại gãi gãi đầu: “Quái lạ, tôi hỏi một câu bình thường như thế. Có gì mà cô phải cười?”

Một người bịt mặt thò đầu vào xe: “Tử Vi, có chuyện gì vậy?” Giọng nói của người này the thé như giọng của thái giám trong cung. Tử Vi tăng hắng một tiếng, đáp: “Không có gì.” Người có giọng the thé nói: “Cô đã xưng phong thì làm ơn trông coi cô gái này cẩn thận. Nếu có chuyện gì chủ nhân lại toàn trách phạt bọn tôi đấy, cô làm người có lương tâm chút đi nhé!”

Qua cách hai người bịt mặt này trao đổi, quan hệ của bọn họ có vẻ khá thân thiết. Tạ Thanh Ngọc nhận ra khi hai từ ‘chủ nhân’ vang lên, ánh mắt của Tử Vi liền trở nên sáng rực. Cô nói: “Chủ nhân của bọn cô chán hẳn là người rất lợi hại. Không phải là Thạch Hổ đó chứ?” Thế nhưng lần này lại không có tiếng đáp trả.

Vì đã có kinh nghiệm của lần ngồi xe ngựa từ kinh thành tới Tây Bắc, sức chịu đựng của Tạ Thanh Ngọc đã tốt lên rất nhiều. Buổi tối đoàn người dừng lại để nghỉ ngơi, cô còn được cho ra ngoài hít thở một chút. Tử Vi kè kè đi phía sau cô như một cái bóng, cô nói chuyện nằng ta cũng không buồn đáp. Mấy người áo đen phân công nhau đốt lửa, nấu đồ ăn, chăm sóc tù nhân, kiểu cách cũng không khác những quân lính của thất hoàng tử là bao.

Tạ Thanh Ngọc cảm thấy có lẽ hiểu biết của mình ở thế giới cổ đại này là chưa đủ. Không ngờ thổ phỉ thời này lại có tổ chức và tác phong giống với quân nhân như vậy! Hơn nữa theo cách họ phân bố, hiện tại trong đoàn có hẳn ba tù nhân? Hai người là cô và Trịnh Hoài Sơn, người thứ ba chẳng lẽ chính là Lâm Diệu? Tạ Thanh Ngọc chỉ mong mình đoán nhầm. Nếu ngay cả Lâm Diệu cũng rơi vào tay bọn thổ phỉ Tây Bắc, còn ai đi cứu hai người bọn cô nữa đây?

Nguyễn Triều Vỹ? Cô lại cảm thấy không thân thiết với người này lắm.

Hoàng đế? Ông ta đang ở rất xa đó. Hơn nữa cô cũng không quen ông ta.

Sư phụ của cô? Ông không có quân đội trong tay, chẳng lẽ xông pha liều chết?

Cha cô? Thôi quên đi.

Tạ Thanh Ngọc càng nhìn chiếc xe tù thứ ba càng cảm thấy ảo não. Cô quay sang hỏi Tử Vi cầm như hén bên cạnh: “Các vị còn bắt thêm tù nhân nữa sao?” Tử Vi hừ lạnh, giữ vững ý chí không hé nửa lời.

Mấy ngày sau, đoàn người ngựa đến trước một tòa nhà hai tầng vững chãi. Tuy đã ra khỏi rừng, khu vực xung quanh lại hoang vắng, không hề thấy ruộng nương hay làng mạc nào. Một nơi ít người qua lại làm sao mà mọc lên một quán trọ vừa to lớn vừa sạch sẽ thế này?

Giữa lúc Thanh Ngọc còn nghĩ nghĩ, cô đã được Tử Vi lừa xuống xe ngựa. Lúc ra ngoài cô nhìn thấy một bóng người quen thuộc. Người đó không bị trói tay chân, thế nhưng có vẻ gầy đi một chút.

Trịnh Hoài Sơn nhìn thấy Tạ Thanh Ngọc thì chân mày liền giãn ra. Thanh Ngọc đi nhanh về phía anh ta, hai người trao đổi một ánh mắt thấu hiểu, cũng không tỏ vẻ quá kích động. Sau đó cô và anh ta bị tách ra, mỗi người bị giam vào một căn phòng trong quán trọ.

Theo Tạ Thanh Ngọc phán đoán, quán trọ này cũng là tài sản của bọn người áo đen. Nhìn thái độ cung kính và thân thiết của bọn người làm trong quán thì biết. Thì ra thổ phỉ ở cổ đại lại là nghề sinh ra nhiều lợi tức như vậy! Vì đã bị giam lại, cô chỉ biết suy nghĩ vẩn vơ một chút, thế nhưng do quá mệt mỏi nên cô ngủ quên từ lúc nào không hay. Cô ngủ được một giấc no say, chợt ở bên ngoài có tiếng gõ cửa vang lên. Người đầu tiên cô nghĩ đến là Trịnh Hoài Sơn, thế nhưng dĩ nhiên anh ta không thể đi lại thoải mái như thế.

Một cô gái bước vào phòng. Tạ Thanh Ngọc vừa nhìn thấy dáng vẻ của người này đã há hốc mồm. Xét theo thần thái và vóc người, cô gái này hẳn chính là Tử Vi. Thế nhưng lúc này nàng ta không che mặt, cũng không mặc y phục màu đen. Trên người nàng ta khoác một bộ váy áo màu đỏ của người Bắc Quốc, làm tôn lên nước da vừa trắng vừa mịn màng. Mặc dù khuôn mặt nàng ta không biểu lộ chút cảm xúc nào, thế nhưng đường nét mắt mũi môi đều hết sức hài hòa. Quả là một cô nương xinh đẹp tuyệt trần.

Tử Vi thấy Tạ Thanh Ngọc nhìn mình trân trân thì có chút không tự nhiên, tăng hắng nói: “Tôi mang trang phục cho cô. Mau mặc vào, chủ nhân của chúng tôi muốn gặp.” Nàng ta nói xong thì ném cho cô một bộ quần áo màu cam nhạt. Tạ Thanh Ngọc cầm lên xem thử thì thấy chất vải tuy không quá cao cấp nhưng cũng khá mềm mịn, còn tỏa ra mùi hương thoang thoảng. Tử Vi hồi thúc: “Nhanh lên.”

Có quần áo đẹp để mặc, Tạ Thanh Ngọc cảm thấy tự tin lên rất nhiều. Tử Vi dẫn cô đi men theo hành lang, vào một căn phòng lớn ở lầu hai. Trong phòng tràn ngập một loại hương liệu hăng hắc mà Tạ Thanh Ngọc không biết tên, một người đàn ông đeo mặt nạ đang ngồi sau chiếc bàn lớn ở giữa phòng.

Người này khoác áo màu đen tuyền, lúc này đang cầm trên tay một tấm bản đồ. Gã thấy Tạ Thanh Ngọc

bước vào thì vẫy tay, Tử Vi lập tức lui ra ngoài.

Phía sau gã đàn ông áo đen là một bức bình phong hoa văn đơn điệu. Tạ Thanh Ngọc mãi đuổi theo mấy đường nét trên bình phong đó, chợt nghe gã áo đen tăng hắng một tiếng. Gã cất giọng ồm ồm: “Vị cô nương này, cô không sợ sao?” Thanh Ngọc ngậy thơ đáp: “Theo tình hình trước mắt thì các vị sẽ không giết bọn tôi á. Các vị cũng có vẻ rất tử tế, tôi nghĩ là không nên sợ.” Đằng sau chiếc mặt nạ có mấy tiếng khục khục vang lên. Tạ Thanh Ngọc nghĩ là gã ta đang cười mình, chỉ có Trịnh Hoài Sơn đứng sau bình phong thì lại nghe rõ ràng tiếng gã thì thầm: “Chẳng lẽ đã đối xử với họ quá tốt sao...” Gã nói: “Gọi cô nương đến chẳng qua là để báo một tin tức, tạm thời cô nương và...khụ... tình lang sẽ tuyệt đối an toàn. Bọn ta chỉ muốn đưa cô tới kinh đô của Bắc Quốc, cũng không có ý định làm tổn thương hai người.” Gã thấy khuôn mặt của Thanh Ngọc trở nên đầm chiêu thì chậm rãi nói tiếp: “Bọn ta có thể để cô được tự do hành động. Thế nhưng cô phải hứa với ta trên đường đi sẽ tuyệt đối ngoan ngoãn, không được có ý nghĩ khác.” Thanh Ngọc giơ hai tay lên: “Trịnh đại nhân ở đâu, tôi sẽ ở đó.”

Từ sau bình phong có tiếng đồ sứ rơi vỡ. Gã áo đen quên cả diễn, gằn giọng: “Nếu chén thuốc bị vỡ, ta giết anh ngay đấy!” Từ sau bình phong có một người thanh niên cao gầy đi ra, chính là Trịnh thừa tướng lúc nãy còn giả vờ như không có ở chỗ này. Gã áo đen chỉ tay vào mặt người thanh niên, giận dữ nói: “Vừa rồi là anh cố ý, có phải không?” Gã áo đen đi vòng qua bình phong, tang chứng trên đất là một chiếc chén sứ vỡ, chút nước màu đen tràn ra nền. Gã hừ lạnh: “Xem ra anh còn chút lương tâm. Nếu để ta nhìn thấy chén thuốc đổ còn đây xem, ta nhất định khiến anh không được yên ổn.”

Trịnh Hoài Sơn lúc này khuôn mặt đỏ bừng, hẳn là từ nãy giờ nhịn sắc tới nội thương. Anh ta ho khan một vài tiếng, mết mội nói: “Điện hạ có chắc là không phải kết thù với thần? Thuốc đắng như vậy mà cũng bắt thần uống, thần có bệnh gì cho cam.” Gã áo đen xoa xoa tay: “Khà khà, bốn điện hạ biết mấy ngày qua anh hết sức vất vả. Một chén thuốc bổ này coi như là đền bù thôi mà...” Trịnh Hoài Sơn khổ tâm thở dài. Trong đầu anh ta hiện tại cảnh tượng một khắc trước, lúc gã áo đen quái gở này sai người kéo anh ta từ trên giường tới đây.

Lâm Diệu phong trần mệt mỏi chạy một mạch tới Bắc Quốc, đầu tiên là muốn dùng thân phận thổ phỉ đe dọa Trịnh thừa tướng, sau đó là đe dọa Tạ Thanh Ngọc. Không ngờ Trịnh đại nhân không hề nể mặt anh ta, vừa bước vào cửa đã nghiêng răng gọi ba tiếng: “Thất điện hạ.” Lâm Diệu vô cùng kinh ngạc, vội chạy tới chỗ gương nhìn kỹ toàn thân một lần. Anh ta ăn mặc như thế này Trịnh thừa tướng cũng có thể nhận ra ư? Anh ta cất giọng ồm ồm nói: “Nghe nói Trịnh đại nhân là một người trẻ tuổi kỳ quặc, nhìn bốn đại gia cũng ra tình lang của đại nhân là sao?” Ặc, Lâm Diệu dường như bị Tạ Thanh Ngọc nhập vào, anh ta nói xong câu này, khuôn mặt sau lớp mặt nạ cũng tím đi mấy phần.

Trịnh Hoài Sơn có thể chịu đựng cái miệng của Tạ Thanh Ngọc, há chẳng thể bỏ qua cho lời bừa bãi vừa rồi? Anh ta hít một hơi sâu, chậm rãi nói: “Thứ nhất, thổ phỉ không phải hóa trang mặc cười như thế. Thứ hai, người Bắc Quốc không hành động lòng vòng giống như điện hạ vậy. Thứ ba, giọng nói của điện hạ, cho dù giả giọng bà già thì thần cũng có thể nghe ra chính là điện hạ.” Hừm, thật ra là vì Trịnh đại nhân hết sức ghi thù cách ngắt câu và âm điệu ngả ngớn của anh ta.

Gã áo đen trầm ngâm trong giây lát, sau đó gỡ mặt nạ ra. Đúng như Trịnh thừa tướng đã dự đoán, đây chính là gương mặt của Lâm Diệu. So với mấy ngày trước, khuôn mặt anh ta hơi gầy đi, da cũng đen một chút. Lâm Diệu nói: “Anh thông minh như vậy, hẳn đã đoán ra mục đích lần này của bốn điện hạ?”

Trịnh Hoài Sơn đáp: “Bắc đế Lê Duyệt năm nay đã ngoài lục tuần, giữa năm người con trai của ông ta lại

xảy ra xung đột liên miên. Giữa lúc Bắc Quốc suy yếu như thế, điện hạ một mực muốn đến vùng Tây Bắc này đánh thổ phỉ, sau đó lại âm thầm lên tới kinh đô Bắc Quốc. Phải chăng là ngài đã để ý tới Bắc Quốc nhỏ bé từ lâu?”

Lâm Diệu cười nói: “Anh đoán không sai. Bắc Quốc là nước nhỏ bằng một phần tư nước chúng ta, hoàng đế Lê Duyệt lúc trẻ cũng là kẻ tài ba nhưng lão đã đến cuối đời. Đám hoàng tử của lão mải mê tranh giành quyền lực, hiện tại tam hoàng tử đã thiệt mạng, ngũ hoàng tử bị giam trong lãnh cung. Bắc Quốc đến hồi suy yếu, nếu chúng ta không tóm lấy thời cơ thì sẽ mất miếng mồi ngon vào tay Tây Quốc mất.”

Ngón tay của Trịnh Hoài Sơn gõ nhẹ lên mặt bàn. Anh ta nói: “Bệ hạ vốn ưa chuộng hòa bình, ngài biết nếu thắng thần bày tỏ quan điểm đánh chiếm Bắc Quốc nhất định sẽ bị từ chối nên mới lập ra màn kịch này? Để thần đoán, thổ phỉ Tây Bắc thật ra là một tay ngài chi phối. Gần đây nhất ngài còn dựng thêm màn kịch thừa tướng đương triều bị người Bắc Quốc bắt cóc, tìm một cái cớ để đưa quân vào nước người ta?”

Lâm Diệu xoa xoa cái cằm nhẵn nhụi, đầy suy tư nói: “Không hổ danh là thừa tướng đương triều, suy luận khá là chặt chẽ.” Sau đó anh ta cười nhạt: “Đúng vậy. Ba năm trước bốn điện hạ ra lệnh cho thái giám thân cận là Tiểu Thạch Tử lên vùng núi Tây Bắc làm thổ phỉ, lấy danh Thạch Hổ. Gã làm rất tốt, ngay cả phụ hoàng cũng tin mười phần. Việc phụ hoàng điều anh đến đây với ta tuy ngoài dự đoán ban đầu, thế nhưng không phải là quá bất lợi cho ta. Những chuyện khác ta sẽ không nói cho anh biết, trong kế hoạch của ta việc của anh chỉ là ngoan ngoãn làm tù nhân mà thôi.”

Trịnh Hoài Sơn ngồi xuống ghế, chậm rãi hỏi: “Bây giờ điện hạ muốn thần ngồi yên, giả vờ như không biết gì?” Lâm Diệu gật đầu: “Đúng vậy.”

Hai người bọn họ dĩ nhiên đã quên mất Tạ Thanh Ngọc mới vừa được đưa vào trong phòng. Cô lắp bắp: “Các... các người...” Thì ra, thì ra những mệt mỏi, đau khổ bao nhiêu ngày qua của cô đều cho Lâm Diệu ban cho! Tạ Thanh Ngọc lúc này chưa hiểu rõ mọi chuyện nhưng cô cũng đoán được bốn, năm phần. Trước đó cô cũng đã được chứng kiến những chuỗi hành động cực kỳ tùy hứng, vô lý của anh ta, thế nhưng vô lý đến mức này thì thật sự khiến người tốt tính như cô phải nổi điên. Lâm Diệu đáng chết, tôi nguyện rửa anh không sinh được con! Không đúng, tôi nguyện rửa anh không cưới được vợ!

17. Chương 16: Quán Nữ Nhi Trà

Tuy vô cùng bực mình Lâm Diệu nhưng cả Trịnh Hoài Sơn và Tạ Thanh Ngọc đều là thần dân của cha anh ta, thế nên không thể bày tỏ nỗi lòng đắng cay của mình. Lâm Diệu nói: “Trịnh Hoài Sơn, ta cần anh đến Bắc Đô. Để tránh bị phát hiện, anh và Thanh Ngọc phải chia ra để vào thành. Thanh Ngọc sẽ được phân vào nhóm của Tử Vi, còn anh giả làm thương nhân đi chung với Tiểu Thạch Tử. Hai người sẽ gặp nhau ở quán Nữ Nhi Trà trong Bắc Đô. Đây vốn là căn cứ của chúng ta nhưng được ngụy trang thành một quán trà bình thường.” Sau này Tạ Thanh Ngọc mới biết Tiểu Thạch Tử chính là là gã áo đen cao ngất có giọng nói rất buồn cười kia.

Trước đó Trịnh Hoài Sơn cũng đã đoán được phần nào kế hoạch của Lâm Diệu. Anh ta không muốn rời xa Tạ Thanh Ngọc, thế nhưng cũng biết quá nhiều người tiến vào Bắc Đô sẽ dễ gây chú ý hơn. Lâm Diệu

nói xong thì bỏ ra ngoài phòng, Trịnh thừa tướng liền rút cây trâm ngọc trên đầu xuống cài vào tóc người thương, thì thầm: “Cẩn thận.” Tạ Thanh Ngọc cảm thấy mấy ngày nay Trịnh Hoài Sơn đối xử quá mức dịu dàng, trong lòng vừa ấm áp vừa có chút không quen. Cô lo lắng nói: “Đại nhân, ngài cũng phải cẩn thận đấy.”

Lúc này Lâm Diệu đang chuẩn bị leo lên ngựa. Tử Vi cùng vài người tùy tùng áo đen tập trung ở gần đó dõi theo gã ta. Dáng người nàng vừa cao ráo vừa yếu điệu, lúc đứng dưới nắng lại giống như một bông hồng đang nở rộ. Lâm Diệu từ trên ngựa nhìn xuống, ánh mắt gã vừa như hồ hững lại vừa như quan tâm. Gã chợt hỏi: “Nàng có tin ta không?” Tử Vi nhìn gã không chớp mắt, mỉm cười: “Tin chứ. Em sẽ cố hết sức hoàn thành những điều chàng đã dặn.” Lúc này gã ta mới hài lòng gật đầu, hướng mặt về phía Bắc Đô nói: “Hiện tại ta phải dẫn dắt mấy vạn quân bí mật vượt rừng nên không thể đi chung với nàng. Trước mắt nàng giúp ta xem chừng cô gái Tạ Thanh Ngọc cẩn thận. Chỉ cần nàng ta ở trong tay chúng ta, Trịnh Hoài Sơn sẽ nghe lời.” Tử Vi ngoan ngoãn gật đầu, gã mới chậm rãi thúc ngựa rời đi.

Khi Trịnh Hoài Sơn được dẫn ra khỏi tòa nhà, trong sân có mấy người đang tháo lớp vải đen ngự trang ở thành xe xuống. Chiếc xe ngựa nhìn giống như quan tài đã được phi tang xuống vực từ lâu, chẳng mấy chốc hai chiếc xe ngựa u ám còn lại đã lột xác thành hai chiếc xe hết sức bình thường. Một chiếc xe ngựa được phân vào nhóm của anh ta, thế nhưng Trịnh thừa tướng không được ngồi lên đó, có một người dắt ngựa đến cho anh ta cưỡi.

Trịnh Hoài Sơn cố ổn định thân hình trên ngựa, anh ta ngoái đầu nhìn lại chiếc xe ngựa màu nâu mà Tạ Thanh Ngọc được dắt lên. Lúc này cửa xe để mở, chiếc màn màu nhạt phất phơ trong gió. Tạ Thanh Ngọc mệt mỏi tựa người vào thành xe, đang câu được câu có trò chuyện với Tử Vi ở bên cạnh. Ánh mắt hai người chạm nhau, mọi âm thanh dường như tắt hết. Trịnh Hoài Sơn chợt như nghe thấy tiếng gió đêm vù vù, trước mắt thấp thoáng hiện ra hình ảnh Tạ Thanh Ngọc xõa tóc, mặc áo trắng ngồi chồm hổm trên mái nhà híp mắt nhìn anh ta. Nếu sống sót trở về kinh thành, Trịnh Hoài Sơn có lẽ sẽ bảo cô nàng đi nhất ma nhiều một chút. Lúc cô nàng hiền dịu như thế lại thiếu sức sống biết bao!

Thanh Ngọc lưu luyến dõi theo nhóm của Trịnh thừa tướng đang rẽ theo hướng khác. Bóng Trịnh Hoài Sơn vừa khuất dạng, nụ cười của Tạ Thanh Ngọc cũng vụt tắt. Xe ngựa của cô và vài người hộ tống im lặng di chuyển trên đường lớn, làng mạc đã thấp thoáng ẩn hiện hai bên đường.

Tạ Thanh Ngọc tuy không bị giam giữ những phải làm theo mệnh lệnh của Tử Vi. Cô chậm rãi nằm bẹp xuống sàn xe, mệt mỏi nói: “Tử Vi, tôi cảm thấy rất buồn ngủ. Tôi cũng rất mệt nữa, có nghĩ xem người ta có thể chết vì mệt không?” Ánh mắt của Tử Vi hơi trầm xuống, nàng nói: “Cô vẫn chưa đến nỗi chết vì mệt đâu. Có những người phải chạy trốn cái chết hàng tháng trời, tới lúc phát hiện ra mình trốn thoát, thì đã sức cùng lực kiệt mất rồi.” Tử Vi nói đến mấy chữ cuối thì cúi đầu đầy hoài niệm. Tạ Thanh Ngọc tò mò hỏi: “Cô từng biết một người như vậy?” Tử Vi nhỏ giọng nói: “Là một vị sư huynh của tôi. Trước đây các huynh ấy bị người ta truy sát, có người bị giết tại chỗ, có người chết vì kiệt sức. Cô không thể tưởng tượng hoàn cảnh của họ lúc đó đâu.” Thấy khuôn mặt Tạ Thanh Ngọc còn hiện lên nghi vấn, Tử Vi thở dài: “Đừng hỏi nữa. Nếu cô mệt mỏi thì nên ngủ đi. Nếu khi tới nơi cô vẫn chưa dậy thì tôi sẽ đưa cô lên phòng.”

Thế thì thật là quá tiện. Tạ Thanh Ngọc lúc này đã bắt đầu mơ màng, thế nhưng vẫn gắng hỏi: “Tử Vi, cô có họ hàng với Nguyễn Triều Vũ đại nhân hay không?”

“Tại sao cô hỏi vậy?”

Thế nhưng ngay sau đó Tử Vi nhận ra cô gái này đã ngủ tự lúc nào. Tử Vi rụt rè vuốt một sợi tóc vắt ngang mặt của Thanh Ngọc, một vài đoạn ký ức sượt qua trong đầu. Tà Thanh Ngọc không biết rằng hai người họ vốn dĩ quen biết nhau, từ Nguyễn phủ tới trường sân Thịnh Tây, họ cũng đã từng có một số kỷ niệm đáng nhớ. Thế nhưng, thế nhưng làm sao nàng có thể tiết lộ những chuyện đó với cô gái trước mặt đây? Trong giang hồ tuy có lưu truyền về thuật dịch dung, nhưng đây là loại thuật pháp bí truyền. Số người biết đến thuật dịch dung chỉ đếm được trên đầu ngón tay, huống gì những người được thừa kế bí thuật này? Nếu Tử Vi nói cho Tà Thanh Ngọc biết nguồn cơn mọi việc, thất hoàng tử cùng đại sư huynh nhất định sẽ không vui. Thế nhưng Tà Thanh Ngọc lại có một loại ma lực khiến người ta muốn gần gũi, thương yêu. Ngay cả phụ nữ như Tử Vi còn bị hấp dẫn, nói gì tới Trịnh thừa tướng chứ! Thậm chí, anh chàng kia còn từng nguyện chết vì cô ta. Tử Vi tự hỏi nếu nàng ở trong hoàn cảnh của Tà Thanh Ngọc, Lâm Diệu có bỏ qua mạng sống của mình mà đến cứu cô hay không? Chắc là không nhỉ? Từ cổ họng của Tử Vi phát ra một tiếng thở dài kèm nén.

Tà Thanh Ngọc ngủ rồi thức, thức rồi lại ngủ say sưa. Cô cũng không rõ mình đã ngủ bao lâu, chỉ biết tỉnh dậy, cô đã không còn ở trên xe ngựa nữa. Chiếc giường mà cô đang nằm vừa êm ái vừa tỏa ra hương hoa hồng nhẹ nhàng. Trong phòng có vài ngọn nến lập lòe, từ phía cửa sổ vọng đến âm thanh đặc trưng của đường lớn. Cô hẳn đang ở trong quán Nữ Nhi Trà mà Tử Vi đã nhắc tới.

Vì mới ngủ dậy nên Tà Thanh Ngọc có một chút váng vất. Lúc khôi phục như bình thường, cô nhìn thấy ở bàn bên cạnh có một chiếc hộp thức ăn đang nằm yên. Trong hộp thức ăn có cơm, mấy món rau và thịt. Tà Thanh Ngọc đưa lên mũi ngửi ngửi, mùi vị cũng không tệ. Bên cạnh hộp có một tờ giấy nhỏ, nét chữ nắn nót bảo rằng Tử Vi bận chút chuyện nên để hộp thức ăn này cho cô. A, thì ra Tử Vi lại là người vừa chu đáo vừa tinh tế như vậy! Tà Thanh Ngọc lúc này mới an tâm ngồi xuống bàn, chậm rãi thưởng thức hương vị ẩm thực của Bắc Quốc.

Tà Thanh Ngọc vừa nhai vừa đóng tai nghe âm thanh nhộn nhịp của bên ngoài. Khi đã no, cô đứng dậy hướng về phía cửa sổ. Thì ra cô đang ở lầu một của quán. Tà Thanh Ngọc tuy không quá thích âm thanh ồn ào, thế nhưng mấy ngày vừa rồi cô chịu đủ loại khổ sở, hoàn cảnh hiện tại đã là quá tốt rồi. Cô đứng ngắm đường và quan sát những nét độc đáo của kiến trúc nơi đây.

Bên dưới là một khu phố sầm uất, tiếng rao hàng cùng tiếng nói chuyện hòa vào nhau tạo thành một khúc ca vui vẻ. Nếu xét về độ phồn hoa, Nam Đô còn nhỉnh hơn nơi này một chút. Vào ban đêm, ánh đèn từ các tòa nhà hoa lệ của Nam Đô hắt xuống mặt đường làm phố phường sáng rực như ban ngày. Ở Bắc Đô, các tòa nhà không có độ sáng như vậy. Tuy vào buổi tối vẫn có nhiều người buôn bán đồ ăn vặt, họ lại có mang theo một chiếc đèn dầu nhỏ treo trên quầy của mình. Tà Thanh Ngọc cảm thấy nơi này u ám hơn một chút nhưng cũng có nét thú vị riêng.

Ngắm phố đêm mãi cũng chán, sự chú ý của Tà Thanh Ngọc hướng về phía cửa ra vào. Khi Tử Vi còn bên cạnh, nàng ta luôn ngăn cấm Tà Thanh Ngọc ra vào tự do. Thế nhưng bây giờ nàng ta không kèm kẹp nữa, cô đã có thể làm theo ý mình có đúng không?

Tà Thanh Ngọc nghĩ là làm. Cô đẩy cửa bước ra ngoài, trước phòng là một hành lang rộng được viền bởi hàng lan can gỗ nhìn xuống tầng dưới. Trên mỗi cây cột đều có treo giá nến, ánh sáng mờ ảo hắt xuống khoảng không bên dưới. Cô đang ở trong một tòa nhà hai tầng. Tầng trệt là một khu vườn có kết cấu vô cùng kỳ lạ, ở chính giữa là một vòng tròn đủ ba, bốn người cùng ngồi. Tà Thanh Ngọc lúc này đang đứng ở trên lầu một, xung quanh còn có sáu căn phòng tương tự phòng của cô. Phía xa bên phải là cầu thang gỗ, Tà Thanh Ngọc men theo cầu thang đi xuống tầng dưới. Trước mắt cô dần hiện ra vô số cây thảo dược hoặc hoa cỏ kỳ bí. Lối đi được lót sỏi màu trắng, lại được quét dọn vô cùng sạch sẽ. Còn vòng tròn kỳ lạ

mà Tạ Thanh Ngọc nhìn thấy từ tầng trên thì ra là một tấm đá tảng hình tròn phủ đầy rong rêu. Nếu nhìn kỹ, sẽ thấy rất nhiều ký tự lạ lùng được khắc sâu vào đá.

“Lần đầu tới Bắc Quốc sao?” Giọng nói lạnh như băng từ sau lưng vọng đến khiến Tạ Thanh Ngọc nhảy dựng. Cô quay người nhìn lại, thì thấy một người ngồi xe lăn, khuôn mặt u ám đang hờ hững nhìn lại mình. Nếu gặp người này vào ban ngày, có lẽ Tạ Thanh Ngọc còn thấy ông ta bình thường. Thế nhưng đèn đóm ở Bắc Quốc thật không khiến cô khen nổi, bóng người trước mắt hiện ra như một bóng ma khiến cô có phần sợ hãi.

Sau khi ổn định tinh thần, Tạ Thanh Ngọc rụt rè hỏi: “Xin hỏi, ông là...”

“Ta tên là Ô Trường Minh”, người đàn ông nói, “Cô là thị thiếp của Lâm Diệu?”

Một bên mắt của Ô Trường Minh được che lại bằng một mảnh vải đen. Khuôn mặt ông ta sẽ rất dễ nhìn nếu trên đó không chi chít những vết sẹo lồi trắng toát. Thoạt nhìn người này cũng không mấy hứng thú với Tạ Thanh Ngọc, cô liền đáp: “Tôi không phải thị thiếp của thất hoàng tử. Tôi đi theo tùy tùng của ngài ấy.”

Ô Trường Minh hừ lạnh. Ông ta đưa tay đẩy xe lăn của mình về phía ngược lại, lẩm bẩm: “Tốt hơn là không phải. Tử Vi chịu khổ vì nó cũng đủ rồi...”

A, ông ta vừa nhắc tới Tử Vi sao?

Đúng lúc này, một bóng người màu đen xuất hiện từ phía bên kia khu vườn. Người đó thoăn thoắt hướng về phía cầu thang, lúc chạm mặt Ô Trường Minh thì thốt lên: “Đại sư huynh.” Đây chính là Tử Vi mà Ô Trường Minh vừa mới nhắc tới.

Giọng của ông ta nhẹ nhàng hơn: “Sư muội về rồi à? Lấy được tóc của Lê Duyệt chứ?”

Tử Vi khoác một bộ quần áo màu đen bó sát, từ trên người nàng còn tỏa ra mùi máu thoang thoảng. Nàng rút một chiếc hộp gỗ ra, mệch mệch nói: “Cũng may là lấy được. Võ công của lão ta tuy bệch rạc nhưng vẫn còn khá đáng gờm. Cũng may sau đó muội cho lão ta ít thuốc mê, lúc tỉnh dậy lão sẽ chẳng nhớ được chuyện này đâu.”

Ô Trường Minh gật đầu hài lòng: “Giỏi lắm, sư phụ nếu còn sống hẳn rất tự hào về muội.”

Tử Vi quay sang Tạ Thanh Ngọc: “Cô đã tỉnh rồi sao? Nếu vậy thì lên phòng giúp tôi băng bó một chút.”

Sau lần ngã bái giữa Trịnh Hoài Sơn với thất hoàng tử, những người này đã xem Tạ Thanh Ngọc như người trong nhà của mình. Tạ Thanh Ngọc không dám phá vỡ sự thả lỏng của họ, vội vã dìu Tử Vi lên cầu thang.

Trên cánh tay của Tử Vi có một vài vết cắt nhỏ. Lúc nàng ta cởi áo ra, Tạ Thanh Ngọc không khỏi trầm trồ. Tuy trên làn da nàng có một vài chỗ bị sẹo, thế nhưng đây là cơ thể hết sức thon thả và linh hoạt. Tạ Thanh Ngọc vừa băng bó cho nàng ta vừa hỏi: “Người vừa nãy là sư huynh của cô sao? Sư phụ của các người là ai vậy?” Tử Vi lắc đầu: “Đều là chuyện đã qua, không đáng nhắc tới.” Nàng nói tiếp: “Đại sư huynh của tôi không phải người xấu nhưng tính huynh ấy hơi cực đoan, cô đừng đến gần huynh ấy quá.”

Sau khi vết thương đã được băng bó, Tử Vi giơ tay quơ lấy bình trà trên bàn, tự rót cho mình một ly. Tạ Thanh Ngọc lo lắng hỏi: “Tại sao tôi không thấy điện hạ và Trịnh thừa tướng?” Tử Vi thở dài nói: “Thừa tướng đang làm việc cho điện hạ.”

Trước giờ Trịnh Hoài Sơn và Lâm Diệu giống như nước với lửa, việc Trịnh thừa tướng thuận phục dưới trướng Lâm Diệu khiến Tạ Thanh Ngọc có chút không quen. Cô hỏi Tử Vi: “Ngài ấy... cũng làm việc giống như cô và Ô Trường Minh sao?”

“Ngài ấy là quan văn, dĩ nhiên là làm việc khác với chúng tôi. Thế nhưng mục đích thì chỉ có một. Có chúng tôi mở đường, điện hạ mới có thể thuận lợi tiến vào kinh đô Bắc Quốc.” Tử Vi thấy khuôn mặt Thanh Ngọc căng thẳng, giọng nói càng mềm mỏng hơn nữa: “Cô đừng lo lắng, anh ta rất an toàn.”

Khi Tạ Thanh Ngọc ra khỏi phòng của Tử Vi, cô một lần nữa giật thóp mình khi trông thấy Trịnh Hoài Sơn đang chấp tay đi qua đi lại trước cửa. Cho dù trước đó Tử Vi đã trấn an cô, Thanh Ngọc vẫn cho rằng người nhỏ nhen như Lâm Diệu nhất định sẽ bắt Trịnh thừa tướng làm vô số việc khó khăn, vất vả! Thấy anh ta còn thông thả đi lại ở trước mặt, cô chưa bao giờ thấy lòng mình nhẹ nhõm và ấm áp như lúc này. Cô mỉm cười: “Không phải thừa tướng rất bận rộn sao?” Trịnh Hoài Sơn gật đầu rồi lại lắc đầu, anh ta không biết trả lời thế nào nhưng cũng không có thời gian để ủy mị. Anh ta hỏi: “Phòng nàng ở đâu? Mau vào đó nói chuyện.”

Sau khi ngồi xuống ghế, Trịnh Hoài Sơn vào đề luôn: “Ta cần nói cho nàng biết tình hình hiện tại. Đây là thông tin mấy ngày qua ta thu thập được.”

“Có một chuyện trước giờ ít ai biết, người điều hành quán Nữ Nhi Trà này là một vị đồng môn của thất điện hạ. Nguyễn Tư Lân chân nhân ở núi Phùng Lương chính là sư phụ của ngài ấy. Từ nhỏ điện hạ đã được gửi lên núi luyện tập võ công, thế nhưng không hiểu vì sao mười hai năm trước, bệ hạ truyền lệnh xử trảm Nguyễn Tư Lân chân nhân. Các đồ đệ trong phái Tư Lân của ông cũng bị đầy tới Tây Bắc, chỉ có thất hoàng tử là được miễn, ngài ấy còn giang tay cứu luôn vị sư muội nhỏ nhất của mình. Nàng cũng biết nàng ấy, chính là cô gái tên Tử Vi. Các đồ đệ còn lại của Tư Lân chân nhân đều bị kẻ gian hãm hại trên đường bị đầy, chỉ có người lớn tuổi nhất là Ô Trường Minh còn sống sót, thế nhưng ông ta cũng đã bị tàn phế. Từ đó ông ta mai danh ẩn tích, không ngờ lại xuất hiện ở Bắc Đô này.”

Tạ Thanh Ngọc im lặng tiếp thu thông tin. Trịnh Hoài Sơn cũng chìm vào dòng suy nghĩ của mình, chậm rãi nói: “Quán Nữ Nhi Trà tuy có bề ngoài là một quán trà đông đúc, tấp nập nhưng đây vừa là căn cứ mật thám vừa là nơi thu thập tin tức của thất hoàng tử ở Bắc Quốc. Quán gồm hai tòa nhà, ta đang ở chính viện, còn nơi nàng đang ở là hậu viện, cũng là nơi Ô Trường Minh sinh sống. Việc người này trợ giúp thất hoàng tử xâm nhập Bắc Quốc hẳn vẫn còn một lý do sâu xa. Chỉ hi vọng nó không có ảnh hưởng đến vận mệnh Nam Triều.”

Tạ Thanh Ngọc hỏi: “Nếu họ muốn xâm lược Bắc Quốc thì dẫn quân tới công thành là được. Trà trộn vào

trong Bắc Đô không phải là quá mạo hiểm hay sao?”

Trịnh Hoài Sơn nhẹ nhàng đáp: “Nàng có biết Tư Lân phái vốn là một môn phái tu tiên?”

“Hơ, họ là đạo sĩ? Trên đời này đạo sĩ không phải chỉ là những kẻ lừa đảo sao?”

“Tương truyền người tu tiên chỉ sống trên những ngọn núi cao, ngày ngày hấp thu tinh hoa trời đất nên đều có vẻ ngoài và sức vóc vượt hẳn người thường. Ta không thể khẳng định truyền thuyết này là thật hay giả, thế nhưng nếu xét theo khả năng của đồ đệ phái Tư Lân như thất điện hạ, Tử Vi hay Ô Trường Minh, môn phái này hẳn cũng không tầm thường. Điều đáng nói hơn là Ô Trường Minh muốn tiêu diệt long mạch của Bắc Quốc. Quán Nữ Nhi Trà này cũng được xây dựng sau một thời gian dài tìm của ông ta. Nghe nói nơi này nằm trên một nhánh long mạch rất nhỏ, chỉ cần ông ta đầu độc nó thì có thể phá hủy long mạch của Lê Duyệt. Tiếp đó chỉ cần thất điện hạ dẫn quân đến bao vây nơi này, việc công thành nắm chắc phần thắng trong tay.”

Trịnh Hoài Sơn nói thêm: “Tuy nhiên đây là những điều ta nghe ngóng được. Còn về tính chính xác trên đó, ta không thể xác minh.” Ngay cả tính khả thi của kế hoạch này cũng thật khó nói. Đối với Trịnh Hoài Sơn, kế hoạch của Lâm Diệu thật ra chỉ giống như một trò đùa mà thôi.

Trịnh Hoài Sơn chợt đứng dậy, đi vòng qua bàn. Anh ta kín đáo nhìn cây trầm vẫn còn đung đưa trên tóc Tạ Thanh Ngọc, một mặt dịu dàng đặt tay lên vai cô nói: “Đừng sợ, chỉ cần nàng ở yên trong phòng, họ sẽ không làm gì nàng.”

“Đại nhân... hiện tại anh đang ở đâu?”

“Ở ngoài thành hai dặm, phía tây.”

Ở ngoài thành hai dặm, phía tây sao? Tạ Thanh Ngọc yên tâm, nhưng lại chợt thấy miệng mình khô đắng. “Cẩn... cẩn thận.”

“Ừ.”

Trịnh Hoài Sơn nói xong thì vội vã rời đi, phỏng chừng có rất nhiều việc cần giải quyết.

Tử Vi bị thương, hơn nữa vì tin tưởng một con mắt của Ô Trường Minh còn ở đây, nàng ta cũng không buồn để ý tới Tạ Thanh Ngọc nữa. Tuy Thanh Ngọc được tự do đi lại loanh quanh tòa nhà, thế nhưng ngoài mấy căn phòng ngủ luôn đóng chặt cửa, chỉ có khu vườn kỳ bí ở tầng dưới là đáng để tham quan nhất.

Ngoài Tạ Thanh Ngọc, Ô Trường Minh cũng là khách quen của khu vườn này. Nói cách khác, khu vườn này cũng do một tay ông ta trồng nên. Tạ Thanh Ngọc thường bắt gặp cảnh ông ta cầm bình tưới nước hoặc cầm kéo cắt lá sâu cho cây. Ô Trường Minh tuy có bề ngoài đáng sợ nhưng động tác lại vô cùng nhẹ

nhàng, Tạ Thanh Ngọc rất yên tâm quan sát ông ta chăm sóc cây cỏ của mình.

Ngày thứ ba Tạ Thanh Ngọc ở trong quán Nữ Nhi Trà, lần thứ hai Ô Trường Minh mở miệng nói chuyện với cô: “Cô thích đạo pháp chứ?” Tạ Thanh Ngọc ngẩn người, lắp bắp đáp: “Trên... trên đời này đạo pháp thật sự tồn tại ă? Có phải người ta có thể xếp giấy biến thành ngựa rồi cưỡi lên đó?”

Ô Trường Minh không biểu cảm đáp: “Có thể, thế nhưng chỉ những người sắp thành tiên mới làm được việc ấy.” Lúc này một tay ông ta cầm làn mây, một tay thoăn thoắt hái lá thảo dược non. Ông ta ra hiệu cho Tạ Thanh Ngọc bước đến gần: “Cầm cái làn này cho ta.”

Tạ Thanh Ngọc cứng nhắc làm theo. Lúc này hai tay Ô Trường Minh rảnh rang, ông ta bèn vỗ tay một cái, sau đó chỉ vào bụi cây nhỏ: “Có phải những búp mầm đang trời ra không?”

Một màu xanh mướt bắt đầu lan tỏa khắp cách cành lá, chỗ đầu ngọn vừa bị bẻ cũng có mấy cái chồi mới nhỏ xíu trồi ra. Tạ Thanh Ngọc gần như dán sát mắt vào một cái chồi non, cô có cảm giác nhìn thấy xiếc lần đầu tiên trong đời. Biểu cảm của cô làm Ô Trường Minh rất hài lòng. Ông ta nói: “Sau khi đại nghiệp cáo thành, phái Tư Lân được phục hồi, ta sẽ xin với hoàng đế Nam Triều để cô làm đại đệ tử của ta.”

Ô Trường Minh không mấy may để ý ‘đệ tử’ của mình có đồng ý hay không. Sau mấy ngày quan sát, ông ta đã nhận ra Tạ Thanh Ngọc có tư chất vô cùng thích hợp cho việc tu tiên. Ông ta không để ý việc tuổi tác của cô đã hơi lớn, một lòng xem đây là học trò tương lai của mình. Con mắt còn lạnh lặn của Ô Trường Minh cúi nhìn về phía vòng tròn chính giữa phòng. Ông ta chậm rãi nói: “Ngày đó sư phụ ta bị gian thần vu hãm rồi bị chết oan, phái Tư Lân cũng biến mất khỏi giới tu tiên. Cô còn trẻ nên chưa hiểu rõ những chuyện này, sau này khi cô trở thành đại đồ đệ chính thức, ta sẽ kể lại cho cô rõ ràng.”

Ô Trường Minh trước đây là đứa trẻ mồ côi được Tư Lân chân nhân thu nhận rồi nuôi dưỡng đến lớn ở trên núi, cho nên trong lòng ông chỉ có đạo pháp cùng những lời giáo huấn của sư phụ. Từ ngày Tư Lân chân nhân mất, Ô Trường Minh trải qua không biết bao nhiêu gian khổ, đắng cay nên tính cách càng ngày càng hờ hững, lạnh lùng. Dù vậy, ông ta chưa giờ phút nào dám quên những ngày tháng tươi đẹp sống cùng sư phụ cùng các sư đệ, sư muội trên đỉnh núi Phùng Lương. Những điều ông ta làm đều vì mong muốn phục hồi tâm huyết của sư phụ mình, chứ những chuyện tranh quyền đoạt bá vốn dĩ không phải là chuyện người tu tiên nên can dự vào.

Tuy bề ngoài Tạ Thanh Ngọc vẫn lắng nghe hết sức bình thường, nhưng trong lòng cô phải há hốc mồm. Không phải chứ, vị ‘sư phụ’ từ trên trời rơi xuống này thật sự xem cô là người trong môn phái của ông ta rồi sao? Cô hỏi: “Ô tiên sinh xin cho hỏi, làm sao mà chúng ta có thể ‘hoàn thành đại nghiệp’ đây?”

Ô Trường Minh đã xem cô gái trước mặt như một nửa người nhà, không giấu diếm đáp: “Tảng đá mà cô nhìn thấy ở giữa khu vườn này chính là một tảng nham thạch từ thời thượng cổ, vô cùng thích hợp để luyện bùa chú. Dùng một xô máu của hoàng đế Bắc Quốc tắm cho nó, sau đó thi triển một chút thuật pháp là có thể phá hủy long mạch của lão ta.”

Tạ Thanh Ngọc tỏ vẻ kinh hoàng: “Một xô máu cơ ă? Ngần ấy máu thì hoàng đế Bắc Quốc đã chết rồi. Chúng ta làm sao mà bắt cóc ông ta đến đây để thọc huyết cơ chứ?”

Ô Trường Minh nở một nụ cười bí hiểm: “Không cần thiết. Sư đệ đã bắt được cháu trai của Lê Duyệt, cũng là huyết mạch của lão. Dùng máu của đứa trẻ này cộng với một nhúm tóc của lão thì tác dụng sẽ như nhau.”

Ô Trường Minh mưu hại người khác cũng vì bất đắc dĩ, xuất thân của ông ta vốn là chính phái nên tâm địa không hề độc ác. Ông ta thở dài: “Hoàng đế Lê Duyệt là anh hùng nhưng lão không giỏi giáo dục con cái. Con thứ ba của lão vì tranh đoạt quyền vị mà thiệt mạng, đứa con trai duy nhất của tam hoàng tử cũng phải lưu vong ở bên ngoài. À, đứa trẻ này nghe nói là tai vận của Bắc Quốc, từ khi sinh ra đã có một mái tóc màu trắng.”

Nghe mô tả về người này, Tạ Thanh Ngọc như bị sét đánh ngang tai. Cô thận trọng hỏi: “Tiên sinh, ngài có vẻ biết rất nhiều. Vậy người có biết hoàng tôn đó trước khi bị bắt đã sống như thế nào không?”

Ô Trường Minh chỉ mãi mê tĩa cành, một lát sau mới nói ngắn gọn: “Hắn ta là con trai của tam hoàng tử đã chết. Trước đây hắn lưu vong tới Nam Triều, nghe nói còn làm một tên bộ đầu bình thường.”

Tạ Thanh Ngọc lắp bắp: “Người này... hiện tại đang ở đâu?”

Ô Trường Minh dường như đã nhận ra sự bất thường trong câu hỏi của Tạ Thanh Ngọc. Bàn tay vốn đang thoăn thoắt tỉa ngọn cây của ông ta chậm lại rồi ngừng hẳn, con mắt nghiêm khắc của ông ta chiếu thẳng vào cô. Đúng lúc này, một giọng nói the thé từ phía cửa vang đến: “Nguyên tắc số một của mật thám, ấy là không được đặt quá nhiều câu hỏi một lúc.”

Giọng nói này thuộc về một người đàn ông cao ngất, mặc áo đen đang đẩy cửa bước vào. Tuy khuôn mặt gã không có gì nổi bật, Tạ Thanh Ngọc vừa nhìn đã nhận ra đây là một trong những sát thủ đã truy đuổi cô ở trong rừng mấy hôm trước. Nếu cô không lầm, đây hẳn là Tiểu Thạch Tử đã giả danh làm thổ phỉ mấy năm qua.

Suy đoán của Tạ Thanh Ngọc không hề sai. Tiểu Thạch Tử nói: “Này, lão Lâm ông tuy cô quạnh đã lâu nhưng cũng đừng vì sắc đẹp của người ta mà khai ra tuốt tuần tuốt đấy nhé!” Thấy sắc mặt Ô Trường Minh biến đổi, gã liền chuyển sang cung kính hỏi: “Chân nhân, bài thuốc hôm trước tôi nhờ ngài đã điều chế xong chưa?”

Ô Trường Minh hừ lạnh: “Chẳng phải ta đã bảo cậu rồi sao? Cho dù ta thành tiên cũng không khiến thứ đã mất mọc lại được trên người đâu!”

Tạ Thanh Ngọc bị sắc nước miếng, sợ hãi lùi về phía sau mấy bước. Tiểu Thạch Tử không để ý đến cô, chỉ nói: “Khốn kiếp, chỉ là một bài thuốc mọc tóc thôi mà, ngài có cần khó khăn vậy không?” Gã sờ sờ phần chóp đầu lưa thưa tóc của mình, thở dài ngao ngán.

“Chỉ còn hai ngày nữa là trăng tròn, ngài có yêu cầu đặc biệt gì với tên hoàng tôn của Bắc Quốc không? Ví như bỏ đổi hắn, hoặc tắm rửa kỹ càng?”

Ô Trường Minh hờ hững vuốt một chiếc lá trong tầm vớ: “Không cần đâu. Cứ giam giữ hẩn cẩn thận là được.” Ông ta quay sang Tạ Thanh Ngọc nói: “Ta có chuyện cần nói với Tiểu Thạch Tử, cô mau về phòng đi...”

Tạ Thanh Ngọc không chờ Ô Trường Minh dứt lời đã lập tức phi như bay lên cầu thang. Tim cô đập mạnh từng hồi như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Một mặt, cái nhìn ghê gớm của Ô Trường Minh giống như một lưỡi khoan xoáy vào dây thần kinh bình tĩnh của cô. Một mặt, tin tức về vị hoàng tôn bị bắt khiến cô liên tưởng tới một người. Cô không mong muốn anh ta bị giết chết, thế nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, ngay cả bản thân cô cũng phải luồn cúi thì làm sao lo cho anh ta được đây?

Khi đi ngang qua phòng Tử Vi, Tạ Thanh Ngọc dừng lại, gõ ba cái rồi đẩy cửa bước vào. Phía bên kia phòng là hình bóng một người con gái vận váy áo trắng thuần, dáng vóc xinh đẹp đang lặng người bên cửa sổ. Hình ảnh này khiến Thanh Ngọc ngẩn ngơ mất ba giây. Cho dù đã gặp Tử Vi rất nhiều lần, cô vẫn chưa thể miễn nhiễm với vẻ đẹp như tiên giáng trần của nàng ta. Đây có phải là bằng chứng cho việc nàng ta là người tu tiên ‘xịn’ hay không, Tạ Thanh Ngọc không biết. Cô chỉ biết rằng người phụ nữ này tuy có vai vế cao trong tổ chức của mình nhưng lại là một người trẻ tuổi, dễ mềm lòng.

Tạ Thanh Ngọc cầm một chiếc ghế ngồi xuống kế bên nàng ta, quan tâm hỏi: “Cô không sao chứ? Sao lại buồn bã thế kia?” Tử Vi vốn đã nghe tiếng bước chân của Tạ Thanh Ngọc từ xa, lúc này cũng chẳng thêm liếc vị khách không mời, hờ hững hỏi: “Có gì mà phải buồn chứ? Cô nhìn nhầm rồi.” Tạ Thanh Ngọc chắc lưỡi: “Không đâu, trông cô buồn bã như đang nhớ người thương đấy.”

Chân mày của Tử Vi hơi giật giật. Tạ Thanh Ngọc thừa thắng xông lên, hạ giọng hỏi: “Sao cô không may túi hương cho anh ta, vừa bớt rảnh rồi vừa có thể đem tặng để lấy lòng.”

“May túi hương?”

Tử Vi chợt đứng bật dậy, vừa đi về phía chiếc bàn giữa phòng vừa nói: “Cô nói vớ vẩn gì vậy? Tôi làm gì có nhiều thời gian rảnh rỗi để may vá thêu thùa chứ?” Nàng quay lại với một tách trà trong tay, đưa cho Tạ Thanh Ngọc. Tạ Thanh Ngọc thở dài đầy tiếc nuối, thế nhưng cũng không nói gì thêm. Động tác uống trà của cô vô cùng từ tốn, chậm rãi. Không ngờ lúc Thanh Ngọc còn đang nhấp trà, giọng nói ngấp ngừng của Tử Vi chợt vang lên: “Có thật... có thật là may túi hương có thể làm đàn ông vui không?” Nàng ta hỏi xong lại lẩm bẩm: “Trước giờ tôi vẫn nghĩ làm ấm giường cho chàng ấy là đã đủ rồi.”

Tạ Thanh Ngọc bị sắc ngậm trà trong miệng. Không ngờ, không ngờ cuộc sống của các vị tu tiên lại phong phú như vậy! Cô tuy giỏi nói lý thuyết nhưng đứng trước mặt cô nàng Tử Vi này, cô còn phải gọi người ta là bậc thầy đấy! Thế nhưng cô vẫn phải tỏ ra hiểu biết nhiều, vỗ ngực nói: “Dĩ nhiên cô vẫn phải may túi hương, bởi người thương của cô mang túi hương bên mình thì sẽ nhớ đến cô nhiều hơn. A, nếu cô không biết làm thì tôi còn có thể dạy cô đấy!”

Thấy Tử Vi còn nghi ngờ, Tạ Thanh Ngọc chuyển sang nói nhăng nói cuội: “Cô có bao giờ thử làm một việc hơi điên rồ một chút chưa? Không chỉ bây giờ, mà cả lúc nhỏ nữa.” Tử Vi hướng ra ngoài cửa sổ, lẩm bẩm: “A, hình như là có. Thế nhưng cô hỏi việc này làm gì?” Tạ Thanh Ngọc không thể để người ta biết mục đích của mình, lí nhí đáp: “Tôi cảm thấy chán nên tìm chuyện để nói mà thôi.”

Tử Vi nhìn cô một cái, chợt đứng bật dậy. Nàng vốn cao hơn Tạ Thanh Ngọc nửa cái đầu, lúc hai người đứng cạnh nhau, màu trắng của áo nàng làm cho nàng có phần tiêu điều hơn. Tạ Thanh Ngọc cảm thấy ánh mắt Tử Vi nhìn mình có điều kỳ lạ, thế nhưng cô không nói được là điều gì.

Tử Vi đi đến chỗ tủ gỗ cạnh giường, vừa cúi người lục lọi trong một ngăn kéo vừa hỏi: “Thanh Ngọc, có bao giờ may áo cho Trịnh thừa tướng chưa?” Tạ Thanh Ngọc giật mình đáp: “May áo ư? Tôi chưa thử bao giờ...” Cô may áo cho Trịnh Hoài Sơn sao? Thật không thể tưởng tượng nổi.

Tử Vi móc ra một xấp vải màu trắng, mỉm cười nói: “Tôi từng thử may áo cho chàng ấy... thế nhưng may xong lại không dám đưa cho chàng ấy mặc.” Tạ Thanh Ngọc nhận lấy xấp vải trắng, mở ra xem thử. Cô bật thốt lên: “Thật... a... người thương của cô sao lại bé đến thế?” Tử Vi khoát tay nói: “Không phải như cô nghĩ đâu. Lúc tôi may thứ này, chúng tôi vẫn còn nhỏ. Thế nhưng tài may vá của tôi quá kém cỏi, tôi mất gần một năm trời mới có thể may một chiếc áo trọn vẹn. Mà lúc ấy chàng ấy đã lớn lên rất nhiều... Sau này, có rất nhiều việc xảy ra. Tôi dành cả cuộc đời đuổi theo chàng ấy, thế nhưng lúc nhận ra, chàng ấy đã đi rất xa, rất xa rồi.”

Tử Vi cúi đầu, chậm rãi bước về phía cửa sổ. “Cô hỏi tôi đã từng làm việc gì điên rồ? Vẫn còn rất nhiều. Lúc nhỏ lúc ngồi ngắm sao băng với sư huynh, tôi đã sáng tác một bài hát.” Nàng vừa nói vừa bắt giắc tùm tùm cười. “Thỉnh thoảng sư huynh vẫn đem bài hát này ra để chê cười tôi. Thế nhưng tôi rất thích bài hát này.”

Vệc Tử Vi mở lòng kể chuyện lúc nhỏ là một tín hiệu cực kỳ tốt. Tạ Thanh Ngọc nói: “Chỉ một bài hát thôi đã đem lại nhiều kỷ niệm đáng nhớ biết bao! Chẳng phải sư huynh của cô vẫn nhớ mãi bài hát đó sao? Nếu một chiếc áo là quá sức, thì một chiếc túi hương để người thương nhớ đến cô thì có gì là không thể đâu?” Thấy Tử Vi đã dao động, Tạ Thanh Ngọc bèn chuyển sang nói về các loại túi hương mà cô biết. Sau một hồi khua môi múa mép về vấn đề may túi hương, Tạ Thanh Ngọc vờ như sự nhớ ra, vỗ trán nói: “Lúc này Ô tiên sinh nói muốn nhận tôi làm đệ tử đấy, nếu thật sự như vậy chẳng phải tôi phải gọi cô là sư cô sao?” Tử Vi chau mày đáp: “Huynh ấy lúc nào cũng muốn khôi phục lại môn phái đã mất, đôi khi hành động hơi khác thường một chút. Cô cũng đừng để bụng.”

Tạ Thanh Ngọc lắc đầu: “Không đâu, thế nhưng nghe ngài ấy nói hai ngày tới sẽ có tế máu ở tầng dưới. Chúng ta có phải sẽ chuyển sang nơi khác ở không?”

Tử Vi không trả lời câu hỏi của Thanh Ngọc, ánh mắt một lần nữa hướng ra bên ngoài. “Chỉ còn hai ngày nữa sao... Có lẽ quân Nam Triều cũng sắp tới bên ngoài Bắc Đô rồi.”

Tạ Thanh Ngọc đảo mắt, bạo gan hỏi tiếp: “Cô nghĩ giam giữ hoàng tôn Bắc Đô ở trong quán Nữ Nhi Trà có an toàn không? Chưa kể tòa nhà phía trước người ra vào tấp nập, nếu có một vị khách đi lạc vào mật thất, chẳng phải là mọi việc vỡ lở hay sao?” Cô hoàn toàn chỉ bịa ra chuyện hoàng tôn bị giam giữ trong ‘mật thất’, chẳng phải trong các phim kiếm hiệp đã xem trong kiếp trước, người ta đều bị giam cầm trong một căn phòng bí mật đó ư?

Tử Vi không thấy gì khác thường trong lời nói của Tạ Thanh Ngọc, khoát tay nói: “Khách của quán không được vào bếp, hơn nữa mật thất được canh gác rất cẩn thận.”

18. Chương 17: Thế Nào Là Phản Bội

Tạ Thanh Ngọc không rõ cấu trúc của tòa chính viện, thế nhưng qua lời của Tử Vi, Lưu Hạ hẳn là bị giam ở một căn mật thất dưới phòng bếp. Cô tranh thủ lúc ai không để ý, dùng khinh công trốn ra khỏi hậu viện. Vì đi đêm đã quen nên mắt cô tinh vô cùng. Cô thuận lợi chạy qua một khu vườn rộng, sau đó lần mò vào trong tòa nhà chính của Nữ Nhi Trà. Tạ Thanh Ngọc tuy không biết đường nhưng hôm nay lại là ngày may mắn của cô: cô xoay tới xoay lui một vòng đã tìm ra căn mật thất. Thế nhưng cô cũng đau đớn phát hiện lúc này có một người đàn ông dữ tợn đang đứng gác ở trước lối vào.

Tạ Thanh Ngọc nấp trong một góc, kiên nhẫn quan sát. Lại nói vận may là thứ vô cùng vi diệu, chẳng mấy cô thấy chốc người đàn ông dữ tợn rời vị trí, đi như bay về hướng nhà vệ sinh. Đây là thời cơ rất tốt đấy! Tuy trăng chưa tròn nhưng ánh sáng đã đủ để Tạ Thanh Ngọc nhìn trong đêm. Dưới ánh trăng lơ mờ, cô thấy một bóng người đen thui đang nằm co ro. Điều nổi bật duy nhất của người này là dải tóc dài sáng màu.

Tạ Thanh Ngọc nhỏ giọng gọi: “Lưu Hạ, anh thật sự là hoàng tôn của Bắc Quốc sao?”

Bóng người đang nằm hơi động đậy. Lưu Hạ vừa mới giật mình khỏi giấc mộng, ngẩng đầu nhìn ra ngoài. Anh ta ngỡ mình chưa tỉnh ngủ nên nhìn thấy ảo ảnh, giơ tay dụi mắt không ngừng. Lúc Lưu Hạ ngồi dậy, áo khoác bộ đầu màu đen liền trượt khỏi vai anh ta, để lộ nửa thân trên đen trùi trùi. Da anh ta vốn màu nhạt hơn người thường, ở phần ngực còn quần vải bằng ở chỗ vết thương bị trúng tên hôm trước.

Lưu Hạ nhanh chóng nhận ra mình không nằm mơ, bèn lấy áo mặc vào. Anh ta hỏi bằng giọng khàn khàn: “Cô ... sao cô ở đây?” Tạ Thanh Ngọc đáp: “Tôi dùng khinh công chạy ra đây. Anh không sao chứ?” Lưu Hạ cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ trong lời nói của cô. Anh ta run rẩy bò dậy khỏi mặt đất, rồi lại run rẩy đứng lên. Phải mất một lúc anh ta mới có thể đứng vững, bèn vừa dáo dác nhìn xung quanh vừa nói: “Mau chạy khỏi chỗ này!” Tạ Thanh Ngọc lắc đầu: “Trịnh Hoài Sơn còn ở trong tay bọn họ, tôi không đi đâu.” Lưu Hạ không thuyết phục thêm, lẩm bẩm: “Đồ ngốc.” Anh ta nhìn trái ngó phải, người trong quán đều đã say ngủ nên không hề có ai phát hiện ra.

Lưu Hạ bỏ đi vô cùng dứt khoát, chẳng mấy chốc bóng lưng của anh ta đã biến mất trong màn đêm. Tạ Thanh Ngọc cũng mới vừa kịp ẩn thân thì có tiếng bước chân vọng đến: kẻ được giao canh gác mật thất đã trở lại. Cô cũng không chần chừ thêm nữa, không tiếng động chạy về phòng của mình.

Thực tế chứng minh, một khoảnh khắc cực kỳ may mắn sẽ luôn được đi theo bởi chuỗi ngày xui xẻo. Chỉ một canh giờ sau khi Lưu Hạ chạy thoát, Tạ Thanh Ngọc bị người ta thô bạo kéo dậy từ trên giường. ‘Đồng minh’ từ mấy ngày trước của cô giờ đã xoay chuyển một trăm tám mươi độ thành hung thần ác sát. Cụ thể, khuôn mặt vốn cực kỳ xinh đẹp của Tử Vi vì tức giận mà trở nên vặn vẹo, lại còn phóng đại trước mặt Tạ Thanh Ngọc. Lúc nói chuyện, Tử Vi cũng không còn nhẹ nhàng: “Chẳng phải tôi đã bảo cô ngoan ngoãn ở yên trong phòng? Tại sao tối qua cô lại ra ngoài?”

Ô Trường Minh cũng có mặt ở gần đó. Giọng lạnh lùng của ông ta vang lên: “Cô đã làm hỏng kế hoạch của bọn ta, đáng bị trừng phạt.” Giọng nói này không có vẻ hờ hững như hôm trước, có thể nghe rõ cơn giận bị kềm nén.

Tạ Thanh Ngọc không hối hận vì đã cứu Lưu Hạ, thế nhưng việc hai người này điều tra nhanh chóng như vậy nằm ngoài dự liệu của cô. Rõ ràng lúc này không ai nhìn thấy cô cơ mà?

Tạ Thanh Ngọc bị kéo xềnh xệch tới căn mật thất mà Lưu Hạ chạy thoát trước đó. Nơi này không có thức ăn, không có giường chiếu, lại càng không có nhà vệ sinh. Một mùi tanh nồng xộc vào mũi cô, thỉnh thoảng có tiếng ‘chín chít’ của lũ chuột vốn là khách quen của nơi hôi hám, tối tăm. Dù ở kiếp này hay kiếp trước, Tạ Thanh Ngọc chưa bị người ta ngược đãi thế thảm như vậy bao giờ. Cho dù là lần bị trói trong nhà gỗ, cô còn được Trịnh Hoài Sơn cứu giúp. Hiện giờ anh ta không biết đã đi đâu, xung quanh cô chỉ toàn là những kẻ hung tợn như có thể ăn tươi nuốt sống cô gái nhỏ bé là cô bất kỳ lúc nào.

Cho dù nhận thức rõ hoàn cảnh của mình, Tạ Thanh Ngọc của chúng ta lại là một cô gái hiện đại có lý tưởng, có dũng khí. Vì vậy giữa lúc co ro dựa vào tường cứng, cô vẫn tự tìm cách an ủi bản thân. Lưu Hạ sống được, thì cô cũng sống được có đúng không? Điều cô còn băn khoăn là liệu Trịnh Hoài Sơn có biết cô bị bắt giam vào đây? Lần này anh ta có thể cứu cô ra chứ?

Trịnh thừa tướng dĩ nhiên không biết người trong lòng đã bị nhốt vào trong một căn phòng hôi thối, bởi vì anh ta đang vô cùng bận bịu với việc vừa lót đường vừa giải quyết hậu quả do Lâm Diệu gây ra. Tuy trước đó Lâm Diệu giấu giếm kế hoạch chinh đoạt của gã như mèo giấu phân, thế nhưng thực tế gã vẫn rất cần Trịnh Hoài Sơn ra tay. Trịnh Hoài Sơn chỉ ước mình mọc thêm bốn, năm cái tay nữa – cái việc lót đường cho người khác thật sự là một việc cay đắng biết bao! Chưa kể, Lâm Diệu cũng không phải thiên tài quân sự như gã vẫn ảo tưởng. Đưa được bốn vạn quân đi qua biên giới Nam – Bắc hiểm trở đã là một bài toán khó, việc làm sao để đưa bốn vạn quân đi qua biên giới Nam – Bắc hiểm trở mà không làm quân địch nhận ra lại càng nan giải. Cho dù rừng cây trùng trùng đã tạo lớp ngụy trang khá hoàn hảo, việc đi lại, sinh hoạt của mấy vạn người – cho dù là quân nhân đi nữa – cũng không thể qua khỏi mắt của một số người. Bốn vạn quân Nam Triều vừa mới đến nơi tập kết mới biết hoàng đế Bắc Quốc đã đánh hơi được nguy hiểm từ lâu, mấy vạn Bắc quân của lão cũng đang gấp rút tiếp cận Nam Đô. Bắc quân tuy số lượng không nhỉnh hơn quân Nam Triều nhưng xét về độ tinh nhuệ, người Bắc Quốc lại rất đáng gờm trong việc luyện binh. Chưa kể sức vóc của họ hơn hẳn người phía nam, nếu đánh giáp lá cà thì thắng bại cũng là điều khó nói.

Tình hình đang hết sức gay go, nếu muốn giành phần thắng thì phải ra tay nhanh gọn. Thế nhưng nghe nói Lê Duyệt là chân mệnh thiên tử của Bắc Quốc, long mạch của lão chưa được diệt trừ, liệu lực lượng của Nam Triều có thể chống lại đạo trời mà lật đổ lão ta vào lúc này?

Lê ra Lâm Diệu không phải lo lắng về vấn đề long mạch, vì gã vô cùng tin tưởng Ô Trường Minh cùng kế hoạch của ông ta. Mang tâm trạng nhẹ nhõm vì cuối cùng đã tiếp cận được mục tiêu, gã vừa hạ trại ở khu rừng phía tây Bắc Đô vào tối qua. Điều cần làm bây giờ là nhanh chóng tiến vào thành mà thôi! Thế nhưng gã chưa được nghỉ ngơi bao nhiêu đã có tin dữ đánh xuống. Chưa tới bình minh, Lâm Diệu hay tin túi máu Lưu Hạ đã trốn thoát!

Tình hình hỗn loạn trước mắt làm Lâm Diệu mệt mỏi vô cùng. Việc đầu tiên gã làm sau khi hay tin là gọi Tử Vi đến. Lúc này khuôn mặt còn vương nét mệt mỏi vì đi đường, gã trầm giọng hỏi: “Có phải ta quá nuông chiều nàng, cho nên nàng càng lúc càng coi nhẹ trách nhiệm của mình? Tại sao lại để cho chuyện này xảy ra? Nàng cảm thấy ta chưa đủ rắc rối hay sao?”

Khác với vẻ hung dữ khi bắt giữ Tạ Thanh Ngọc, khuôn mặt Tử Vi lúc này không bộc lộ nhiều cảm xúc. Nàng bình tĩnh nói: “Lỗi là của em.” Nàng im lặng một lát, lại tiếp lời: “Tạ cô nương tuy nói năng, làm việc có chút tùy hứng như cô ấy là người tốt. Hơn nữa... cô ấy là phụ nữ. Đại sư huynh ra lệnh giam cầm

cô ấy, còn không cho ăn uống, sợ rằng cô ấy không chịu nổi.”

Đến nước này, Lâm Diệu còn biết gì tới thương hoa tiếc ngọc? Gã hừ lạnh: “Nàng cũng biết là cô ta thả Lê Hạ? Hẳn là ai? Là đứa con trai lưu vong của tam hoàng tử Bắc Quốc, là cháu trai của bắc đế Lê Duyệt! Chỉ cần hắt báo tin về lộ trình của chúng ta cho Lê Duyệt là có cơ hội trở về vị trí hoàng tôn của mình, cho nên, cho nên hành tung của chúng ta còn giấu được hay sao? Chúng ta cực khổ bày mưu tính kế mấy năm qua là vì cái gì? Thả hắt ra có khác nào thả hổ về rừng hay không? Lê Duyệt tuy đã gần đất xa trời nhưng lão còn chưa có bật rễ thăng thiên đấy! Nếu lão biết chúng ta đang ở đây, nếu lão biết Nữ Nhi Trà ở lòng Bắc Đô của lão chính là của chúng ta, chẳng phải là bao nhiêu công sức bị lãng phí hay sao?”

Tử Vi lí nhí nói: “Theo em đấy lỗi cũng đâu phải hoàn toàn ở cô nương ấy. Nếu không phải chàng bố trí quá ít người ở Nữ Nhi Trà, Lê Hạ cũng không thể nhân cơ hội chạy trốn.”

Lâm Diệu gơ tay đập nát chiếc bàn nhỏ bên cạnh. “Loạn rồi! Bây giờ nàng dám đổ lỗi cho bốn hoàng tử! Mau ra ngoài cho ta!”

Sau bao nhiêu ngày mỗi mắt trong chờ đối phương, mà cuộc nói chuyện của hai người không hề tốt đẹp, Tử Vi đành cúi mặt lui ra. Nàng vốn không phải kẻ yếu đuối, chẳng qua lúc này trong lòng như có một lưỡi dao bằng băng đang cứa qua, cứa lại khiến tim nàng đau nhói. Nàng vốn không thường bộc lộ cảm xúc, thế nhưng lúc này nàng đứng ngay trước lều của Lâm Diệu mà ngửa mặt lên trời, từ trong hốc mắt chảy ra một dòng nước nóng hổi.

Tiểu Thạch Tử vốn nín thở đứng ở bên ngoài, lúc này liền ra hiệu cho Tử Vi đi về một hướng trống trải. Tới lúc gã cảm thấy đã đủ xa, liền quay lại nói với Tử Vi: “Cô điên rồi sao? Dám ăn nói với điện hạ như vậy.” Tử Vi cúi đầu không đáp. Tiểu Thạch Tử nói: “Có chuyện này tôi phải nói cho cô biết. Cho dù mười hai năm trước hai người vẫn còn là đôi sư huynh muội quán quýt tình thâm, bây giờ thời thế đã khác xưa rất nhiều. Thất hoàng tử trong lòng mang thiên hạ, mà ngài ấy lại là con trai thiên tử cao quý. Ngài chịu chuộc cô, coi trọng cô, thì cũng có giới hạn của nó. Hơn nữa giới hạn đó cũng nằm ở mức quân thần mà thôi. Mỗi tình si của cô... haiz...”

Tử Vi cười chua chát đáp: “Tiểu Thạch Tử, ngày tôi theo điện hạ xuống núi, cậu vẫn còn là tên nhóc gầy nhom nói rất nhiều. Qua bao nhiêu năm cậu không còn là tên nhóc gầy nhom nữa, thế nhưng cái tật nói nhiều thì chưa sửa được. Mấy năm trên núi hẳn cậu rất cô đơn có phải không?”

Tiểu Thạch Tử lắc đầu: “Cô đừng có đánh trống lảng nữa. Tôi đây là khuyên thật lòng, cho dù mấy năm bị giam chân trên núi giả làm sơn tặc nhưng tôi vẫn nhìn rõ chuyện ở kinh thành. Tình cảm cô dành cho điện hạ sẽ không được đền đáp đâu. Nếu tôi là cô, sau khi chiếm được Bắc Quốc thì xin điện hạ để cô đi chu du thiên hạ. Tìm một tấm chồng tốt mà lấy, quên thất hoàng tử đi.”

Tiểu Thạch Tử làm sơn tặc đã lâu, cách suy nghĩ cũng trở nên vô cùng phóng khoáng. Tử Vi thần thờ nhìn về phía lều của Lâm Diệu. Nàng nói: “Cậu nói cũng không phải không có lý.”

Nàng lại sợ mình kèm không được nước mắt, ngẩng đầu nhìn trời. Tử Vi móc từ trong túi ra một chiếc túi hương vừa mới thành hình, ném nó vào một bụi cỏ gần đó. Nàng nhớ lại ánh mắt của Tạ cô nương và Trịnh Hoài Sơn dành cho nhau, thật ấm áp biết bao nhiêu. Đó là thứ yêu thương mà nàng khao khát thể

nào cũng không có được. Cho dù nàng cố gắng dành cho người ấy bao nhiêu lòng trung thành và tình cảm, ánh mắt của chàng vẫn mãi mãi hướng về phía xa.

Trong lòng Tử Vi vẫn luôn khắc ghi hình bóng bé trai ngày nào cùng nàng ngắm sao trời, cùng nàng chơi đùa, ca hát trên đỉnh Phùng Lương. Từ ngày xuống núi, nỗi sợ hãi trong lòng nàng cũng vì Lâm Diệu mà vơi bớt. Càng y lại vào già, nàng càng nhận ra sự đổi thay của con người này. Lâm Diệu là hoàng tử, thế nhưng già lại là một vị hoàng tử cô đơn. Rất lâu, rất lâu trước kia, nàng từng nghĩ mình là kẻ duy nhất có thể làm tan tảng băng trong lòng kẻ ấy. Nàng từng nghĩ rằng Lâm Diệu cần mình bên cạnh. Thế nhưng đó cũng chỉ là ảo tưởng của riêng nàng mà thôi.

Vì đã để Lê Hạ chạy trốn, Lâm Diệu giống như đang đi trên than nóng. Ở thời đại này, cho dù sự mê tín cũng có cơ sở vô cùng vững chắc, hướng hồ một kẻ từng lên núi học đạo tu tiên như già làm sao mà không tin vào chuyện ‘long mạch’? Long mạch không diệt được đã đành, chuyện Nữ Nhi Trà bị bại lộ đã là điều không tránh khỏi. Trước đó Ô Trường Minh và Tử Vi đã sai thuộc hạ của mình nhanh chóng tìm ra Lê Hạ, thế nhưng Bắc Đô vốn không phải là sân nhà của bọn họ, cho nên họ chỉ còn cách nhanh chóng rời khỏi căn cứ của mình ở Bắc Đô.

Sau khi truyền lệnh giải tán quán Nữ Nhi Trà, Lâm Diệu cảm thấy vô cùng ức chế. “Khốn kiếp!” Gã ném một cuộn giấy vào mặt Tiểu Thạch Tử. “Bao nhiêu người như vậy mà không bắt được một tên Lê Hạ ồm yếu? Thật là vô dụng!”

Tiểu Thạch Tử quỳ mọp xuống thưa: “Bẩm điện hạ, Lê Hạ tuy ốm yếu nhưng bản thân già đã học qua khinh công. Chưa kể đám thuộc hạ của cố tam hoàng tử còn lảng vảng ở trong Bắc Đô. Phỏng chừng già đã gặp được viện binh.”

Lâm Diệu gằn giọng: “Tuyệt đối không để cho bọn chúng về được hoàng cung Bắc Quốc trước chúng ta!” Thế nhưng trong lòng già cũng biết có thể tên ấy đã diện kiến Lê Duyệt từ lâu rồi...

Lâm Diệu trải ra một tấm bản đồ lớn, lẩm bẩm: “Bốn vạn quân Tây Bắc chia thành ba mũi tiếp cận rất gần kinh đô Bắc Quốc, mà hơn ba vạn quân của Lê Duyệt đang còn cách mười dặm về hướng tây Bắc Đô. Ở Bắc Đô còn có hơn một vạn quân. Nếu chần chờ thêm giờ khắc nào nữa, Lê Duyệt đủ thời gian điều động quân đội đối phó, để hai lực lượng này hợp lại thì chúng ta rất khó nắm phần thắng.”

Lâm Diệu đứng dậy, bắt đầu đi qua đi lại xung quanh phòng. Đây là lần đầu tiên trong suốt mấy năm già cảm thấy mình thiếu tự tin. Gã ra lệnh cho Tiểu Thạch Tử vẫn còn quỳ xuống đất: “Cho gọi Trịnh thừa tướng tới đây.

Lúc Trịnh Hoài Sơn vào lều, Lâm Diệu vẫn còn bất an đi qua lại bên trong. Trịnh Hoài Sơn lạnh lùng nói: “Điện hạ có thể nói rõ tình hình hiện tại hay không?”

Lâm Diệu đặt bàn tay phải lên trán: “Kế hoạch không kê hở của bốn điện hạ đang vấp phải chút vấn đề. Thanh Ngọc ngu ngốc kia không biết ăn phải thuốc gì lại đi thả ra tên hoàng tôn Lê Hạ. Lúc bắt hắn, ta chỉ cho rằng hắn là một túi máu vô dụng, đâu nghĩ hắn có thể là mối nguy lớn? Bây giờ tuy chưa thấy hậu quả lớn, thế nhưng nhắm mắt cũng biết sắp tới có bao nhiêu phiền phức xảy ra. Nếu không chiếm được Bắc Quốc, ta thật sự không thể cam lòng.”

Trịnh Hoài Sơn trầm giọng: “Kế hoạch có sơ hở chẳng lẽ là lỗi của Thanh Ngọc? Ai là kẻ đã mang Lê Hạ theo? Hơn nữa mong ngài đừng gọi nàng ấy là ‘ngu ngốc’, chẳng phải ngay từ đầu ngài chính là kẻ giấu giếm mọi chuyện làm bọn thần hiểu lầm đó sao?”

Lâm Diệu suýt nữa đập bàn, thế nhưng gã kịp ngăn bản thân lại. Gã mềm giọng nói: “Bây giờ thời gian cấp bách, làm sao có thể tấn công Bắc Đô chỉ trong vài canh giờ? Anh có cách gì thì mau nói ra. Bỏn điện hạ không gọi anh đến để cãi nhau.”

Trịnh Hoài Sơn đáp: “Thời gian không còn nhiều, theo thần thấy tốt nhất là phải đánh nhanh thắng nhanh. Mấy năm qua điện hạ hă hă đã xây dựng hệ mạng lưới mật thám dày đặc ở kinh đô Bắc Quốc. Chúng ta có thể phóng hỏa kinh đô ở diện rộng, sai người đốt kho lương của họ. Sau đó thì lập tức tấn công.”

Lâm Diệu vỗ đùi: “Ý rất hay!”

Nụ cười của gã ta có chút vặn vẹo: “Trịnh thừa tướng, không ngờ anh lại là kẻ độc ác như vậy.”

Trịnh Hoài Sơn nói: “Bây giờ chúng ta đang ở chung một con thuyền, điện hạ sống mạnh khỏe thì bọn thần mới có thể thư thái được.” Trong đầu anh ta cho rằng nếu hiện tại anh ta ở kinh thành chứ không phải đi theo tên quái đản này, anh ta nhất định tìm một trăm ngàn cách khuyển hoàng để không phải viện binh đi cứu gã!

Hai người bàn bạc xong, Lâm Diệu liền tập họp các tướng dưới trướng của mình lại, phân phó công việc cụ thể. Gã không quên dặn dò Tử Vi và Tiểu Thạch Tử ở lại doanh trại bí mật, không được trở lại Bắc Đô.

Tạ Thanh Ngọc nằm trong mật thất được nửa ngày thì có người đưa cô ra ngoài. Cô phân biệt thời gian nhờ vào ô cửa sổ bé xíu, lúc này dường như đã gần đến trưa. Người đưa cô đi là một kẻ vô cùng khó chịu, lại còn xô kéo cô rất nặng tay. Cô hỏi: “Tử Vi ở đâu rồi?” Thế nhưng không có tiếng trả lời. Cô bị nhốt vào một căn phòng ở chính viện, cửa sổ được ngăn lại bằng song sắt, ở cửa ra vào là mấy người đàn ông lực lưỡng canh gác, cho dù cô dùng đủ mọi mảnh khóc cũng không thể thoát ra.

Chợt ở bên ngoài có một tràng âm thanh huyền ảo vang lên. Tạ Thanh Ngọc cố phân biệt những tiếng la hét lẫn lộn, thì ra là có một đám cháy lớn vừa bùng lên ở cách đó không xa. Đám cháy này vô cùng dữ tợn, tiếng ồn ào càng ngày càng vọng đến gần hơn. Tuy không thể nhìn rõ đám cháy, Tạ Thanh Ngọc lại có linh cảm rằng ngọn lửa kia sắp sửa lan tới quán Nữ Nhi Trà. Nếu cô ở yên trong phòng chẳng phải là chờ chết hay sao?

Tạ Thanh Ngọc chạy đến cửa chính thì phát hiện cửa bị khóa ở ngoài. Cô đành phải quay ngược lại hướng cửa sổ. Lúc này ở xa xa đã thấp thoáng thấy ánh lửa đỏ rực cùng những cột khói bốc lên mù mịt. Đám cháy này quả là rất ghê gớm mới có thể nhìn thấy rõ ràng giữa ban ngày như vậy.

Đừng nói tới Thanh Ngọc lần đầu tiên thấy cảnh cháy ghê người này, cư dân Bắc Quốc cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng sợ. Không hiểu làm sao mà một ngọn lửa bình thường có thể lan nhanh chóng như thế? Tạ Thanh Ngọc nghĩ ra điều gì đó, lòng cô bỗng chốc nặng nề. Không biết Trịnh Hoài Sơn có đang ở trong thành? Chẳng có an toàn hay không? Cô đu người lên song sắt, thế nhưng song sắt quá cứng,

cô không thể làm nó suy suyễn mảy may.

Thất hoàng tử nói với Trịnh Hoài Sơn rằng Tạ Thanh Ngọc đã được đưa đến một nơi an toàn ở ngoài thành. Thực tế gã cũng đã ra lệnh đưa cô ra khỏi thành, thế nhưng Ô Trường Minh đã âm thầm dụng tay dụng chân để mệnh lệnh ấy biến thành nhốt cô vào phòng kín. Ông ta vốn là kẻ có thù tất báo, mà việc Tạ Thanh Ngọc phá hỏng kế hoạch đã khiến ông ta vô cùng giận dữ. Mặt khác, Ô Trường Minh cũng cho rằng cô gái này là ‘người phe mình’, việc cô phản bội ông ta là điều không thể chấp nhận được.

Lúc này, ở ngoài thành, Tử Vi đang đứng trên một cành cây quan sát đám cháy đang thiêu rụi gần một phần tư Bắc Đô. Một thành phố trải qua bao nhiêu thăng trầm của thời gian, thì ra cũng có ngày nở bùng rực rỡ như hôm nay. Thấy nàng nhìn về hướng Bắc Đô thất thần, Tiểu Thạch Tử hỏi: “Cô đang nhìn gì vậy?” Tử Vi sực nhớ ra điều gì, lo lắng đáp: “Lẽ ra giờ này đại sư huynh đã được đưa ra ngoài rồi. Trong thành nhiều chỗ cháy như vậy, không biết huynh ấy có bị làm sao không?”

Tiểu Thạch Tử nói: “Chân nhân trước giờ mạng lớn, lại giỏi thuật pháp. Chắc chắn ngài ấy lẽ không sao đâu...”

Tử Vi lắc đầu: “Nhưng mà còn có Tạ Thanh Ngọc. Tôi có linh cảm cô ấy đang gặp chuyện xấu.”

Tiểu Thạch Tử có phần mờ mịt hỏi: “Cô lo lắng cho cô ta nhiều như vậy làm gì?” Gã vốn chẳng hiểu làm sao một người như Tử Vi có thể quan tâm đến một cô gái nhiều như vậy. Nếu Tạ Thanh Ngọc là một anh chàng đẹp trai gần bằng thất hoàng tử, gã còn có thể lý giải được. Đang này, đang này đây là một cô gái còn không xinh đẹp bằng Tử Vi đấy...

Tử Vi chẳng buồn để ý tới vẻ mặt của Tiểu Thạch Tử. Nàng nhảy khỏi cành cây, dứt khoát nói: “Tôi quay lại tìm bọn họ!”

“Cô điên à? Điện hạ đã lệnh cho chúng ta ở lại đây!”

Tử Vi lắc đầu: “Chàng có thể ra lệnh, nhưng phục tùng hay không vẫn là quyền của tôi có phải không? A, nói mới nghĩ ra, cả cuộc đời tôi vẫn luôn phục tùng Lâm Diệu, thế nhưng đây sẽ là lần đầu tiên tôi làm trái lệnh chàng!” Hơn nữa, hơn nữa nàng có linh cảm sẽ không hối hận vì việc mình đã làm. Tử Vi nói xong thì vận khinh công bay thẳng về hướng cửa thành. Tiểu Thạch Tử vốn định đuổi theo, thế nhưng trong đầu gã hiện ra một vài suy nghĩ khác lạ. Gã vỡ lẽ, cuối cùng cũng giả vờ như chưa từng nhìn thấy gì.

Tử Vi chạy một mạch đến quán Nữ Nhi Trà. Đúng như nàng dự đoán, căn cứ mà nàng cùng đại sư huynh gây dựng bao nhiêu năm đang chìm trong ngọn lửa dữ dội. Tạ Thanh Ngọc và sư huynh vẫn còn ở trong đó! Nàng vừa đập nóc nhà xông vào trong, vừa tìm kiếm tung tích của hai người kia. Người làm thuê trong quán hầu hết đều đã chạy ra ngoài. Trong chính viện không còn ai, thế nhưng hậu viện vừa mới bén lửa thì lại có người.

Lúc này Ô Trường Minh đang ngồi xếp bằng trên tảng đá nham thạch ở chính giữa khu vườn. Cây cỏ ở nơi này đều do một tay ông ta chăm sóc, từng viên sỏi, ngọn đá cũng là do một tay ông ta vun vén nên. Khu vườn vừa mới bắt lửa, lửa chạm vào cành lá làm bốc lên từng đụn khói đục ngầu. Trên tảng đá nham

thạch, những hoa văn cổ xưa bị nung đỏ trước tiên, mặc dù đám lửa vẫn còn lảng vảng bên ngoài. Không rõ một người bị liệt như ông ta làm sao duy trì được tư thế ngồi xếp bằng trên một tảng đá cháy đỏ lâu như vậy. Thế nhưng bề ngoài, Ô Trường Minh không để lộ chút mệt mỏi, sợ hãi nào. Tử Vi như một cơn gió xông vào, ông ta cũng không buồn động đậy. Tử Vi gào lên: “Sư huynh, mau leo lên lưng muội! Muội đưa huynh rời khỏi đây!”

Ô Trường Minh nhắm mắt, lạnh lùng nói: “Không có máu của hoàng tộc Bắc Quốc, ta sẽ dùng máu của mình để phá long mạch này. Muội mau đi đi, khu vườn này từ lâu đã trở thành mạng sống của ta. Ta không thể sống mà không có nó được.”

Vì đang nhắm mắt, ông ta không nhìn thấy khuôn mặt đầy bi thương, sưng sốt của Tử Vi. Nàng nhận ra sư huynh của mình chính là người đã phóng hỏa thiêu rụi quán trà này. Bao nhiêu năm gắn bó trên núi, nàng hiểu Ô Trường Minh quá rõ để có thể chần chừ hay cầu xin thêm nữa. Thay vào đó, nàng hỏi: “Huynh nhất Tạ Thanh Ngọc ở đâu?” Ô Trường Minh có thể giữ im lặng, thế nhưng vào phút giây cuối cùng, ông ta thở một hơi dài nói: “Ở phòng ngủ đối diện cầu thang...”

Tử Vi không nói nhiều lời, nhún người phóng thẳng lên lan can gỗ tầng một.

Lúc Tạ Thanh Ngọc mở mắt, cô chỉ cảm thấy nóng kinh khủng. Cô vừa mở miệng ra đã bật ho sặc sụa. Xung quanh cô là biển lửa cháy rừng rực khiến cô tưởng như mình đang mơ. Tạ Thanh Ngọc chưa kịp định thần, một giọng nói đã vang lên: “Thanh Ngọc, Thanh Ngọc! Chúng ta sắp ra ngoài rồi!”

Mãi một lúc Thanh Ngọc mới nhận ra mình đang được người ta vác trên lưng. Giọng nói này giống như là gào vào tai cô. Thanh Ngọc mờ mịt hỏi: “Tử Vi? Chẳng phải cô đã bỏ đi? Chúng ta đang ở đâu?”

Tử Vi vừa chạy vừa nói: “Vẫn còn ở trong quán Nữ Nhi Trà. Nơi này bị phóng hỏa, tôi quay lại cứu cô.”

Đám cháy này nổi lên được gần nửa canh giờ. Người trong quán đều đã chạy ra gần hết, chỉ có vài kẻ xấu số là bị kẹt lại trong hậu viện. Khi Tử Vi xông vào, ngọn lửa vẫn còn chưa dữ dội như lúc này. Tạ Thanh Ngọc chỉ thấy màu lửa chói mắt, thế nhưng Tử Vi nhận ra rõ ràng cả khu vườn thảo dược và tảng đá mà Ô Trường Minh đang ngồi cũng đã chìm trong biển lửa. Ô Trường Minh giống như một ngọn đuốc sống, hình ảnh này lọt vào mắt Tử Vi khiến trái tim nàng như vỡ vụn ra thành từng mảnh nhỏ.

Tử Vi vốn không phải là sát thủ. Nàng vốn là một đứa trẻ mồ côi cha, vì mẹ nàng muốn tái giá nên giao nàng cho sư phụ dạy dỗ. Lúc nàng mới đến, đại sư huynh đã ở đỉnh Phùng Lương từ rất lâu, rất lâu rồi. Đại sư huynh là người cố chấp nhưng đối xử với nàng tốt vô cùng. Năm sư phụ bị chém đầu, Lâm Diệu và nàng được thái giám trong cung đưa xuống núi. Lúc ấy nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đại sư huynh, nhị sư huynh, tam sư huynh đang lặng lẽ nhìn theo mình. Nhiều năm sau, các vị sư huynh chỉ còn lại một người, mà lúc nàng gặp lại, Ô Trường Minh đã là một kẻ tật nguyền.

Một cây cột cháy phừng phừng chột ngã xuống ngang đường. Tử Vi nhảy dựng lên, né tránh ngọn lửa đột ngột bùng lên trước mặt. Nàng rít qua kẽ răng: “Khốn kiếp!”

Tạ Thanh Ngọc lúc này cũng đã hoàn toàn tỉnh ngủ. Cô nói: “Tử Vi, thả tôi xuống, tôi tự đi được.” Tử

Vi chỉ lo né tránh ngọn lửa dữ, làm sao để ý tới lời của cô? Thanh Ngọc nói: “Này...” Nàng kia liền quát: “Câm miệng!” Tử Vi giỏi khinh công lại lớn gan, sau một hồi luồn lách giữa lửa nóng cũng thành công đưa hai người ta khỏi tòa nhà. Lúc này trang phục của nàng và Thanh Ngọc đều bị cháy sém, vết bỏng trên da nhiều vô số kể. Tạ Thanh Ngọc được thả xuống đất, hai người liền đứng tại chỗ ho sặc sụa một hồi.

Chỗ họ đang đứng là con đường nhỏ ở phía sau quán Nữ Nhi Trà. Nơi này không có người, nhưng đủ thứ âm thanh lộn xộn từ đường lớn còn vọng lại. Tử Vi nhìn lại ngọn lửa cao ngất rồi nhìn một vòng xung quanh, nghiêm túc nói: “Từ giờ tránh đường lớn, chúng ta dùng khinh công ra khỏi đây.”

Tạ Thanh Ngọc không hiểu vì sao hai người phải tránh đường lớn, thế nhưng Tử Vi là người sành sỏi lại từng cứu mạng cô, cô không thể không nghe theo. Bộ váy trên người cô bây giờ vừa đen sạm vừa rách rưới trông rất khô hài, cô liền xé phăng đoạn tơ tằm nhất, lấy đà phóng lên nóc nhà chưa bị lửa cắn nuốt bên cạnh. Cô theo gót Tử Vi đi trên các mái nhà. Thình thoảng Tử Vi lại cúi rạp người nghe ngóng, bộ dạng vô cùng căng thẳng.

Thanh Ngọc hỏi: “Chúng ta đang bị truy bắt sao?” Tử Vi gật đầu nói: “Quán Nữ Nhi Trà bị lộ, bọn người của Bắc đế đang lùng sục tung tích của thất hoàng tử và tùy tùng. Lúc này có kẻ thấy tôi dùng khinh công cứu cô ra ngoài, bọn họ đã biết chúng ta chính là người của chàng ấy. Muốn sống sót, chúng ta phải nhanh chóng tìm cách thoát ra khỏi thành.”

Thanh Ngọc mở miệng toan hỏi thêm, chợt có một mũi tên lướt gió sượt qua hai người. Tử Vi trầm giọng nói: “Chạy mau!” Tạ Thanh Ngọc vừa chạy vừa đảo mắt nhìn về phía mũi tên phóng đến. Một tốp mấy chục người mặc quân phục ở con đường bên dưới đang đuổi theo hai người, trên tay một vài gã còn thủ sẵn cung tên đã căng sẵn. Nếu bọn họ nhắm trúng, hai người bọn cô có thể biến thành nhím gai bất kỳ lúc nào. Tử Vi cùng Thanh Ngọc nhảy qua một mái nhà khác, phía dưới liền có tiếng hò hét. Chẳng mấy chốc, một tốp lính khác lập tức đuổi theo.

Người Bắc Quốc có thân hình cao lớn. Nếu ở Thịnh Thành Lê Hạ đã được xem là cao, khi đặt chung với binh lính ở nơi này anh ta chỉ được xếp vào hạng trung bình mà thôi. Bắc đế dường như đã ra lệnh cho quân lính toàn thành lùng bắt các cô, chỉ cần hai người xuất hiện, lập tức có kẻ bám sát.

Một tiếng ‘xẹt’ vang lên rất nhỏ. Tạ Thanh Ngọc cảm thấy bắp chân mình đau nhói. Một mũi tên bay lướt qua chân cô, xé rách một đường trên chiếc váy. Tiếp đến, cả hông cô cũng bị tên làm cho chảy máu. Tử Vi cũng không khá hơn bao nhiêu: trên bắp tay cô nàng còn treo lủng lẳng một mũi tên bị gãy. Thế nhưng hai người không dám dừng lại. Thình thoảng Tử Vi buộc miệng chữ rủa, Tạ Thanh Ngọc tuy vẫn cắn răng chịu đựng nhưng trong lòng cô nóng như lửa đốt. Bây giờ là giữa trưa, hành tẩu của hai người càng dễ bị bại lộ. Chưa kể ánh lửa hừng hực làm cho hai người mau toát mồ hôi hơn. Ở phía dưới những con đường nhỏ không chỗ nào là không có quân lính Bắc Quốc. Bọn họ như lũ kiến đáng ghét không biết kéo ra từ xó xỉnh nào.

Tử Vi kéo Tạ Thanh Ngọc vào một góc khuất, nói bằng giọng thì thầm gấp gáp: “Bây giờ chúng ta chia ra mới mong chạy thoát. Tôi sẽ ra trước đánh lạc hướng họ, khi chạy ra cô lập tức tìm một bộ quần áo khác để thay. Phải tìm mọi cách tránh khỏi quân Bắc Quốc, sau khi điện hạ công thành thì hãy trở lại Nữ Nhi Trà.”

Hai người đã chạy được hàng canh giờ, bây giờ đôi chân đều đã rã rời. Tạ Thanh Ngọc lưỡng lự. “Hay để

tôi đánh lạc hướng họ? Cô đã cứu tôi, tôi không thể để cô thiệt thòi mãi được.”

Tử Vi bật cười: “Cô gái ngốc. Chúng ta thử cá cược nhé. Chẳng phải lần cá cược trước ở trường sân Thịnh Thành cô chúng ta bắt phân thắng bại? Hiện giờ là lúc xem ai có thể chạy thoát khỏi nơi này trước!.”

Tạ Thanh Ngọc tròn mắt, trường sân ở Thịnh Thành? Lúc đó cô bị Tử Vi bắt được, sao lại gọi là bắt phân thắng bại? Hơn nữa lúc đó cô có cá cược gì với nàng ấy sao? Chẳng lẽ...

Tạ Thanh Ngọc gơ tay bịt miệng mình lại. Lúc này Tử Vi vừa mới rời khỏi chỗ ẩn nấp, tiếng cảnh báo ầm ĩ của quân lính Bắc Quốc vang đến tai cô. Chẳng trách vì sao lúc gặp Tử Vi cô lại có cảm giác quen thuộc như vậy, nàng ấy chẳng phải đã ngụ ý rằng chính mình đã giả trang làm Nguyễn Chiêu Lan để tiếp cận Thanh Ngọc đó sao? Thời đại này, việc dịch dung của thuật sĩ tuy không quá thịnh hành nhưng không phải không tồn tại. Lãng Khách đã từng nhắc đến những sát thủ sống hàng năm trời dưới thân phận một người hoàn toàn khác, tất cả nhờ vào kỹ năng đóng kịch và phương thức dịch dung bí truyền. Thế nhưng dù biết như vậy, lúc rõ chuyện của Tử Vi, Thanh Ngọc cũng cảm thấy hết sức khó thở. Tử Vi là Chiêu Lan, Tử Vi chính là Chiêu Lan sao?

Âm thanh la hét ở bên ngoài dịu bớt, Tạ Thanh Ngọc liền cẩn trọng rời chỗ nấp của mình. Trên đường đi cô tìm được một bộ trang phục màu xám, tuy không mất đẹp mắt nhưng cũng giúp cô ngụy trang khỏi ánh mắt của quân lính Bắc Quốc. Cô cũng không biết tới ai xung quanh, chỉ biết cầm đầu chạy. Chỉ cần trốn khỏi ánh mắt của quân Bắc Quốc là cô sẽ tìm được sự sống.

Bắc Đô chìm trong lửa lớn, bên ngoài thành lại đang có một lực lượng đang tìm cách tràn vào trong. Người dân Bắc Đô hoàn toàn sững sốt trước thông tin này, tình hình càng lúc càng trở nên hỗn loạn. Những quân lính Bắc Quốc không đi giữ thành thì đều tập trung tìm kiếm ‘thất hoàng tử Nam Triều’. Tạ Thanh Ngọc nấp trong một góc khuất cẩn cẩn môi. Lúc trốn chạy cô không để ý lắm đến tình trạng cơ thể, lúc này cô mới nhận ra trên người mình đã có vô số vết thương lớn nhỏ. Cô vừa mệt vừa khát nước, thế nhưng trong hoàn cảnh này chỉ có thể tiếp tục gắng gượng mà thôi. Vì không kịp băng bó, trên vạt áo màu xám đã lấm tẩm vết máu thẫm ra. Tạ Thanh Ngọc còn đang lo lắng, trên vai chợt có một cánh bàn tay vỗ lên. Tiếp đó là giọng một người đàn ông: “Này...”

19. Chương 18: Vĩnh Biệt, Tử Vi!

Lâm Diệu có nằm mơ cũng không tin được vị cha già yêu-hòa-bình của mình đã lệnh cho hai vạn binh Nam Đô bí mật theo sát bốn vạn quân của gã. Lúc Trịnh Hoài Sơn nói ra điều này, gã suýt nữa là bật cười. Thế nhưng, thế nhưng đây không phải trò đùa mà là sự thật! Lâm Diệu không có thời gian sững sốt thêm, chỉ biết rằng sáu vạn quân của gã, dưới sự điều động của Nguyễn Triệu Vỹ đã bao vây các cửa Đông, Tây, Nam, Bắc của Bắc Đô. Gì chứ, Nguyễn Triệu Vỹ cũng bí mật từ Thịnh Thành đến đây giành công với gã ư?

Lâm Diệu là chủ soái đứng sau cuộc xâm lăng, dĩ nhiên cũng không thể để bản thân chìm vào quên lãng. Suốt một ngày trời, gã vất vả chạy qua chạy lại như con thoi giữa các cổng thành. Gã ta phát hiện cổng thành phía đông suy yếu nhất, liền ra lệnh cho quân Nam Triều tập trung tấn công vào chỗ đó.

Mấy vạn quân Nam Triều như nước lũ ồ vào thành khiến cho người Bắc Quốc không kịp trở tay. Chẳng mấy chốc toàn bộ hoàng tộc của Bắc Quốc đã bị bao vây trong hoàng cung, tình hình giằng co tuy chưa thể kết thúc ngay nhưng về cơ bản, cục diện ai thắng, ai thua đã hết sức rõ ràng.

Lúc này Trịnh Hoài Sơn mới có tâm trí hỏi đến nơi trú ngụ của Tạ Thanh Ngọc sau khi được đưa khỏi quán Nữ Nhi Trà. Anh ta dò hỏi mãi nhưng phía thất hoàng tử không có câu trả lời rõ ràng, chỉ qua loa đáp là ‘cô nương đang ở nơi an toàn’, khiến lòng anh ta nóng như lửa đốt. Thế nhưng Trịnh Hoài Sơn chợt nhớ rằng mình vốn có đôi tai rất thính. Thay vì tiếp tục dò hỏi, anh ta tập trung lắng nghe ngôn hành của thất hoàng tử. Mỗi lần người kia nhắc tới ‘Tử Vi’ hay ‘Thanh Ngọc’, tai anh ta nhất định sẽ động lên rất cao.

Lúc này Lâm Diệu đầu tóc bù xù, khuôn mặt mệt mỏi đang ngồi chiếm chệ trong một căn phòng cháy sém một nửa, vốn dĩ trước đó là quán Nữ Nhi Trà. Phần lớn quán đã bị ngọn lửa phá hủy, chỉ còn một vài căn phòng ở góc khuất là còn may mắn bám trụ được trên mặt đất. Gã vừa công thành xong thì liền đến đây. Quân Nam Triều đã vào rất gần hoàng cung Bắc Quốc, nhưng thời khắc căng thẳng nhất đã qua, gã bỏ thể cục lại cho Nguyễn Triều Vỹ từ từ giải quyết. Gã hỏi Tiểu Thạch Tử: “Vẫn chưa tìm được Tử Vi sao?”

Trong mắt Tiểu Thạch Tử cũng có chút bất an. Gã cung kính đáp: “Bẩm điện hạ, vẫn chưa.”

Lâm Diệu vừa mất đại sư huynh, tung tích sư muội cũng biệt tăm khiến gã vô cùng lo lắng. Thế nhưng gã cũng rất biết cách tự an ủi mình. Lâm Diệu chậm rãi nói: “Có lẽ nàng ấy vấp phải bất lợi ngoài dự kiến. Bắc Đô đang hỗn loạn như vậy, nàng ấy nhất định đã tìm chỗ ẩn nấp.” Gã ngừng một chút, lại nói: “Tiếp tục lùng sục khắp thành tìm kiếm nàng ấy.”

Giọng Tiểu Thạch Tử lí nhí vang lên: “Điện hạ, bốn ám vệ đi hộ tống Tử Vi đề đã thiệt mạng. Tử Vi... e là lành ít dữ nhiều!”

Sau này, Tiểu Thạch Tử vẫn luôn nhớ rõ vẻ mặt của Lâm Diệu lúc đó. Nếu Lâm Diệu là kẻ có một ngàn lẻ một lớp da khác nhau, đây là thời khắc tất cả lớp da ấy đều rách toạt cùng một lúc. Lâm Diệu không giận dữ, không la hét, thế nhưng biểu hiện của gã làm Tiểu Thạch Tử phải thụt lùi mấy bước. Da mặt gã co rúm lại, đôi mắt trợn ngược giống như một tên âm binh từ dưới đất mới trời lên. Vậy mà giọng nói của gã lại vô cùng nhẹ nhàng: “Võ công của Tử Vi vốn dĩ hơn hẳn mấy tên ám vệ vô dụng ấy!”

Đúng lúc này Trịnh Hoài Sơn cũng vừa bước vào phòng, khuôn mặt u ám cũng chẳng kém Lâm Diệu là bao. Anh ta gằn giọng hỏi: “Điện hạ, thế này là thế nào? Chẳng phải Thanh Ngọc đi với Tử Vi? Nàng ấy hiện giờ đang ở đâu?”

Lâm Diệu lập tức bùng nổ, giơ tay đập bàn: “Anh còn biết ta là điện hạ của anh? Tùy tiện đi ra đi vào như thế còn thể thống gì!”

Trịnh Hoài Sơn không chịu thua: “Đừng nói đến thể thống, nếu Thanh Ngọc có mệnh hệ gì, ta còn có thể liều mạng với điện hạ!”

Tiểu Thạch Tử ước gì mình có thể lập tức bốc hơi khỏi cái nơi đầy chương khí này, chỉ tiếc nỗi gã lại đứng cách cửa phòng quá xa. Thế nhưng trái với dự liệu của Tiểu Thạch Tử, Lâm Diệu và Trịnh Hoài Sơn không

tiếp tục tranh cãi hay lao vào đánh nhau. Lúc này Lâm Diệu đã đứng dậy khỏi ghế, vóc người còn cao hơn Trịnh Hoài Sơn một chóp đầu. Giọng cười ghê rợn của Lâm Diệu vang lên khắp phòng, sau khi ngừng cười thì gã chậm rãi nói: “Trịnh Hoài Sơn, người làm việc lớn thì không nên chìm đắm trong nữ sắc.”

Trịnh Hoài Sơn phất tay áo bước ra khỏi cửa. Thế nhưng anh ta vừa đi được vài bước thì đã có quân lính ngăn lại. Lâm Diệu cao giọng nói: “Có ta ở đây, anh đừng mong rời khỏi nơi này nửa bước!”

Trịnh Hoài Sơn bị kẹp giữa ba bốn người lính to khỏe. Anh ta vừa giãy giụa kịch liệt vừa gằn giọng: “Các người mau bỏ ta ra! Ta là thừa tướng đương triều, há để cho các người lừa gạt dễ dàng như vậy! Mau buông ta ra!”

Gương mặt vốn chẳng dễ chịu gì của Lâm Diệu càng lúc càng sa sầm. Đúng lúc này có một người lính đến báo tin, thì ra thám tử phát hiện một cô gái trẻ đang đi về hướng này.

Trịnh Hoài Sơn thôi giãy giụa, chau mày hỏi: “Cô gái đó là ai? Chỉ có một người thôi sao?”

Người lính đáp: “Cả người cô ấy bị tro bụi phủ kín nên không rõ là ai. Thế nhưng là người biết võ công, theo dáng điệu thì không phải người Bắc Quốc.”

Người lính vừa dứt lời, Lâm Diệu cũng giống như một quả bóng xì hơi. Vẻ căng thẳng, u ám của gã biến mất chỉ trong phút chốc. Gã còn hướng ánh mắt đầy cảm thông về phía Trịnh Hoài Sơn: “Xem ra Thanh Ngọc của cậu mạng mỏng rồi.”

Trịnh Hoài Sơn ngây ra trong chốc lát, trầm giọng nói: “Cũng chưa biết cô gái đó là ai.”

Lâm Diệu vô cùng tự tin nói: “Chắc chắn là Tử Vi.”

Thế nhưng khi cô gái được dìu vào doanh trại, lắc lư đứng trước mặt anh ta, Lâm Diệu lại như bị tạt một gáo nước lạnh. Tình thế bị đảo ngược, lúc này đã đến lúc Trịnh Hoài Sơn mừng rỡ như điên. Bởi vì, người đến cho dù cực kỳ thâm hiểm, vẫn có thể nhận ra chính là Tạ Thanh Ngọc.

Lâm Diệu trầm giọng hỏi: “Tử Vi ở đâu? Tại sao cô lại ở đây?”

Tạ Thanh Ngọc trước đó không nghĩ mình được chào đón bằng câu hỏi này. Cô hỏi ngược lại Lâm Diệu: “Tử Vi vẫn chưa trở lại sao?” Lúc này toàn thân cô vừa nóng vừa lạnh cùng một lúc, da nứt nẻ, tay chân dính đầu máu khô. Bộ quần áo màu xám trên người cô tuy không quá rách rưới nhưng lại ám đầy khói bụi, trông cô giống như mới vừa lăn một vòng qua bếp tro.

Trông thấy ánh mắt như dao găm của Lâm Diệu, Tạ Thanh Ngọc run giọng nói tiếp: “Tiểu... tiểu nữ hẹn với cô ấy gặp nhau ở đây, cô ấy vẫn chưa đến sao?” Cô nói xong, không nhận được câu trả lời liền lo lắng nhìn quanh.

Trịnh Hoài Sơn lúc này cũng vừa phá vỡ được vòng vây của mấy người lính xung quanh. Anh ta lao tới ôm lấy Thanh Ngọc, một mặt dùng ánh mắt cảnh cáo phóng về phía thất hoàng tử. Giọng của Trịnh thừa tướng đầy tính bảo vệ: “Bây giờ không phải lúc điện hạ quát tháo người khác. Đừng quên điện hạ còn rất nhiều việc phải hoàn thành. Hoàng cung Bắc Quốc, cùng với việc tìm người điều chờ ngài một tay xử trí.”

Lâm Diệu mở miệng định nói gì đó, thì có một vị thái giám quần áo xộc xệch chạy đến trước mặt. Vị thái giám này rõ ràng là theo quân cứu viện Nam Triều mà đến, sau một hồi tìm kiếm vô cùng vất vả mới mới có thể đặt chân vào căn cứ bí mật của Lâm Diệu. Vị thái giám mở ra một cuộn giấy màu vàng, đồng dặc hô: “Thất hoàng tử, mời ngài tiếp thánh chỉ.”

Nói về nội dung thánh chỉ, Lâm Diệu thật sự không có gì để nói. Bởi vì nếu mở miệng, anh ta chỉ có thể học ra vài ngum máu tươi mà thôi. Đại khái, hoàng đế ở xa nhưng đã thấy rõ mọi chuyện. Một mặt, ngài trách thất hoàng tử tự ý hành động, một mặt khen ngợi Trịnh thừa tướng dự liệu từ trước, trên đường đi đã gửi cho ngài mấy chục bức mật thư tóm tắt diễn biến tình hình. Nay mọi sự đã lỡ, hoàng đế phong cho Trịnh Hoài Sơn làm chủ soái của sáu vạn quân Nam Triều để hoàn thành kế hoạch chiếm Bắc Đô. Thất hoàng tử từ nay phải nghe theo lệnh chủ soái, không được manh động, chờ về triều sẽ xử lý tội sau. Về phần những bức mật thư, trong thánh chỉ không hề đề cập là Trịnh Hoài Sơn đã viết khi nào, gửi đến hoàng đế ra sao. Cũng không có dòng nào nhắc đến trong đó đã viết những gì, là tóm tắt diễn biến hay là toàn bộ chi tiết đã xảy ra.

Buổi tối hôm đó, quân Nam Triều mang đến một cái xác cháy đen. Trên cái xác này có một tấm lệnh bài đã chuyển màu, thất hoàng tử vừa nhìn thấy nó thì trầm lặng một lúc lâu. Tiểu Thạch Tử thấy anh ta không nói gì, liền hỏi người lính còn đứng đó: “Cái xác này tìm được ở đâu?” Người lính cung kính thưa: “Là moi ra từ một đồng đồ nát ở gần cửa tây thành, lúc đó trên người nó còn cấm rất nhiều cung tên.” Tiểu Thạch Tử lệnh cho người lính này lui đi. Gã nhìn dáng vẻ không tin được của thất hoàng tử, sau đó lại cảm thấy mắt mình đột nhiên hơi ướt. Gã gơ tay quệt quệt khóe mắt, nhỏ giọng gọi: “Điện hạ...”

Lâm Diệu nắm chặt thẻ bài trong tay, chợt nói: “Trong mấy đồ đệ của lão sư, nàng ấy giỏi khinh công nhất. Thật không thể tin được lại mất mạng dưới tay người Bắc Quốc.” Gã hít một hơi thật sâu, nói tiếp: “An táng theo nghi lễ vương phi trong cung.”

Ông trời không cho không anh một thứ gì, cũng không tự nhiên lấy từ tay anh một thứ gì. Có những người cho rằng mình có tất cả, thế nhưng hóa ra, vẫn có thứ anh ta phải mất đi. Chỉ trách con người không biết đến hai từ ‘quý trọng’, đến khi phải hối tiếc thì đã muộn màng.

Hoàng cung Bắc Quốc chỉ chống đỡ được chưa đến ba ngày sau. Lúc Lâm Diệu dẫn quân xông vào hoàng cung, Tạ Thanh Ngọc vừa mới ăn tối xong, còn đang ngẩn người trên giường. Mấy ngày này, Trịnh Hoài Sơn túc trực bên cô như cái bóng không rời, cô cũng không phản đối sự bám dính của anh ta. Cô chỉ sợ rằng Lâm Diệu hận cô, một buổi sáng đẹp trời, cô chợt phát hiện mình chỉ còn là một linh hồn lơ lửng, lơ lửng trên cái xác Tạ Thanh Ngọc mà thôi. Chỉ lúc nhận ra tính mạng quý giá biết bao, cô mới sợ hãi cái chết. Trịnh Hoài Sơn có lẽ đã phát hiện ra điểm này nên ngay cả lúc ngủ, anh ta cũng trải chăn nằm gần chân giường của cô.

Hai người đã trở nên cực kỳ thân thiết, Tạ Thanh Ngọc cũng cực kỳ tin tưởng vị chính nhân quân tử trước mắt này. Cô hỏi: “Đây là lúc lập công, chàng không đi cùng với điện hạ sao?” Trịnh Hoài Sơn không cảm xúc đáp: “Công trạng làm sao mà quan trọng bằng nàng được.” Tạ Thanh Ngọc đỏ mặt, giả vờ giận dỗi nói: “Hoàng đế phong cho chàng chức chủ soái chẳng qua cũng chỉ là để làm bình phong thôi đúng không?”

Tạ Thanh Ngọc nói tới đây, vô tình liếc ra ngoài cửa sổ. Bầu trời bên ngoài tối hun hút, nguồn sáng mờ nhạt duy nhất là vầng trăng lấp ló sau một áng mây đen. Ngay cả sao trời cũng chẳng thể hiện thân trong đại dương đêm đen vô tận. Trong đầu Tạ Thanh Ngọc sống dậy hình ảnh mấy ngày trước. Lúc đó cô nấp sau một bức tường ở gần cổng tây thì chợt trên vai chùng xuống, có một người vừa vỗ lên vai cô.

Bốn bề đều là quân lính Bắc Quốc, bọn họ biết tin quân Nam Triều bao vây bên ngoài nên càng dốc toàn lực tìm cho được tên hoàng tử bạo gan dẫn quân đến nơi này. Cũng may, người trước mặt Tạ Thanh Ngọc tuy là người Bắc Đô nhưng lại không có ý muốn giao nộp cô. Anh ta cao hơn cô một cái đầu, áo quần thậm chí còn thô thảm hơn Tạ Thanh Ngọc một chút. Cô kinh ngạc thì thầm: “Lưu Hạ?” Không, tên thật của anh ta thật ra là Lê Hạ.

Lê Hạ kéo Tạ Thanh Ngọc về phía sau. Trong một con hẻm nhỏ, có một chiếc xe ngựa cũ kỹ và vài người đàn ông đang chờ sẵn. Lê Hạ nói: “Tôi cũng đang định ra khỏi thành. Cô mau lên xe.”

Thì ra anh ta không hề vào cung báo tin cho hoàng đế Lê Duyệt, mà vẫn còn quanh quẩn ở trong thành. Nói về tình cảm của Lê Hạ đối với ông nội mình lại là một câu chuyện dài, có thể tóm tắt lại bởi một câu: không phải kẻ thù, cũng không còn thân thích. Vì vậy, không có chuyện anh ta muốn lập công, chuyện quán Nữ Nhi Trà bị bại lộ vốn dĩ không hề liên quan tới anh ta. Còn vì lý do tại sao Lê Duyệt lại biết, thì lại là một câu chuyện khác. Lúc này ba vị hoàng thúc của Lê Hạ vẫn còn trấn thủ trong thành, anh ta thấy tình thế bất lợi nên nhanh chóng tìm cách rời đi.

Cũng may Lê Hạ vốn không cảm thấy mình có thù oán với Tạ Thanh Ngọc, huống hồ trước đây anh ta từng được cô cứu khỏi cảnh bị thọc huyết. Anh ta cũng không nghĩ sẽ gặp cô ở đây. Lúc xe ngựa của Lê Hạ lén lút hướng về cửa tây, anh ta tình cờ trông thấy một người rất giống Tạ Thanh Ngọc đang bị quân Bắc Quốc truy đuổi, vì vậy liền muốn giúp đỡ. Lần ra đi này, anh ta cũng không định quay trở lại Bắc Quốc, cũng không nghĩ sẽ còn Bắc Quốc để mà về. Nhớ ơn cũ, anh ta âm thầm theo dõi một chút, phát hiện cô gái kia chính xác là Tạ cô nương.

Tạ Thanh Ngọc giống như mèo mừ vớ được cá rán, nhờ sự che chở của Lê Hạ và người của anh ta mà an toàn thoát ra khỏi sự truy đuổi của quân Bắc Quốc. Phía trước là ngã rẽ, Lê Hạ hỏi cô: “Hiện tại cô suy yếu như thế, hay là đi theo tôi? Tôi định tới Tây Triều, ở đó có một người bà con có thể nhờ vả.

Tạ Thanh Ngọc nói: “Tôi không thể đi với anh được.”

Lê Hạ sai người hộ tống Tạ Thanh Ngọc cho tới lúc quay lại Nữ Nhi Trà. Trước khi chia tay, anh ta còn nói gì đó về nghề nghiệp sau này. Hình như anh ta phân vân giữa nghề bộ đầu và nghề thầy thuốc, dường như trước đó anh ta có nghiên cứu một chút ít về nghề y. Tạ Thanh Ngọc không nhớ rõ lắm những điều Lê Hạ nói, lúc đó trong đầu cô chỉ có ý niệm nhanh chóng tìm được Trịnh Hoài Sơn, chỉ khi gặp được anh ta, cô mới thật sự thoát khỏi hiểm nguy bốn phía.

Lê Hạ nói: “Thanh Ngọc, đây có thể là lần gặp gỡ cuối cùng của chúng ta.” Khuôn mặt anh ta không che giấu lo lắng, nhưng đó tuyệt đối không phải là nỗi sợ cái chết. Anh ta khoát tay nói: “Tôi sống lưu vong quen rồi. Chẳng qua làm bộ đầu ở Thịnh Thành đã lâu, bây giờ chuyển qua Tây Triều phải làm lại từ đầu, không biết người dân ở đó có xem người tóc trắng là quái dị hay không...”

Mỗi người đều có nỗi lo của riêng mình. Tạ Thanh Ngọc không tìm được lời khuyên dành cho anh ta, chỉ có thể gật đầu.

Dòng suy nghĩ của Tạ Thanh Ngọc bị ngắt quãng bởi một tiếng reo hò từ bên ngoài vọng đến. Cô hơi nhòai người ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy một tia sáng sắc sỡ chiếu thẳng lên trời. Bầu trời đang tối đen chợt bừng lên trong phút chốc, có thể thấy rõ ràng có một ngôi sao vừa mới mọc lên. Cô hỏi Trịnh Hoài Sơn: “Chàng thấy chứ? Chàng thấy vàng sáng kỳ lạ đó chứ?”

Trịnh Hoài Sơn gật đầu, nhẹ giọng dặn cô ngồi yên trên giường. Sau đó anh ta vội vã đi ra ngoài.

Tin thắng trận truyền tới rất nhanh. Nghe nói thất hoàng tử cùng Bắc đế Lê Duyệt dùng võ công tranh cao thấp, Bắc đế bị giết cũng trong trận chiến này. Lúc ông ta chết, từ thi thể vị hoàng đế này có một tia sáng kỳ lạ bay lên. Thế nhưng chuyện về vàng sáng kỳ lạ cũng nhanh chóng chìm vào quên lãng. Bắc Quốc đã bị chinh phục, nhưng trước mắt vẫn còn rất nhiều việc phải làm. Trịnh Hoài Sơn lúc làm công vụ cũng dẫn Tạ Thanh Ngọc theo, ánh mắt Lâm Diêu mỗi lần nhìn đến hai người này đều giống như nhìn thấy hai tử thi đang đi qua đi lại. Thật ra, bản thân gã lại giống một tử thi đang đi qua đi lại hơn. Tần suất xuất hiện của gã cũng càng ngày càng ít dần. Nghe Tiểu Thạch Tử nói gã thường giao việc sơ sài cho cấp dưới, rồi trốn rịt trong phòng của mình, không biết làm gì.

Vì Lâm Diêu tự cho là mình đã làm xong nhiệm vụ, các công việc còn lại đều do Trịnh Hoài Sơn đứng ra giải quyết. Anh ta vẫn còn sợ tính thất thường của thất hoàng tử nên không dám rời Tạ Thanh Ngọc nửa bước. Sau khi mọi việc đã ổn thỏa, Tiểu Thạch Tử cùng một đám tướng sĩ bị bỏ lại kinh đô Bắc Quốc – đã được đổi tên thành tỉnh Bắc Đô – để trấn giữ chờ chỉ thị mới của cấp trên.

Quãng đường đi về của Trịnh Hoài Sơn và Tạ Thanh Ngọc không cực khổ như lúc đi – hoặc như người ta thường nói, sống lâu trong khổ cũng quen. Tuy Trịnh Hoài Sơn bận rộn, hai người cũng có một số phút giây ngọt ngào trên đường. Trịnh Hoài Sơn hiểu biết nhiều về cây cối, có cây gì đẹp là Thanh Ngọc lại hỏi anh ta không ngừng. Ròng rã nhiều ngày trôi qua, một đoàn mấy vạn quân cuối cùng cũng về đến Thịnh Thành.

Chưa đầy một tháng trôi qua mà Tạ Thanh Ngọc có cảm giác như đã một đời một kiếp. Cô không phải là người duy nhất nhớ nhà. Nguyễn Triều Vỹ khi về tới Thịnh Thành liền mở tiệc chiêu đãi một ngày một đêm, lần này còn linh đình hơn nhiều so với ngày tiếp đón thất hoàng tử. Khuôn mặt ông vẫn dửng dưng, nhưng lúc này thân phận thừa tướng của Trịnh Hoài Sơn đã được công bố, thái độ của ông ta càng chuẩn mực hơn. Rõ ràng trong lòng vị quan này, hình tượng của thừa tướng lớn hơn Lâm Diêu rất nhiều.

Tạ Thanh Ngọc được đưa về chỗ ở dành cho khách. Nguyễn Thanh và Nguyễn Bảo không còn ở trong phủ, thế nhưng lại có một người to lớn nhào về phía cô.

“Tiểu thư!”

Mất một lúc Tạ Thanh Ngọc mới nhận ra cô gái trước mặt chính là Khả Ngân nhà mình, cô nàng tuy chưa đến mức gầy xơ xương nhưng thịt trên người đã giảm đi rất nhiều. Nếu trước đây Khả Ngân to gấp đôi Thanh Ngọc, hiện tại cô nàng chỉ to gấp rưỡi mà thôi.

Tạ Thanh Ngọc kinh ngạc hỏi: “Khả Ngân, sao chị lại ở đây? Cha của tôi vẫn khỏe chứ?”

Khả Ngân chấm nước mắt nói: “Lão gia khỏe lắm, ngài rất lo lắng cho tiểu thư. Ngài ăn không được, ngủ không ngon, ngày đêm mong nhớ người, nên tôi mới xung phong đến đây đây... Vừa đến đây thì hay tin tiểu thư bị bắt cóc, tôi đang lo lắng muốn chết. Ôi, tiểu thư lại gây đi này, huhu...”

Tạ Thanh Ngọc suýt nữa chết ngẹn trong khuôn ngực vĩ đại của Khả Ngân, khóe mắt nhìn thấy thêm một người quen nữa...

Giọng nói ồm ồm của Lăng Tử vang lên: “Chị Khả Ngân, chị làm tiểu thư nghẹt thở đấy!”

Khả Ngân lập tức buông Thanh Ngọc ra, nghiêm túc xem xét lại khả năng hô hấp của tiểu thư nhà mình. So với mấy tháng trước, Lăng Tử cao hơn một chút, vóc người cũng bớt gầy hơn. Lăng Tử đến trước mặt Thanh Ngọc, tuy không đến nỗi khóc lóc thê thảm nhưng cũng quệt quệt nước mắt, buồn bã nói: “Xin lỗi tiểu thư, tôi đến muộn quá...”

Tạ Thanh Ngọc tròn mắt, cậu đến sớm thì làm được gì hả?

Cô hỏi: “Sư phụ vẫn khỏe chứ?”

Cô chưa nói thì thôi, vừa nói xong thì Lăng Tử thật sự bật khóc. Trong lòng Tạ Thanh Ngọc như có búa đập vào. Chẳng lẽ sư phụ...?

Khả Ngân đẩy Lăng Tử một cái, giọng trách móc: “Tiểu thư hỏi cậu, khóc làm gì?” Rồi quay sang Thanh Ngọc: “Ông ấy bị thích khách đập cho gãy chân, vẫn đang hồi phục. Sức khỏe của ông ấy rất tốt, chỉ là đi lại không tiện, hiện tại đang nằm tĩnh dưỡng trong phòng.”

Lăng Tử uất ức nói: “Thế nhưng... thế nhưng lúc cha bị bệnh thật sự rất xấu tính. Tôi hầu hạ khổ lắm đây này!”

Đến lúc này thì ngay cả Thanh Ngọc cũng muốn đập cho cậu ta một cái... Này này, cậu đang nói xấu đấng sinh thành của mình đấy!

Khả Ngân chợt bầu lấy cánh tay Tạ Thanh Ngọc, ánh mắt bắn ra lửa: “Tiểu thư, ai vậy?”

Tạ Thanh Ngọc nhìn theo hướng cô chỉ, thì thấy một người hầu Nguyễn phủ đang cung kính dẫn thất hoàng tử về phòng của mình. Lúc đi qua khoảng sân trước phòng của Tạ Thanh Ngọc, Lâm Diệu chợt quay sang nhìn cô một cái. Ánh mắt gã lạnh đậm, cũng không biết gã đang vui hay buồn. Lúc này gã mặc một bộ quần áo màu trắng thuần, nước da hơi sạm nắng, khiến Tạ Thanh Ngọc chợt nhớ đêm hôm nhìn thấy gã dưới gốc cây bồ đề. Khi đó gã mang trên môi một nụ cười mỉm, giống như một vị bồ tát đứng trên mọi nỗi buồn của thế gian. Đường như lúc nào gã cũng cười, duy chỉ từ ngày chiếm được Bắc Đô, không ai còn thấy được nụ cười tự tin đó. Người thân cận nhất còn lại của gã là Tiểu Thạch Tử giờ đang vắng mặt, ngay

cả việc mở miệng nói chuyện càng ngày càng ít thấy hơn.

Bóng lưng Lâm Diệu vừa khuất, Khả Ngân chợt nhỏ giọng xuýt xoa: “Tiểu thư, anh chàng đó thật đẹp quá.” Tạ Thanh Ngọc hơi ngẩn ra. Đúng rồi, cô từng lén đặt biệt danh cho thất hoàng tử là Lâm mỹ nhân. Cô nhìn gã quen rồi, hiện tại cũng quen mặt bề ngoài của gã thật ra lại có thể hút hồn người khác như vậy.

Tạ Thanh Ngọc vỗ vỗ lên bàn tay Khả Ngân, kiên định nói: “Khả Ngân, tuyệt đối không được để ý tới người đẹp trai hơn Lăng Tử. Trai đẹp đa phần là rắn rết, yêu trai đẹp chỉ làm khổ lấy mình, có biết không?” Lăng Tử đứng sau lưng hai người sờ sờ mũi, khi không sao lại nhắc tới cậu ta á, cậu ta nhỏ hơn Khả Ngân tới mấy tuổi lận mà...

Một tiếng tăng hắng vang lên, Trịnh thừa tướng đến rồi.

Buổi tối hai người nắm tay đi dạo, Trịnh Hoài Sơn chợt hỏi: “Nàng thấy ta có đẹp không?” Tạ Thanh Ngọc liền lắc đầu: “Không đẹp.” Trịnh Hoài Sơn không biết nên hài lòng nên phật ý, thì Tạ Thanh Ngọc chợt híp mắt cười, giọng nghiêm túc nói: “Em thích là được rồi, cần để ý xấu đẹp để làm gì...”

Đoàn người ở lại Thịnh Thành mấy ngày. Lúc rảnh rỗi, Tạ Thanh Ngọc hỏi qua về Nguyễn Chiêu Lan tiểu thư. Thì ra sau khi cô mất tích, Nguyễn tam tiểu thư cũng bắt đầu bị nóng sốt rồi chìm vào hôn mê. Tạ Thanh Ngọc đến thăm nàng, nàng cũng không tỏ vẻ đã nhận ra cô. Vị tiểu thư này đang trên đà hồi phục, Tạ Thanh Ngọc đoán rằng thời gian cô nàng hôn mê hẳn phải bắt đầu từ lúc bọn người thất hoàng tử lần đầu đến Thịnh Thành.

Có nghĩa là, cô và vị Chiêu Lan tiểu thư này thật ra chưa từng quen biết nhau.

Có những người xuất hiện trong cuộc đời ta như áng mây bay ngang trời. Chỉ trách duyên phận quá mỏng manh, tới lúc muốn nói với người một câu thật lòng, người đã mãi mãi rời xa.

Tạ Thanh Ngọc đứng tựa vào lan can cạnh hồ nước trong Nguyễn Phủ nhìn ra ngoài. Mặt hồ lăn tăn gợn sóng, sen trong hồ đang lúc nở rộ, rực rỡ vô cùng. Cũng tại nơi này, trước đây cô từng dọa ‘Nguyễn Chiêu Lan’, khiến nàng kia suýt nữa là té xuống nước. Cô lẩm bẩm: “Thật ra, tôi thấy thất hoàng tử cũng yêu cô lắm. Chẳng qua ngài ấy giấu trong lòng quá kín, ngay cả cô cũng không nhận ra mà thôi.”

Tôi từng ba hoa với cô rằng chỉ cần may cho người ấy một chiếc túi hương, người ấy sẽ nhớ tới cô trọn đời. Thế nhưng thật ra cho dù cô không may túi hương, anh ta cũng sẽ nghĩ về hương thơm của cô. Chỉ có điều, chỉ có điều cô không bao giờ biết được nữa.

Tạ Thanh Ngọc thở dài, ném một hòn sỏi xuống nước.

“Vĩnh biệt, Tử Vi.”

20. Chương 19: Kết Cục

Thêm nhiều ngày đi đường, Tạ Thanh Ngọc cuối cùng cũng về đến kinh thành. Lúc cô bồi hồi bước vào phủ thượng thư, mới nhận ra cha cô đã đứng chờ ngay sau cửa rồi. Tạ thượng thư gầy đi nhiều quá, phồng chùng số thịt mất đi còn nhiều hơn Khả Ngân nữa. Tạ Thanh Ngọc ôm chầm lấy ông, bật khóc nức nở. Lần khóc này, phòng chừng cả Tạ phủ cộng thêm Trịnh phủ cộng lại cũng đỡ không xong. Tạ Thanh Ngọc luôn kiên cường, thế nhưng giờ phút này cô giống như đứa trẻ lên ba khóc không ngừng. Mọi người không biết rằng cô còn đang khóc cho kiếp trước của mình. Bao nhiêu năm qua cô luôn cho rằng cuộc sống của bản thân là một giấc mộng dài, cô không có nhiều thời gian đau đớn cho những việc đã qua. Thế nhưng giờ phút này, cô chợt nhận ra có những thứ thật đáng trân trọng. Có những thứ cô đã bỏ lỡ, có những thứ cô may mắn có được trong tay. Rồi nhiều năm sau, cô sẽ lấy chồng, sinh con ở thế giới này. Thế giới thật sự mà cô đã sinh ra, nơi cô đã bắt đầu, sẽ chỉ còn là dĩ vãng. Những người từng khóc thương cho cái chết của cô, cha mẹ cô, người thân của cô, là những người mà cô chẳng bao giờ có thể gặp mặt, bày tỏ tình thương hay nỗi nhớ nhung.

Tạ thượng thư mãi dờ dảnh, chợt nhận ra Tạ Thanh Ngọc đã ngừng khóc tự khi nào. Trước đó cô đã quá mệt mỏi, khi khóc đến kiệt sức thì ngủ say nhưng vẫn nắm chặt vạt áo của ông. Ngực áo ướt đầm đìa, Tạ thượng thư thở một hơi dài, ngược nhìn về mặt bất đắc dĩ của vị thừa tướng trước mặt. Trịnh Hoài Sơn và ông mày qua mắt lại một hồi, cuối cùng anh ta cũng hiểu ý, bước đến bế Tạ Thanh Ngọc về phòng ngủ.

Khả Ngân bước đến, Tạ thượng thư liền giơ tay ngăn cô nàng đi theo. Ông nói: “Để cho hai đứa nó ở bên nhau.”

Tạ Thanh Ngọc khóc xong một trận thì ngủ li bì. Lúc cô thức dậy, Trịnh Hoài Sơn còn ở bên giường. Lúc ngủ tay cô còn nắm chặt tay người nọ, nhất quyết không cho đi. Trịnh Hoài Sơn thấy cô giương mắt nhìn mình thì mỉm cười hiền lành: “ Tỉnh rồi à?” Tạ Thanh Ngọc mở miệng, mới phát hiện miệng mình đắng chát. Cô khàn khàn nói: “Em khát nước.”

Trịnh Hoài Sơn đi rót nước cho cô, cô lại nũng nịu đòi anh ta nào là quạt cho cô, nào là lấy đồ ăn vặt cho cô, nào là đọc sách cho cô. Trịnh Hoài Sơn bị vất vả xoay đi xoay lại một hồi, cười nói: “Sao lại làm nũng vậy?”

Tạ Thanh Ngọc nói: “Ngày hôm sau chàng vào triều rồi, chàng sẽ không phải là của mình em, sẽ không để cho em sai vặt nữa.”

Trịnh Hoài Sơn dở khóc dở cười: “Nếu không phải của nàng nữa thì ta sẽ là của ai đây?”

Tạ Thanh Ngọc bĩu môi, xòe ngón tay đếm: “Của hoàng đế nè, của thất hoàng tử nè, của văn võ bá quan, của muôn dân trăm họ.”

Trịnh Hoài Sơn nhú nhú môi, cô hơi cao giọng nói: “Chàng sẽ là quân thần của hoàng đế, là tên khó ưa của thất hoàng tử, là cấp trên kiêm đồng nghiệp của các quan lại khác, à, còn là thừa tướng kiêm đầy tớ của muôn dân trăm họ.”

Trịnh Hoài Sơn tủm tỉm hỏi: “Vậy ta là gì của nàng?”

Tạ Thanh Ngọc nghĩ nghĩ, sau đó lật chăn úp lên mặt, quả quyết nói: “Không biết.”

Trịnh Hoài Sơn cười cười nhìn chăm chăm cái chăn.

Tạ Thanh Ngọc hỏi: “À, thất hoàng tử dạo này sao rồi?”

Mỗi lần nhắc tới người này, Trịnh Hoài Sơn lập tức tỏ vẻ mất hứng. Lần này anh ta phá lệ không nhắm mắt, chỉ nhìn ra cửa sổ nói: “Lại bị hoàng đế nhốt vào Trấn Quốc Tự rồi...”

Thế nhưng lần này rất khác, Lâm Diệu chẳng những ngoan ngoãn ở yên trong Trấn Quốc Tự, lại còn ở luôn trong đó không chịu ra. Chuyện chinh phục Bắc Quốc là chuyện lớn, dư âm của nó phải hơn một năm sau mới tan bớt. Thời gian này Trịnh Hoài Sơn thật sự bận như điên, ngay cả chuyện hẹn hò với Tạ Thanh Ngọc cũng là do cô nửa đêm chạy đến phủ thừa tướng mới hoàn thành được. Cô lại thích mặc đồ trắng, khiến cho tin đồn ‘phủ thừa tướng có ma’ vang xa khắp nơi.

Một năm trôi qua, không biết do ai khởi xướng, trong văn võ bá quan bắt đầu có kẻ đề xuất việc lập thái tử lên hoàng đế. Hoàng đế cảm thấy việc này không thể trì hoãn, liền gọi đám con trai của mình đến bàn bạc. Dĩ nhiên lần này thất hoàng tử vắng mặt vì anh ta vẫn còn bận nghiên cứu Phật học trong chùa Trấn Quốc.

Đại hoàng tử, biệt danh “Đại thọt” vốn là một người vừa hiền lành vừa nhát gan. Anh ta cảm thấy trong đám anh em mình tuy có chút tiếng nói nhưng không phải là người xuất sắc nhất, vì vậy liền thưa với hoàng đế: “Bẩm phụ hoàng, thất đệ rất thích hợp với vị trí này.” Đại hoàng tử nói xong, Nhị hoàng tử ồm nom ngồi bên cạnh cũng định mở miệng ủng hộ. Thế nhưng vì anh ta vừa mở miệng ra liền ho đến tê dại, bèn chuyển sang gật đầu lia lịa ủng hộ.

Đùa sao, giành chức thái tử với thất đệ, chẳng phải là có ngày sẽ lừng lẫy ‘thăng thiên’ như Bắc đế Lê Duyệt đó sao?

Lục hoàng tử tuy có đề ý tới chức vị thái tử, nhưng thực lực của anh ta quá nhỏ. Vả lại hai anh trai của anh ta nói thế, anh ta làm sao có thể tự tiến cử mình đây? Vì vậy anh ta liền tiếp lời:

“Đú...đúng...đ...đó...đó...phu...phu...vư...vườn...vương... Thất... ất ... đ...đê...ệ...”

Lục hoàng tử nói tới đây, hoàng đế đã tỏ vẻ hiểu ý phát phát tay. Sau đó có chiếu chỉ được truyền đến chùa Trấn Quốc, thất hoàng tử được triệu kiến.

Thế nhưng tên thái giám truyền chỉ lại rất bối rối quay lại báo với ngài, thất hoàng tử xin phép tiếp tục nghiên cứu Phật pháp, chưa thông được một số chuyện thì sẽ không quay về! Lúc này ánh mắt lục hoàng tử mới sáng lên, thế nhưng hoàng đế vốn dĩ không muốn nghe lời khuyên của anh ta nữa. Ngài đập bàn hỏi: “Tại sao lại không quay về! Muốn trầm tới chùa thỉnh nó về hay sao?”

Sau đó, hoàng đế đến tận chùa rước con trai mình về cung thật.

Trịnh Hoài Sơn vừa lột quýt vừa kể chuyện này cho Tạ Thanh Ngọc nghe. Cô cười ngất nói: “Hoàng đế vốn là người rất hiền từ mà. Ngài lại thương con trai út như vậy, cuối cùng thì vẫn chịu chuộc chàng ta mà thôi.”

Trịnh Hoài Sơn dứt quýt cho cô, cười nói: “Thế nhưng lần này hình như ngài ấy có ý định ở lại chùa thật.”

Tạ Thanh Ngọc nhìn vẻ cười gian của anh ta, dò hỏi: “Chàng biết gì à? Sao trông chàng có vẻ như đã làm gì đó...”

Trịnh Hoài Sơn chối phăng: “Ta thì có thể làm gì thất hoàng tử chứ?”

Tạ Thanh Ngọc đeo bám dò hỏi một hồi, anh ta đành phải thú nhận: “Sau khi về kinh không lâu, ta có gửi cho thất hoàng tử một bảng kê nhỏ. Trong đó chỉ ra một số lỗ hổng trong kế hoạch chinh phục Bắc Quốc của anh ta. Ví dụ như việc chuẩn bị lương thảo không tốt, việc tính toán số lượng binh lính và thời gian chưa thật sự phù hợp. Xét cho cùng, cái chết của Tử Vi cũng là do các lỗ hổng đó gây ra.”

Thấy Tạ Thanh Ngọc tròn mắt nhìn, anh ta lại cúi đầu lột quýt, cười nói: “Chẳng lẽ nàng nghĩ hoàng đế cho ta đi theo thất hoàng tử chỉ để làm kiếng thôi ư?”

Tạ Thanh Ngọc vỗ lê: “Chẳng trách nghe nói chàng đã gửi cho hoàng đế mấy chục bức mật thư, chàng thật là ma mãnh nha.”

Đi đến cuối con đường mới biết được đâu mới là con cáo già thật sự. Trịnh Hoài Sơn dĩ nhiên không tự nhận mình là cáo, vì như thế thì mất hình tượng quá. Chẳng qua anh ta cố tình giấu việc hoàng đế đã điều động một trăm mật thám lảng lảng đi theo anh ta, mà sự tồn tại của những mật thám này ngay cả thất hoàng tử tự tin rất giỏi võ công cũng không hay biết.

Trịnh thừa tướng chột nói: “Hình như quan hệ của nàng và Tử Vi rất tốt.”

Tạ Thanh Ngọc cup mắt, cắn đầu ăn quýt.

“Nghe nói Lê Hạ trên đường bỏ chạy sang Tây Triều đã tiện tay cứu được thêm một cô gái bị thương rất nặng.”

Nghe được ẩn ý trong lời nói của anh ta, Tạ Thanh Ngọc ngẩng phắt đầu. Thế nhưng sau đó cô lại tiếp tục say mê ăn quýt.

Trịnh Hoài Sơn vẫn rất kiên nhẫn: “Ta còn biết còn có người xấu tính, đem lệnh bài trên người ném vào xác chết bên đường.”

Tạ Thanh Ngọc vô cảm nói: “Lần này thất điện hạ uống công độc kinh một năm trời rồi.” Cũng uống công cho cô tốt nhiều nước mắt như vậy.

“Nàng không có linh cảm cô gái ấy sẽ quay lại sao?”

Tạ Thanh Ngọc nói: “A, em thì lại không có chút linh cảm gì hết. Tùy duyên mà thôi.” Cô chợt có suy nghĩ kỳ lạ rằng giữa một Lê Hạ chịu khó, thật thà và một Lâm Diệu kiều ngạo, ích kỷ – nếu cô bị buộc phải chọn giữa hai người đó – cô vẫn cảm thấy Lê Hạ tốt hơn.

Trịnh Hoài Sơn chợt ngừng lột quýt, lên tiếng: “Nửa đêm ăn quýt nhiều quá không tốt đâu.”

Tạ Thanh Ngọc nghĩ nghĩ, sau đó lấy một cái khăn gói mấy trái quýt lại. Cô nói: “Không phiền chàng nghỉ ngơi nữa, em đem về nhà ăn tiếp đây. Không biết sao dạo này rất thèm quýt.”

Trịnh Hoài Sơn nghe vậy, trong mắt chợt lóe lên một tia sáng. Tạ Thanh Ngọc gói quýt xong, đang đứng dậy chuẩn bị rời đi, chợt nghe giọng anh ta nói: “Thanh Ngọc, chúng ta... thành thân đi.”

Tạ Thanh Ngọc ngạc nhiên hỏi: “Chàng rất bận mà? Sao vậy?”

Trịnh thừa tướng lấy khăn lau tay, khuôn mặt không biểu cảm nói: “Không có gì, chỉ là công việc sắp tới giảm bớt.” Anh ta lẩm bẩm: “Không thành thân sớm, lại không biết nói với cha nàng thế nào.”

Tạ Thanh Ngọc bĩu môi: “Chàng cưới em vì nhưng nhớ cha em hay sao?”

Trịnh Hoài Sơn lau tay xong, liền vội vã ôm cô vào lòng, quát: “Nói bậy gì thế...”

Sau đó anh ta nhẹ giọng dụ dỗ: “Trước ngày thành thân ta sẽ sắp xếp thời gian đến thăm nàng. Đừng nhảy tường vào nhà nữa, nguy hiểm lắm. Hơn nữa thị vệ trong phủ thừa tướng rất yếu tim...”

HẾT TRUYỆN

21. Chương 20: Ngoại Truyện : Mệnh Đế Vương

Lúc mới sinh ra trên đời, trên trán gã có một nốt ruồi màu tím thẫm. Nốt ruồi này càng ngày càng mờ nhạt, năm gã vừa tròn một tuổi thì hoàn toàn biết mất. Một ngày nọ có một vị chân nhân tên là Nguyễn Tư Lân đến nói với phụ hoàng rằng gã chính là tinh tú chuyển thế, có mệnh đế vương. Những kẻ như vậy mấy trăm năm mới được sinh ra một lần, mà trong quá trình lớn lên, hào quang của họ sẽ làm lu mờ vận may của anh chị em mình. Tử Lan còn đề nghị hoàng đế cho gã theo ông lên núi cho đến khi anh chị của mình đều trưởng thành, như vậy mới có thể giúp cho bọn họ thoát được kiếp nạn.

Hoàng đế tin tưởng Nguyễn Tư Lân vì ông là vị chân nhân có tiếng tăm một vùng. Nơi ông sinh sống là ngọn núi Phùng Lương ở cực đông Nam Quốc. Phía ngoài Phùng Lương là đại dương bao la. Một bên dốc núi cao dựng đứng khiến không ai dám thử bén mảng tới biển khơi. Nghe nói ở nơi này có cánh cửa dẫn tới thế giới của thần tiên nên quanh năm đều có mây mù bao phủ dày đặc. Khi gã vừa đến đây, bầu không khí lạnh lẽo khiến gã vô cùng khó ở. Cũng may có sư muội Tử Vi thường xuyên giúp gã ỉ tay, Tử Vi cũng thường kể chuyện cho gã nghe. Thế nhưng cô bé thậm chí còn nhỏ tuổi hơn gã, tài kể chuyện chỉ quanh quẩn những sự việc nhỏ nhặt mà thôi.

Ngày xưa ngày xưa trên đỉnh Phùng Lương có hai đứa trẻ. Hai đứa trẻ đang ngồi nhìn lên trời thì thấy một ngôi sao xẹt.

Vậy mà lúc đó gã cảm thấy say mê những câu chuyện không đầu không đuôi ấy. Tử Vi tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã vô cùng xinh đẹp. Mỗi buổi tối, những việc như ngồi dưới bầu trời sao, tắm trong sương mù, ngắm nhìn sư muội, nghe cô bé kể chuyện đã trở thành thói quen không thể thiếu của gã. Vào ban ngày, gã sẽ được chính tay Tư Lan dạy dỗ võ công, kinh công cùng nhiều thứ khác. Ông cũng dạy gã cách làm người. Tiếc là thời gian ở với ông quá ngắn, tới lúc gã đủ tuổi để hiểu những lời chỉ dạy của ông thì ông đã đi rồi.

Tư Lan chân nhân thường nói rằng vào một ngày giông bão, ông sẽ biến mất trong một tiếng sấm trời. Ông dặn dò các đồ đệ của mình rằng nếu sau tiếng sấm đó mà có một vầng sáng màu vàng kim hiện lên thì ông đã thành tiên. Còn nếu không có vầng sáng nào, thì chúng đồ đệ cũng đừng tiếc thương ông. Ông sẽ bắt đầu một cuộc sống mới ở một nơi khác, vì ông đã tích nhiều phúc đức nên chắc chắn sẽ hưởng trọn phú quý và niềm vui. Gã không biết những lời ông nói về thế giới của thần tiên có thật hay không. Bản thân ông cũng chẳng bao giờ có thể thật sự sống tới ngày gã có thể kiểm chứng điều đó.

Người sinh ra gã chính là hoàng hậu đương triều. Hoàng hậu một mặt sợ gã sống lâu trong chốn hoang vu sẽ không được giáo dục đầy đủ, một mặt sợ gã sẽ không bồi đắp đủ cảm tình với hoàng đế sẽ có hại cho việc tranh giành ngôi vị chí tôn sau này. Vì vậy, bà liền bỏ rất nhiều tiền của mua chuộc thừa tướng đương triều là Võ Kỳ để lão thối lời ngon tiếng ngọt vào tai vua, tìm cách đưa thất hoàng tử trở về Nam Đô.

Chính hoàng hậu cũng không ngờ Võ Kỳ dùng cách vô cùng độc ác để thực hiện ý nguyện của bà. Hoặc giả lão cũng không ngờ bản tấu chương dèm pha Nguyễn Tư Lân sẽ khiến hoàng đế cực kỳ tức giận, đến nỗi hạ lệnh chém đầu ông. Thật ra việc lão viết bản tấu chương kia vì tiền chưa hẳn là độc ác. Độc ác tận cùng chính là kẻ chẳng những không cứu giúp người sắp rơi vào vực sâu mà còn thẳng chân đạp cho người ta một cái thật đau. Mà Võ Kỳ chính là một kẻ đã quen lạm quyền, quen nịnh nọt, quen làm theo ý mình. Gã cho rằng mình đã đâm lao thì phải theo lao, vì vậy mới huy động những đệ tử thân thiết trong triều góp lời thêm dầu vào lửa. Môn phái của Nguyễn Tư Lân chân nhân từ một phái tu tiên chính nghĩa trở thành tà môn. Chẳng những Nguyễn Tư Lân chắc chắn phải chết, mà tất cả đồ đệ của ông đều sẽ bị lưu đầy tới biên giới Tây Bắc. Con đường tu tiên của họ cũng chẳng còn.

Ngày Nguyễn Tư Lân chết, pháp trường đầy máu được gột rửa bằng một cơn mưa tầm tã. Lâm Diêu cũng có mặt ở đó. Nếu không phải là con trai của hoàng đế, có lẽ gã cũng đã lưu lạc tới vùng Tây Bắc xa xôi. Trong tất cả anh em đồng môn, gã chỉ cứu được mỗi sư muội Tử Vi. Lúc mọi việc xảy ra, nàng đều nép sau cánh tay gã. Khi cơn mưa mang linh hồn sư phụ của hay người về trời, nàng chợt ngẩng mặt nói: “Sư huynh, không thấy vầng sáng màu vàng kim.” Lâm Diêu vuốt đầu nàng, khẽ nói: “Ừ, kiếp này sư phụ vẫn chưa thể về trời.”

Gã trở về Nam Đô năm mười hai tuổi, một năm sau hoàng hậu liền bệnh nặng qua đời. Một năm sau nữa, đại hoàng huynh của gã bị té ngựa gãy một chân. Một năm sau nữa, nhị hoàng huynh của gã bị cảm lạnh vì tắm trong hồ. Một năm sau nữa, tam hoàng tử của gã bị lây bệnh đậu mùa suýt chết. Một năm sau nữa, rồi một năm sau nữa, từng người từng người thân của gã đều lần lượt gặp vận xui để đời. Ngay cả lục hoàng huynh vốn nói lấp bầm sinh của gã cũng không thoát nạn.

Hoàng đế cuối cùng cũng nhận ra tai họa đã giáng xuống hoàng tộc của mình. Ngài nhớ tới lời của Tư Lan chân nhân ngày trước. Nếu ông đã nói đúng, vì sao ngài lại tin rằng ông là kẻ tà giáo mà đuổi cùng giết tận? Sau khi dành rất nhiều thời gian để nghiên cứu về ông, ngài mới phát hiện ra những điều Vô Kỳ từng tố cáo đều là lời nói căn cứ. Vậy mà tại sao lúc đó ngài có thể dễ dàng tin tưởng như vậy? Vì lão là người bạn cùng lớn lên với ngài, hay vì lời của lão đều quá êm tai cho nên ngài chẳng buồn kiểm chứng? Cho dù lý do trước đây là gì đi nữa, hoàng đế đã thay đổi hoàn toàn thái độ với Vô Kỳ. Nhờ sự giúp đỡ của những phái tu tiên khác, ngài xây dựng cho mình một tổ chức mật thám siêu việt. Cũng từ đó, ngài có cách nhìn nhận đúng đắn hơn về mọi việc xung quanh.

Về cái chết của Tư Lan chân nhân, dân gian cho rằng hoàng đế làm chuyện thất đức. Bản thân hoàng đế về nhiều năm sau cũng cho rằng mình thất đức. Thế nhưng giới tu tiên lại cho rằng Cái chết của ông cùng với sụp đổ của phái Tư Lan chẳng qua là cách trời trừng phạt kẻ tiết lộ mệnh trời, vốn là việc cấm kị của người phàm.

Còn về thất hoàng tử, gã luôn có một suy nghĩ luẩn quẩn trong đầu. Sự phụ chết là vì gã. Mẫu hậu chết là vì gã. Các hoàng huynh hoàng tử gặp nạn là vì gã. Gã là tinh tú chuyển thể hay là vận xui của Nam Triều? Gã đã trần trọc rất nhiều. Mọi người hoặc khinh bỉ gã, hoặc sợ hãi gã, hoặc xa lánh gã, cho nên gã chỉ có thể thu hút sự chú ý bằng cách trở thành một tên lưu manh! Thế nhưng cho dù đã trở thành một tên lưu manh rồi, gã vẫn thấy chưa đủ. Trái tim của gã vẫn còn trống vắng lắm.

Từ lúc Lâm Diệu trở lại Nam Đô, gã và Tử Vi chưa có phút nào rời xa. Càng ngày, gã càng muốn lập Tử Vi thành chính phi của mình. Thế nhưng với tình hình hiện tại, gã chẳng thể cho nàng bất cứ danh phận gì, nói gì đến chính phi? Một mặt, hoàng đế vẫn chưa ra lệnh giải oan cho những người ở phái Tư Lan. Mà cho dù đã giải oan rồi, ngài cũng chẳng đời nào chấp nhận một người tứ cố vô thân như nàng làm con dâu. Làm một hoàng tử làm gì nếu gã chẳng thể quyết định cuộc đời mình? Gã càng thêm lưu manh để bị hoàng đế ghét bỏ. Ngài ghét bỏ gã rồi thì sẽ để gã làm gì thì làm, gã có thể an tâm sống cùng Tử Vi mà nàng không bị uất ức. Gã chỉ có thể làm như vậy, bởi vì cả đời này gã cũng không thể cho nàng danh phận chính phi. Trừ khi, trừ khi đích thân gã trở thành hoàng đế. Có thể lắm chứ. Các hoàng huynh hoàng tử của gã đều không lành lặn bằng gã.

Thế nhưng rào cản trước mắt chính là gã không có công trạng nào. Từ trước đến giờ bọn họ chỉ xem họ là tai họa, là lưu manh. Cho dù hoàng đế đối tốt với gã, ngài chỉ đang thương hại đứa con mất mẹ, mất sự phụ do sai lầm của ngài mà thôi. Gã chẳng hận hoàng đế, gã chỉ muốn chứng minh cho ngài thấy ngài đã sai. Việc ngài giết sự phụ của gã là sai lầm. Gã muốn làm những việc mà tinh tú phải làm: thống nhất thiên hạ, trở thành chí tôn! Gã muốn chứng minh cho toàn thiên hạ biết lời của Tư Lan chân nhân trước kia chính là thật: gã có mệnh đế vương!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-nhan-tren-dau-anh-co-ma>